

A. gr. b.

3203

A. G. b. 3203

~~2208~~

Theodor (Met.)

<36629955080014

S

<36629955080014

Bayer. Staatsbibliothek

SPECIMINA

OPERUM

THEODORI METOCHITÆ,

QUÆ INSCRIBUNTUR:

ΥΠΟΜΝΗΜΑΤΙΣΜΟΙ

ΚΑΙ ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

ΓΝΩΜΙΚΑΙ

E CODICIBUS MANUSCRIPTIS, LUTETIÆ PARISI-
ORUM IN BIBLIOTHECA REGIA ET COISLINI-
ANA ST. GERMANENSI ASSERVATIS, CUM
PRÆFATIONE ET NOTIS PRIMUM

VULGATA AB

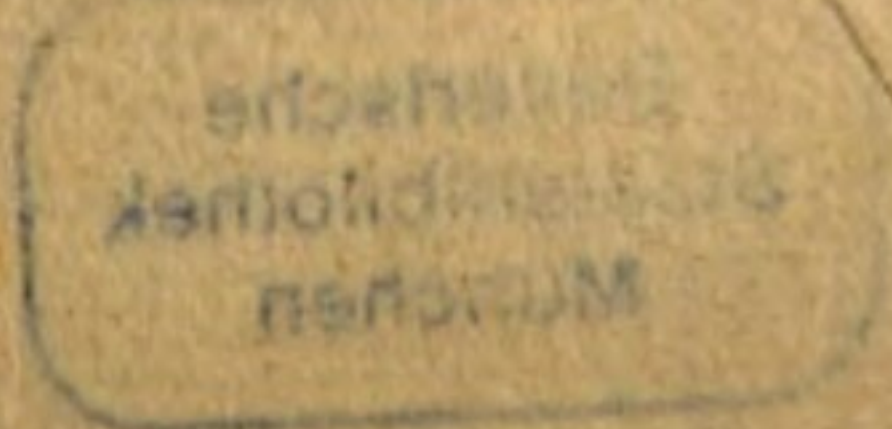
JANO BLOCH.

HAUNIÆ.

EXCUDERANT NICOLAUS MÖLLER ET FILIUS
AULÆ REGIÆ TYPOGRAPHI.

MDCCXC.

THEODORE MONTESSORI

DE L'INSTRUCTION

ET DE LA PÉDAGOGIE

PAR M. MONTESSORI

TRADUIT

DE L'ITALIEN PAR M. L. MONTESSORI

ET DE LA PÉDAGOGIE

PAR M. MONTESSORI

EXTRAIT DE LA REVUE

SCIENTIFIQUE

LEON BLOCH

PARIS

LIBRAIRIE

SCIENTIFIQUE

DE LA PÉDAGOGIE

PARIS

5
Bayerische
Staatsbibliothek
München

AMPLISSIMIS ET DOCTISSIMIS

VIRIS

PETRO FRIDERICO

A SUHM,

CLAVIGERO NOBILISSIMO ET HISTORIO-

GRAPHO REGIS

ITEM

CHRISTIANO GOTTLOB

HEYNE,

REGI MAGNÆ BRITANNIÆ A CONSILIIS

AULÆ ET PUBLICO IN ALMA GOT-

TINGENSI ACADEMIA DOCTORI,

PRIMITIAS HASCE

SUÆ PEREGRINATIONIS

IN PIGNUS

GRATISSIMI ET DEVOTISSIMI

ANIMI

OFFERT

MODESTISSIME

AUTOR.

Præfatio.

Iisdem, quas sentiunt omnes res humanae, vicissitudinibus etiam obnoxiae fuerunt apud cunctas fere, de quibus constat, cultiores nationes, artes, literæ & scientiæ. Sua statuta tempora, fixasque periodos habent, & certas peragunt ætates; primum enim more infantium vacillant & balbutiunt, postea adolescentium ritu florescunt luxuriantque, mox firmam ac maturam adeptæ ætatem vigent viresque exferunt admirabiles, denique debiles de-

crepitæque ante fenescunt, quam mori-
antur.

Itaque Græcis (hoc uno exemplo, cete-
ris omiſſis, omnia complectar) cum, barba-
rie exuta, cultiorem vitam amplecterentur,
prima literarum infantia & quaſi aurora il-
luxit. Evolantium Muſarum canora voce
dulcique concentu reſonuit Græcia, nec
ita multo poſt pro præceptoribus primæ
ſuæ pueritiæ habuit antiquos illos vates,
arte quidem rudes, ſed in perſpicientia veri
ſollertiaque verſatiſſimos, qui mores præ-
ceptis, linguam vero verbis formarunt.

Hos deinde ſequutus eſt magnus ille
Homerus, non Poetarum ſolum, ſed etiam
Hiſtoricorum, Philoſophorum, Oratorum-
que Antefignanus, qui Solis adinſtar futu-
ris & quaſi venientibus literis diem aperuit.
Via jam parata & munita, fonteque de-
teſto ac aperto, ceterarum ſcientiarum ri-

vuli ex ditissima illa scaturigine emanasse videmus: ¹⁾ Tum drama ex Lyrico & Epico carmine genitum, tum plura carminum genera reperta, tum eloquentia exculta, historia orta, mathesis incepta, philosophia etiam illa nata est, quæ haud secus ac historia cum poesi ac eloquentia amice decenterque juncta præcepta sua hominibus jucunde instillabat. Attrigit jam Græcia florentissimam suam ætatem & aureum illud Pericleum seculum, cum æra & signa spirasse, tanta enim ars Parrhasiis illis & Polycletis inerat, Gratiæ vero & Musæ, in exemplo est Xenophon, locutæ traduntur. Quemadmodum vero corpora, si repente otium cum labore, delicias cum frugalitate

A 4

com-

¹⁾ Ælianus V. H. Lib. 13, c. 22, refert, Homerum a Galatone Pictore depictum esse, fonte ex ejus ore profiliente, unde ceteri poetæ biberent.

commutent, nociuos succos alere solent, ita etiam civitates videmus, cum vel subito post bella quiescant, vel repentinas divitias sine labore colligant, in luxuriam resolutas tabescere. Id quod ut olim Persis, postea Romanis, ita vero nunc Græcis, accidisse videtur: finitis enim Persicis bellis, cum sine æmulo & labore otio divitiisque barbaricis Græci circumfluerent, factum est, ut per luxuriam primum disciplina morum, mox vero ipsum genus dicendi, quod haud raro publicos mores imitatur, corrumpere. Haud igitur mirum, si partim ingenii vis mollitie hebesceret, & sensus pulchri per lasciviam ipsam corruptus in luxuriam aliquam orationis verteretur, quæ omne, quod simplex, verum ac communi sermone tritum est, fastidians, semper fictis, novis atque monstrosis, ut luxus solet, inhiaret, partim vero omnia

nia ea literarum genera, quæ antea in religionibus & pietate fuerant versata, nunc impietate abrogarentur. Quid enim caneret Hymnus, cum nec Dii, quorum laudes antea celebraissent, colerentur, nec virtutes in pretio essent? Eloquentia vero, amore patriæ eliminato & legibus obmutescantibus, in quibus argumentis olim versata fuerat, jam tunc venalis facta ad pompam & quæstum a Sophistis circumferbatur; tragoedia denique, quid enim grave & sublime ferrent delicatuli homines! ¹⁾

A 5

reti-

- ¹⁾ Horrebat enim sensus, nunc mollitie effæminatus, argumenta illa tragoediarum, quæ terrorem, commiserationem incutiunt, vel adeo per imagines fallacis fortunæ insolentiam compescunt (quamobrem etiam Aristoteles Tragoediæ καθαρῶν παθημάτων tribuisse videtur). Quin eadem luxuria in causa fuisse videtur, cur Anglis recentiore ævo Tragoedia displicuerit, vid. Home History of Man Tom. I. p. 56.

reticuit, drama vero in obscenos Mimos
Joniosque modos abiit, & omnino literæ
elegantes, cum virtus, unde materiam fu-
merent, deesset, tantum non obtorpuere.

Revixisse vero eadem visæ sunt haud
ita multo post, sub Ptolomæis illis, qui
favore, exemplo & beneficiis literas bonas
ad se in Africam traduxere, & templum
quoddam Musarum, quo ingenuæ artes con-
fluebant, Alexandriæ sacrarunt. Lingua
enim Græca per bella, navigationes &
commercia divulgata, jam ad unguem po-
lita, mira quadam urbanitate replebatur.
Lyrica Poësis diu sopita evigilabat, Tra-
gica item, epigramma inventum, iterum-
que juvenescere elegantiores literæ cæpere,
sic tamen, ut ingenii illa vis, quæ olim
sua sponte in libero campo luserat, nunc
certis limitibus circumscriberetur, Musa-
rumque sylvæ antea luxuriantes, nunc in
hor-

hortulos delicatos, arte quadam docta concinnos & eruditione refertissimos, converterentur.

Florentissima vero hæc ac nitidissima literarum Græcarum juvenus una cum seculo Ptolemæorum dicto finiebatur. Quo elapso, eadem, postquam Græci in ditio- nem Romanorum cecidissent, indies fene- scere & ad occasum vergere cæpere. Drama enim nunc evanuit, eloquentia vero, quæ olim affectus, intus ipsa natura formatos, expresserat, atque de amore patriæ, saluteve publica & privata tonarat aculeosque cum delectatione in animis eorum, a quibus esset audita, reliquerat; nunc in contumillam rhetorices artem detrusa est, quæ omnes dicendi veneres sectata, & ad quæstum arteque composita nullo non deliciarum genere auditotum aures animosque permulcebat. ¹⁾

Poesis

¹⁾ Cic. de clar. Orat. m. 9.

Poesis vero, quicquid supererat, frigescere partim, partim tyrannos metuere adularive cæpit. Ingenii denique vis, quæ olim vena divite & nativa fluebat, jam adeo exaruisse visa est, ut ad solam veterum exemplorum ¹⁾ imitationem sufficeret ac vacaret. Postquam igitur res Romana in regnum cessisset, dominatui vel humaniori vel crudeliori accommodavit se literarum facies. Augusto mortuo, cum Sejanus Mæcenati successisset, affassetque omnia habitu venenato scelerata tyrannis, hebescere indies ingenia visa, nec nisi rara in tenebris micare. Sub Trajano autem, Adriano, Antoninis, aliisque bonis Imperatoribus, (tanta enim inest vis in Principis favore) revirescere bonæ artes, ita tamen ut, fructuum instar semel frigore intempestivo læ-
forum,

¹⁾ Cic. de Orat. Lib. 2, 23.

forum, nunquam avitam generositatem, plenamque maturitatem obtinuerint.

Denique post Constantini tempora, indies magis irruit superstitio, quæ una cum tyrannide quicquid elegans & pulchrum artes literæque habebant, suffocavit. Latina præterea lingua Græcam exulare atque extrudere conata est. Barbaries invaluit, & ex eo tempore elegantiores literæ vitam longævam quidem, sed eandem debilem ac infirmam degerunt. Hæc est ultima Græcarum literarum ætas atque senectus, quæ a Constantino Magno ad Palæologum plus mille annos duravit.

Quemadmodum vero ex ipsis rudibus sæpius pristina ædificii magnificentia & elegantia appareat, nec nunquam in senili vultu adhuc multa resideant & virilis dignitatis vestigia & pulchritudinis pristinae indicia; ita etiam nec ipsa cadentis Græcarum

rum literarum senectus adeo effoeta ac emortua fuit, quin in ipsis reliquiis avitam illam gloriam cernas, & ex racematione, ut ajunt, vindemiam agnoscas; nam ut olim in Græcia iucunabula Musarum fuere, ubi & natæ sunt & ante maturuere, quam in exteras regiones peregrinarentur; ita etiam fugatæ nunc ex cetero Romano orbe repetisse videntur domesticas suas sedes, ibique resedisse, donec iterum multis seculis elapsis ad Europam beandam evolaverint.

In magno vero isto temporis intervallo post Constantinum Magnum, (nam inde repetenda est barbaries literarumque pestis, quæ terrarum orbem inundavit) usque ad orientalis imperii ruinam, in Occidente quidem orbe videmus elegantiam & eruditionem vixdum adultam marcuisse, atque Latinam ipsam linguam, quæ dum viveret, arctis finibus claudebatur, barbarie mix-

tam,

tam, & in rivulos multifariam derivatam, tantum non evanuisse; in Oriente vero, partim Scholæ illustres, e. g. Beryti, Alexandriæ, Constantinopoli, ubi plura scientiarum genera addiscebantur, exstabant, partim Scriptores ingenio eruditioneque insignes multi claruerunt. Lingua denique ipsa Græca, utpote quæ esset diuturno usu trita, per orbem Romanum divulgata, scriptis cultissima, negotiis adhibita, in aulam introducta, religione denique ipsa suffulta; diutissima omnium linguarum, de quibus constat, (nec adeo hodie ¹⁾ tota emortua est putanda) & ad omnes idearum colores exprimendos uberrima scripta est & vixit. Quo etiam factum est, ut immensa, si cum Latinis

com-

¹⁾ Vid. G. Hodium de lingv. Græca & Gr. Lingvæ Restaurator. Helladium in Stachologia Græca, Boernerum, alios.

compares, scripta nobis hæc Grajæ Linguae Nestorea ætas protulerit atque reliquerit.

Quid, ut hic pauca exempla proferam, elegantius Basilio illo Magno, ejus læta & nativa simplicitas atque urbanitas inprimis in epistolari genere nobis arridet? Quid suavius duobus Chrysostomis, Johanne inquam illo, & Dione ¹⁾, quibus eloquentia aureum cognomen dedisse traditur? Quam doctus Clemens! Quam venustus Themistius! Quam vero prope Gregorii illi duo attigerint monumenta antiquitatis, hoc scripta ea probant, quæ Juliani crudelem astutiam eludere. Synesio denique, ut de aliis taceam, tanta inerat dictionis urbanitas, sententiarum ponderi juncta, ut melle fluxisse dictus sit, & in Africam ipsas Athenas transtulisse.

Quod

¹⁾ Synes. Dio in principio.

Quod si vero, adhuc longius progressi, recentiora ea secula, quæ a nonnullis plumbea adpellantur, consideraverimus; haud negari potest, pleraque istorum temporum scripta ita esse mediocria, ut nec sententiarum pondere ac ubertate, nec dictionis puritate & elegantia cum antiquis illis divinis monumentis, quorum sunt quasi fæces & rudera, ullo modo sint comparanda. Cum enim sensus pulchri indies magis superstitione, ignorantia & desidia hebuisse, fieri non potuit, quin stylus nunc putridus atque fractus, nunc frigidus ac jejunus, plerumque tumidus, in repetitionibus nimius ac redundans efficeretur. Lingua denique ipsa, ut antea Africano isto dicendi genere, (nam in Africa facti sunt plerique Docti) exasperata, & Alexandrino idiomate tincta, ita postea Latinis, barbarisque verbis mixta, indies magis ab avita

sua virtute, nativæque dulcedine degeneravit;
& forma, flexionibus, constructione, ipsa
denique pronuntiatione adeo mutata est,
ut lingua, quam docti scripsere, toto fere
cælo a vulgari sermone differret.

Nihilo tamen minus Græca Lingua
ad ultima Byzantini Imperii tempora mul-
tos per omnia secula nec ita contemnen-
dos autores, qui aliquo saltem nomine li-
teris profuerunt, protulit. Quis enim in
nono Seculo maturum Photii ¹⁾ judicium
eximiamque eruditionem non miratur? In
decimo multa præclara de republica & aliis
argumentis scripsit Constantinus Porphyro-
genetes, & sub eodem Imperatore Bassus ²⁾
nobis scriptores rei rusticæ collegit. In
undecimo & duodecimo seculo Homerum
Eu-

¹⁾ De eo vid. Fabric. B. Gr. IX.

²⁾ Geoponica Lib. XX. ed. Needham & postea
J. Niclas Lips. 1781.

Eustathius, alios Suidas, fabulas veteres Eudocia ¹⁾, historiam sui temporis Anna Comnena ²⁾ illustrarunt. Nec adeo ipsum ultimum decimum quintum Seculum prorsus mutum fuit ac effoetum; ex eo enim habemus præter alios, Apostolium ³⁾ & Arsenium, quorum ille proverbia collegit, hic vero annotationes in Euripidem scripsit.

B 2

Præ-

¹⁾ *Macrembolitissa* dicta, uxor Constantini X Ducæ, scripsit *Ιωνιάν α*: dictionarium historico-mythologicum, quod Doctiss. a Villoson ex Cod. Reg. Paris. 1781, 4. edidit.

²⁾ Filia, in purpura genita, Alexii Comneni, quæ Alexiada (de rebus Alexii Patris) satis eleganti stylo conscripsit. Vid. Fabric. B. Gr. V, p. 390.

³⁾ Ejus *συναγωγή παροιμιῶν* prodiit Lugd. Bat. 1619, 4. — Arsenii vero scholia in Euripidis 7 tragædias inveniuntur in editione Herwagiana, Basileæ 1544, 8.

Præfatus vero hæc de cadentibus Græcorum literis, nunc de Theodoro Metochita, ejusdem ætatis scriptore haud ita contemnendo, de vita ejus & scriptis, quæ maximam partem nondum sunt vulgata, breviter agam.

Theodorus igitur Metochita ¹⁾, qui non confundendus est vel cum aliis Theodoris ²⁾, vel cum æquali Georgio Metochita ³⁾, vixit, & floruit in fine 13mi Seculi; fuisse vero traditur excellenti ingenio, stupenda memoria, facundia quadam nativa, pulcherrimo denique corpore & vultu ⁴⁾.

Natus

¹⁾ De hoc vide Fabric. B. G. IX, Saxii Onomast.

²⁾ De quibus Fabric. B. G. IX, 229.

³⁾ Vid. Leo Allat. p. 346. —

⁴⁾ Vid. Nicephor. Gregor. Lib. 7, c. 11. it.

Catacuzenum.

Natus in tenui re, & a prima infantia ut ipse de se ¹⁾ refert, duræ paupertati obluētans monasticam vitam amplexus est. ardentissimoque studio literis, egregie vero Historiæ & Mathesi operam dedit. Postea vero temporis, cum eruditione, ingenio ac honestate indies magis inclaruisset, eximia quadam fortuna usus, Imperatori, qui literas amabat, Andromio Palæologo seniori commendatus est, apud quem ita indies gratia augebatur, ut per varios gradus ad summos in imperio aulaque honores eveheretur:

Primo igitur accepimus, cum Imperatori a sacris fuisse & Archidiaconi ²⁾ munere (quæ dignitas secunda post Patriarchatum tunc temporis erat) in palatio functum:

B 3

de-

¹⁾ Vide infra Miscell. tit. K.

²⁾ Niceph. Greg. Lib. 7.

deinde Legatus ¹⁾ publice missus est ad Imperatorem Germanico - Romanum, mox publico ærario & Imperatoris fisco præfectus, (Λογοθέτης τῆ γενικῆ) denique electus Anno 1314 Magnus Logotheta (vulgo: Magnus Cancellarius), quo nullus honor, majestate una excepta, in imperio aulaque major fuit. Quin eum tanti fecerit Imperator, ut filiam ejus Irenen suo nepoti, Johanni, quem Cæsarem (πανυπερσεβαστον) renunciaverat, nuptum daret.

Octo quidem annos amplissimis honoribus fungebatur; accidit vero, cum Ne-
pos Andronici ejusdem nominis rerum
esset potitus, ut Theodorus in anno p. C.
1322 repente omnibus suis honoribus &
opibus spoliatus (ita fortuna est fallax,) in
mari-

¹⁾ Ibid. Λογοθέτης τῆ δρόμῃ etiam: Λογοθ. τῶν ἀγγέλων (non ἀγελαῶν ut vulgo) a Pachymer. Hist. Imperat. Andron. Palæologi Lib. 3, 5.

maritimum Bithyniæ oppidum (Didymotichum) relegaretur. Unde tamen post 4 annos ab eodem Domino revocatus in Monasterio Choræ, quod paulo ante suis sumtibus restauraverat, reliquam vitæ partem degit.

Decessit vero, cum annos undecim privatus vixisset, Anno 1332, confectus partim stranguariæ morbo, quem in exilio contraxerat, partim ægritudine ac dolore, quem ex filiis in carcerem coniectis ceperat, post mortem Imperatoris Andronici Majoris, cuius precibus in urbem fuerat revocatus. Defunctum Theodorum Nicephoras Gregoras (qui etiam Doctoris & amici vitam scripsit) ¹⁾ laudavit, eique epitaphium ²⁾ hoc posuit:

B 4

”Oς

¹⁾ Exstat hoc elogium in editione Meursii.

²⁾ Vid. J. Boivin. ad Gregoram p. 773. it.

Bandurii Antiquitat. Constantinopol I, 22.

”Ὅς παρὸς ἐν σοφίῃ θνητῶν μεγάλῃ κῦδος
 ἐγγυε Βασιλεὺς ὧδε λαοὺς τέρχει κεκευθε νέκυν
 Δῆμοι σερμῶν Μισσῶν ολολυζοῦτε πασαι,
 Ὡλετο κείνος ἀνὴρ, ὦλετο παντοφίη.”

Fuisse traditur in Theodoro Meto-
 chita præter virtutes supra memoratas, sin-
 cera quædam pietas, morumque sanctitas,
 tanta denique eloquentia & tam eximia pro
 temporum ratione, eruditio, ut Musarum
 Sacerdos, eloquentiæ columen, bibliotheca
 viva, bonarumque artium thesaurus appel-
 laretur.¹⁾

Facundia quadam nativa, orationis-
 que Suada ita valuit, ut facillime omnes,
 quibuscum loqueretur, in suas partes alli-
 ceret, quo etiam fiebat, ut haud raro ab
 imperatore ad externos principes legatus
 mitteretur.

Etsi

¹⁾ Vid. Epist. Thom. Mag, quam Fabric. lau-
 dat B. G. IX, 215. it. Gregor. 7, 11.

Etsi in plerisque eruditionis generibus omnique elegantiarum cyclo valde versatus esset, tamen in deliciis egregie habuit historiam, antiquitatem, (nec pauca reliquit id genus scripta de Scriptoribus, gentibus & civitatibus), Mathesin denique & Philosophiam morum: ex Philosophis, etsi nulli sectæ esset addictus, Aristotelem tamen præ ceteris amabat ¹⁾, quem etiam commentariis illustravit; ex Astronomis vero Hipparchum summopere admirabatur.

Nec adeo Romanarum literarum prorsus erat rudis, sæpius enim Ciceronem Plinius, aliosque in scriptis suis laudat. Monasticam vitam, quam a teneris annis, studio & necessitate ductus coluerat, iterum, cum Senex refugium solatiumque miseriarum quæreret, repetiit: in eaque laudanda (erat enim ejus ingenium ad con-

B 5

temp-

¹⁾ Vid. infra Κεφ ια' &c.

templationem & tristitiam proclive), multus est, ¹⁾ nec nulla monasteria suis sumtibus ædificavit & restauravit:

Elegans tamen idem fuit & splendidus (id quod ejus ruinam acceleravit) in cultu omnique vitæ genere S., ædesque habuit lautissimas, quarum pavementum posteo solo evulsum Scytharum Principi dono ab Imperatore mittebatur. ²⁾

Etsi procul ab omni adulatione esset remotus, tamen idem (ut omnes fere Novi Homines solent, qui unius imperio assueti, Regi suas fortunas & honores debeant,) regnum ceteris imperiorum formis prætulit, summisque laudibus ornavit. ³⁾ Denique indefesso literarum studio ita flagrasse narratur, ut cum totam diem in Pa-

latio

¹⁾ Vid. infra Κεφ. π'.

²⁾ Niceph. Greg. L. 7.

³⁾ Vid. inprimis Theod. Miscell. tit. xδ de Democratia, & alibi.

latio imperii rebus impendisset, vesperam domi, primamque adeo noctem Literis, quas in deliciis habebat, & lucubrationibus dederit. ¹⁾

Quo etiam factum est, ut quam plurima ac præclara præsertim in otio suo atque exilio scripta exaraverit, quorum tamen paucissima edita sunt, nonnulla adhuc dum in bibliothecis squalent, multa vero perierunt. ²⁾

A. Edita igitur sunt.

I. Περὶ Φύσεως in Aristotelis Libros 8 Physicorum, 3 de anima, 4 de cælo, 2 de ortu & interitu & alios nonnullos. In Latinam linguam versa sunt hæc &

¹⁾ Niceph. Gregor. Lib. 7, c. 12.

²⁾ Sic v. c. Elegos a Theodoro sibi missos ex Bithynia refert Gregor l. c. it. J. Boivin, p. 773.

& edita a Gentiano Herveto (vid. J. Meursium in Th. Meroch.) Basileæ 1559, 4. it. Ravennæ 1614, 4. Lutetiæ (teste L'albè) vid. Fabric. B. G. IX. p. 216.

2. Historia Romana a Jul. Cæs. ad Constant. Magnum, vulgata Græce & Latine per J. Meursium Lugd. Batav. 1618, 4. suspicio tamen est, opus esse Michael. Glycæ, vid. Fabric. l. c. & quos ibi laudat. it. Catalog. bibl. Bunav I, 1 Vol. p. 94. it. Miscell. Lips. Tom. XII, p. 20.

B. Ex scriptis Theodori, quæ nondum edita sunt, inprimis memorantur:

1. *περι νεωτερικῆς κακοθειας*, quod de abusibus & vitiis Ecclesiæ agit, vid. Fabric. l. c.

2. Historiæ sacræ Libri duo & Imperii Byzantini unus. Promiserat hæc J. Meursius in præf. ad Theod. M. sunt in bibl. Vindeb. pereleganter exarata in membrana. Vid. Lambec.

3. Mathematica & Astronomica.

4. Commentarii in Ptolomæi magnam Syntaxin, quæ in biblioth. Escurialensi asservantur, ubi D. Tychsen Göttingensis Professor, se quædam exscripsisse mihi narrabat.

5. Paraphrasis in Aristotelis Lib. de partibus animal. quam Augustæ Vindeb. exstare, & in Italiæ bibliothecis, refert Meursius & Fabricius l. c.

6. Restat denique aliud nondum editum Opus Theodori Metochitæ, quod in Codicibus varie inscribitur, plerumque tamen hæc titulo:

Θεόδωρος (κ. τ. λ.) Ὑπομνηματισμοί
καὶ Σημειώσεις γνῶμικαί. ¹⁾

Divisum est in 120 titulos (Κεφάλαια)
quorum alii alius sunt generis; vel philo-
sophici, qui argumenta, ethica, politica,
aut metaphysica tractantes, vocem το, οτι sibi
præfixam habent; vel historici, qui a parti-
cula exorſi το, περὶ de originibus fatisque
urbium, populorum & literarum, item de
scriptoribus, eorumque caractere & scriptis
agunt.

Omnino idem hoc opus est, licet Fa-
bricius (B. Gr. IX, 223) aliter sentiat, &
a Miscellaneis Theodori dictis operibus il-
lud distinguat, quod laudatur, a Lambecio
Bibl. Cæs. L. 7, p. 149. a Hoëschel. bibl.
Aug. p. 52. a Reifero p. 74. a Monte-
falconio bibl. Coisl. p. 222. a Reinesio in
Epist.

¹⁾ Alias, & vulgo: *Miscellanea* vel *Historica*
& *Philosophica*.

Epist. ad Nesterum p. 19. uti etiam argumenta breviter recensentur, denique ab ipso Fabricio bibl. Gr. IX, 211, qui etiam ut ad opus integrum, vel certe ejus partem edendam aliquem excitaret, titulos, quos Lambecius antea Græce tantum dederat, Græce Latineque adscripsit.

Patet quidem tam ex ipsis, quæ tractat, argumentis, quam ex stili ratione dicendique genere, Opusculum, cujus nuper mentio fiebat, a Theodoro jam sene, vel in exilio ipso, vel post reditum in Monasterio maximam partem esse exaratum, ita enim multus est & in deploranda humana miseria, fortunæque instabilitate, quam ipse fuerat expertus, & rursus in laudanda vita contemplativa ac monastica.

Omnino autem stilius ejus colorque scribendi is est, unde apparet, non solum quam bene sit natus, & quo ingenio præditus,

ditus, sed etiam quando temporis vixerit. Etsi enim vena fluat satis divite, & splendeat imaginibus, tamen ejus dictioni inest nescio quæ asperitas, aures delicatas radens, item audacia metaphorarum, & luxuria non judicio amputata, nimia denique sententiarum repetitio, quæ omnia probant, ingenium Theodori magnum, lætum ac fecundum in secula sterilia seque parum digna esse rejectum. Nihilo tamen minus ejus lingua ita est Græca & a barbarie tam in verbis quam in constructionibus ac consequutionibus remota, ut rarissime in usum loquendi regulasque grammatices peccet; argumenta vero ipsa lectu dignissima videntur, utpote quæ partim judicia de Scriptoribus apta, vera & ad criticen utilia contineant, partim historiam gentium & civitatum sæpe illustrent, nec nunquam naturæ majestatem, locorumve amoenitatem graphice satis depingant. Quam-

Quamobrem, ut etiam voto immortalis Fabricii ex parte satis facerem, non solum titulorum omnium argumenta interdum ipsis auctoris verbis exposui, sed etiam selecta capita, quæ mihi in perlegendo opere visa sunt dignissima, speciminis causa nonnulla integra in lucem proferre ausus sum, quæ si arriserint, cetera sequentur; sin minus, certe juvabit, operi ingrato me non plus temporis, laboris atque summus impendisse.

Haud equidem dubito fore, qui existiment, me in vulgandis hisce ferioris Græcitatis reliquiis parum digne, ne dicam inepte, operam locasse, cum præsertim tot antiquitatis præclara monumenta, quæ lucem optant merenturque, adhucdum in tenebris sepulta jaceant.

At vero, cum nec destituor exemplis virorum elegantia & doctrina clarissimo-

rum, qui scriptores mediæ cadentisque ætatis (sic enim debemus Porphyrogeneten Vallesio, Eudociam & Nicetam doct. a Villoison, quem honoris causa nomino, ipsum vero Nostrum Theodorum Meursio) in vitam quasi revocare sua cura haud sint dedignati; cur me inquam puderet scriptorem haud ita contemnendum ab ipso Fabricio & aliis laudatum, a Meursio vero tractatum, speciminis & excercitationis causa attigisse.

Præterea, si vel infelix hac in re sim futurus, levius quidem in bonas literas peccasse existimabor paratioremque veniam meruisse, quam si profanis digitis sanctissima illa antiquitatis monumenta contaminassem; sin vero Doctis arriserint hæc qualiacunque studiorum specimina, in posterum majori cum fiducia aliis operibus altius me accingam, artificum more, qui
dum

dum adhuc tirones essent, materiam vilem, suisque viribus æquam modeste, pudenterque sumebant, ut postea exercitati opera elegantiora & magnifica impune redimerent.

Exstat vero hoc Theodori Metochitæ ineditum, cujus nuper mentionem fecimus:

1. In Codice Cæs. Vindebonensi. Vid. Lambec. bibl. Vindebon. L. 7, p. 149.

2. In Codice bibliothecæ, quæ Augustæ Vindelicorum est. Vid. Hoeschel. Msc. August. p. 57. it. Meurs. Præloq. in Metroch.

3. In Hispania latere hæc cum aliis Theodori opusculis tradit Meursius l. c.

4. In Bibliotheca Electoris Bavarici, quæ Munichii est, Codex asservatur, qui teste Blanconio, hæc Theodori Miscellanea una

cum Physicis ejus contineat. Vid. lettre di Bianconi p. 67.

5. Venetiis in bibliotheca D. Marci, ubi Codex exstat carthaceus, in forma minori, & squalidus. Vid. bibl. St. Marci Codd. Msc. p. L. Theupol p. 387.

6. Denique mihi contigit ut Lutetiae Parisiorum hosce duos ejusdem operis inediti Codices manuscriptos invenirem.

a) Unus, quem Montefalconius laudat, (vid. Montfaucon. bibl. Coisl.) exstat in bibliotheca Monasterii Coisliniani D. Germanensis, Cod. CLXV. in forma mediocri bombycinus. Satis quidem nitide scriptus est, at idem, cum literæ in continua serie sine interpunctionibus nec raro syllabis breviatis, legantur, lectu difficilis. Tituli cum initiis singulorum capitum miniatuli sunt & rubrica notati — interdum vitiis laborat; videbatur vero ipso Seculo 14 esse exaratus.

b)

b) Alter vero Codex in ipsa Regis Christianissimi bibliotheca asservatur membranaceus, forma majori longe nitidissime scriptus Cod. MMIII, utque ex formis ductibusque literarum, nec non testante subscriptione, apparet, seculo 14 exaratus. Donatus est Regi (antea enim e libris fuit Johannis Boistallerii), a Dominico Mauroceni, inscribitur vero:

Θεόδωρος μεγάλος Λογοθέτης, τῶν Μετοχίτης Ὑπομνηματισμοὶ καὶ Σημειώσεις γνωμικαὶ διὰ Κεφαλαιῶν Γκ, διηρημέναι.

Utroque vero hoc Codice in edendis, quæ sequuntur speciminibus hunc in modum usus sum, ut illum quidem Coislinianum, utpote qui mihi prior occurreret, pro fundo & basis instar habuerim; cum vero hic lectu difficilis nec raro vitiosus esset, etiam elegantissimum Regium Codicem consului, cujus lectiones discrepantes

partim in contextum, cum alter sine dubio falsus & depravatus esset, recepi, allato tamen, quod antehac fuerat scriptum; partim vero cum contextus alterius speciem saltem veri præ se ferret, infra iudicio lectorum subjeci.

Cum plerique omnes, quibus hæc curæ fuerint, satis ipsa græca calleant; versionem latinam superfluum judicavi, conatus vero idem sum, & locorum difficiliorum sensum, explicare, & verba rariora vel barbarâ, quorum tamen paucissima in Theodoro occurrunt, glossis J. Meursii, inprimis vero Domini du Fresne interpretari: denique haud abs re alienum fore existimavi, si præter ea nonnulla capita, quæ speciminis causa integra afferentur, etiam ipsa singulorum capitum argumenta, titulis præfixis, breviter, interdum vero ipsis auctoris verbis, exponerem.

Πινὰξ τῆς παρεστῆς βιβλῆς τῆς σοφωτάτης
Μεγάλῃς Λογοθετῇ Κυρίῃ ΘΕΟΔΩΡΟΥ
τῆς ΜΕΤΟΧΙΤΟΥ.

Κεφάλαιον α΄.

Προοίμιον: exorditur ab hoc: sua tempora jam ea esse, ut nec audeat omnia, quæ sentiat, libere proferre, (cf. tit. IX.) nec possit, cum ab antiquis omnia sint occupata, aliquid novum invenire. Deinde argumenta, id est, ethica, philosophica, physica & historica, quæ in hoc opere est tractaturus, breviter recenset.

Κεφ. β.

Περὶ μνήμης, καὶ ὅτι ἀναγκασίον. In hoc capite de laudibus memoriæ, qua nihil dignius, humanisque rebus utilius, item de historiæ præstantia ac multifaria utilitate agitur.

C 4

Κεφ. γ.

Περὶ τῆς ἀσφαλείας τῶν Ἀριστοτελεῶς συν-
ταγμάτων.

1. Laudat hic multas Aristotelis vir-
tutes, (accuratam diligentiam, sollers in-
genium, & vastam eruditionem), quæ in-
primis cernuntur in ejus physicis, ethicis,
item in dialectica, cujus regulas ille & pri-
mus omnium & accuratissime tradidit.

2. Obscurum tamen eundem esse
affirmat, nec raro (hic Plutarchi & alio-
rum judicia citat), sibi repugnare, inpri-
mis in scriptis de anima vitæque ejus post
mortem, item in logica & metaphysica,
nec mirum, si obscurus sit in argumen-
tis, quæ partim sua natura ita sint diffi-
cilia & incerta, partim ab alio nullo ante
eum tractata. — Adferam nonnulla con-
textus verba: τὰ περὶ τῶν ζῶων, καὶ τὰ

μετεω-

μετεωρολογικά καὶ ἄλλα πολλὰ ¹⁾ αἱ δει-
κνυσιν τὸ ἀνδρὸς τὴν σαφείαν καὶ ἀκριβείαν
καὶ φιλανθρωπίαν καὶ ἀγχινοίαν — ἐστὶν
δὲ ὁ τῆς διαλεκτικῆς ²⁾ Διδασκαλός, εἰς
γὰρ ἐχομεν πρὸ αὐτοῦ, ἄλλα τὰ περὶ τε-
τῶν νομοθεσίας τινὰς καὶ παραδόσεις, καὶ
αἷμα ἐστὶν ἀκριβεστάτον καὶ τελειωτάτον —
ἐν τοῖς δὲ δευτέροις ἀναλυτικοῖς ³⁾ καὶ τῇ
περὶ τοῦ ἀποδείκνυειν ἐξετάσει καὶ τῇ θεω-
ρίᾳ ⁴⁾, σκοτὸς εἰσδυόμενος καὶ κρυπτὸν σο-

C 5

Φιλο-

¹⁾ Intellige: Ethica, Politica & Æsthetica Ari-
stotelis.

²⁾ Aristoteles enim existimans methodum illum
Socraticum, qui in dialogo & inductione
versabatur, cavillationibus esse obnoxiam,
rationem per syllogismos argumentandi ο;
διαλεξίν invenit.

³⁾ δευτ. αναλυτ. hæc etiam περὶ ἀποδείξεως au-
disse tradit Galenus.

⁴⁾ κ. τῇ θεωρίᾳ suspicor hoc verbo intelligi
Aristotelis opera vulgo dicta, Metaphysica,
quæ

Φιζομενος απορρητα καὶ των πολλων ὑπερ-
τερα λέγει. — κ. τ. λ.

Κεφ. δ' & ε'

Ὅτι παντες ἡττηνται ¹⁾ δοξοσοφιας,
καὶ περι Αριστοτελεις δοξοσοφιας καὶ περι
των Μαθηματικων.

Interpretatur δοξοσοφίαν, ἐρωτα της
δοξης — cui vel Cynicos & ipsum Plato-
nem obnoxios fuisse probat, jam vero Ari-
stoteli, qui in omnibus fere, omnes Phi-
losophos antecelluit, tantum infuisse docet
gloriæ

quæ ipse vocat λογος περι της πρωτης φιλο-
σοφιας. (Aristot. de animal. motu VI.)

Nicolaus vero Damascenus: τα μετα τα
φυσικα, apud Theodorum hoc nomen non
invenitur.

¹⁾ ηττησθαι non hoc loco est carere, (sic in
Nov. Test. sumitur,) sed captum esse re
aliqua, sic Xenophon M. Soc. IV, 5, 11.
habet: ἡττων των ἡδονων.

gloriæ laudisque studium, ut partim Astro-
nomiam, quam a Chaldæis inventam, Py-
thagoras & Plato Græcos docuerant, sibi
vindicarit, partim eloquentiæ regulas tra-
diderit, non quæstus causa, sed ut in om-
nibus scientiarum generibus regnare vide-
retur. En ipsa verba:

Τις δὲ ἀσυνετός ¹⁾ τῆς τοσαύτης
ἐκείνης ²⁾ περινοίας, καὶ μεγαλονοίας, καὶ
ακριβείας, καὶ ποριμοτήτος καὶ ευκαιρίας
ἐν πᾶσιν ᾗ σπεύδει καὶ ἐπιτυχίας δρα-
στικωτάτης, καὶ ἐργασίας ἀφικτῆς ³⁾,
καὶ πολυμαθίας καὶ τῶν ἀλογιστῶν ⁴⁾ καὶ
ἀνεγνωστων αὐτῶν, καὶ γνώμης ἐπιμελῆς καὶ
ἐν ἀκμῇ διαρκεστάτης ⁵⁾ καὶ πάσης δια-
λογισμῶν καὶ διανοίας εὐδοκιμήσεως.

Ἀλλὰ

¹⁾ ο: ignarus.

²⁾ sc. Aristotelis.

³⁾ Cod. Reg. ἀφικτῆς.

⁴⁾ ἀλογιστῶν hic idem ac ἀδήλων, ἀσαφῶν.

⁵⁾ Scriptum vitiose erat: διαρκεστάτη.

Αλλά μέν γε πρὸς αὐτὰ ποιεῖται καὶ
 αὐτὴ μὴ προσεσθὶ ὑπὸ φιλαυτίας, ὁ γὰρ καὶ τὸ
 Μαθηματικὸν τῆς φιλοσοφίας καὶ μάλιστα
 τὸ Ἀστρολογικὸν καὶ Σφαιρικὸν ἀπὸ τῶν
 Χαλδαιῶν καὶ Πυθαγορῶν εὗρεθὲν ὠκείωσεν,
 εἰ δὲ τὰς Ῥητορικὰς τέχνας ἀπωκνήσκει νομο-
 θετῆσαι καὶ συντάττειν, ὑπὸ δοξοσοφίας,
 καὶ τὰ πάντα σχεῖν αὐτὸς μόνος καὶ παν-
 τελείως δοκεῖν.

Κεφ. ζ.

Ὅτι πολὺ πάντες ἡδονταί, οἷς ἀν συνεθι-
 θωσιν. (conf. Κεφ. λβ, ubi idem fere ar-
 gumentum tractat).

Quam facile quisque suo vitæ generi
 per consuetudinem concilietur, exemplis
 probat, allato hoc Pythagoreo præcepto:

Ἄλγε βίον τὸν ἀρίστον, τὸν δὲ ἡδὺν ἢ
 συνηθεῖα ποιήσεις. Item Platonis hoc:

Το,

Το, περὸν¹⁾ εἶναι τινὰ, τὴν ἡδονὴν
τῆς ψυχῆς ἐφ' ἑκάστῃ πραγμάτων, ἔγε-
νοιτο αὖ.

Κεφ. ξ.

Περὶ τῆς εἰς τὸν Πυθαγόραν πάντων τῶν
Σοφῶν εὐλαβείας, καὶ περὶ τῆς Μαθη-
ματικῆς.

Locutus hic de Pythagora, ejus vita,
peregrinatione, Philosophia & Schola, ex-
currit Theodorus in laudem Platonis, quem
tamen affirmat multa sua placita e. g. de
natura Deorum, immortalitate animæ, ejus-
que origine & transmigratione, quin ipsa
non-

¹⁾ περὸν κ. τ. λ. scriptum vitiose erat:
πορὸν — post τινὰ comma posui, quo pa-
teret, τὴν ἡδονὴν hic esse subjectum, sensus
igitur hic: voluptatem esse quasi fibulam
& vinculum, quo animus rebus, in quibus
diu versatur, annectitur.

nonnulla praecepta, Pythagoræ debere, a cujus discipulis, cum in Italia & Sicilia esset, multas traditiones (αγραφες παραδοσεις) quas ipse suo ingenio exornatas vulgavit, perceperat. Probatum hoc partim testimoniis allatis veterum, partim convenientia placitorum Platonis & Pythagoræ demonstrata.

Κεφ. ή.

Ὅτι πασι συνηθες τοις σοφοῖς Εἰρωνεία, καὶ το χαριεντιζεσθαι καὶ Πλατῶνι μαλιστα καὶ Σωκράτει.

Socrates Εἰρων eximie dici potest, utpote, qui sibi non solum in dicendo detraheret, sed etiam, honoribus spreto, ab aulis Regum & civitatum administratione abstinuerit. Plato non item.

Κεφ.

Κεφ. θ'.

‘Οτι ἔκ ἐστιν, ὥς νοεῖ τις, λεγείν. —

Prudentiæ & Pietatis regulas in dicendo scribendoque explicat, allato hoc Platonis dicto:

“Θεὸν νοῆσαι χαλεπὸν, τὸν δ’ ἐκφρασαι ἀδύνατον.”

Κεφ. ι', ια', ιβ'.

‘Οτι ἀνευλαβῶς ἀπαντες οἱ σοφοὶ πρὸς τὰς πρὸ αὐτῶν ἐχρησάντο, ἐν ᾧ καὶ περὶ Πλατωνὸς καὶ Ἀριστοτέλους.

Eximiam in Aristotele modestiam laudat, qui procul remotus ab eorum consuetudine, qui suos Præceptores & Antesignanos carpunt ac contemnunt, in judiciis suis ac placitis Platonem veneratur, tum in laudes utriusque excurrit, inprimis vero multus est in celebrando Aristotele, quem vocat:

1. Τεχνιτὴν πάσης σοφίας, βουλευ-
την τῆς φύσεως, καὶ παρὲδρον θαυμαστὸν
ἐν ταῖς αὐτῆς φιλοτεχνήτεσιν καὶ ἐργασί-
αις, καὶ κοιταπεμπτον τινὰ ἡμῖν ἐπὶ τῆς
αὐτῆς διακονῆς ἐπιτυχέστατα καὶ κατα-
πασαν ἀληθειαν καὶ ἀκριβειαν περὶ τῶν
αὐτῆς ἑκάστων ἀγγελλεῖν ὅπως ποτε εἶχε
καὶ μετ' ὧν τῶν ὑποκειμένων ἐσκευάσται¹⁾).

2. Inventorem artis Heuristicae, cu-
jus regulas (ὀργανώσεις) primus scripsit.

3. Omnium denique omnis ævi Phi-
losophorum facile Principem, quemadmo-
dum enim ante eum omnes fere Philoso-
phi vagis incertisque nec ad vitam satis ad-
plicatis ideis usi fuerant, ita etiam ex eo,
pleræ-

¹⁾ ὑποκειμ. οἱ: qualitatibus, affectionibus, quæ
ad naturam rei pertinent. Intelligit hic
Theodorus non solum τὰ φυσικά Aristoteli-
s, sed imprimis τὰ μετὰ τὰ φυσικά ἢ
τὴν πρώτην φιλοσοφίαν.

pleræque omnes recentiores scholæ hausere. Nec mirum, si sectæ, quæ ab eo discrepant, ut exigui momenti, ita brevissimi ævi fuerint: Neoplatonici vero & Stoici durationem suam Religioni Christianæ maximam partem debent. Denique de ipso Galeno hæc ¹⁾ dicit:

Αὐτὸς δὲ Γαλῆνης τὰ λοιπὰ μὲν συγγραμματα ἐστὶ βιωφιλεστάτα περὶ τὴν φιλανθρωπὸν τέχνην, καὶ πᾶσιν ἀνθρώποις ἐπιχρεῖα, καὶ Κεῖμηλια τῷ ὄντι τῆς ἀνθρωπίνης εὐετηρίας καὶ εὐπραγίας, ἃ δὲ (intellige nonnulla Galeni philosophica e. g. περὶ αἵρεσεων, π. Πλατωνος δογμάτων &c. ubi Aristotelem carpit,) ἀντίτῃς Ἀριστοτέλους ὁ αὐτὸς Γαλήνης ἐγραψε, καὶ ἰδίαι αὐτὸς συντάξεις ἀντιπολιτευόμεναι καὶ ἐκδόσεις, πρ

¹⁾ De eximio hoc viro Fabric. B. G. XII, 162.

πὺς ἐστὶν ταῦτα, ὑπο τινῶν ἀναγινώσκον-
ται, π. τ. λ.

Denique scriptores commemorat, qui
Aristotelem cum Platone vel ipsi cum ad-
miratione sequuti sunt, vel aliis explicarunt.

Ὁ δὲ Πορφύριος καὶ Πρόκλος, καὶ
οἱ ¹⁾ περὶ Σιμπλικιον, καὶ Θεμιστιος ²⁾,
καὶ οἱ δύο Ἀμμονιοι, καὶ οἱ Πλάτωναρχοι, καὶ
Δα-

¹⁾ Οἱ περὶ Σ σ: Σιμπλικιος, vixit 6 Seculo,
e schola fuit Aristotelica, primumque locum
inter Commentatores Aristotelis meretur.

²⁾ Θεμιστιος non Agnoëta, sed Rhetor, qui
Aristotelem & Platonem sæpius laudat. —
Ἀμμονιοι σ: Σακκας & alter ejusdem no-
minis Grammaticus. — De Plutarchis va-
riis vid. Fabric. b. Gr. IV, 11, 6. —

Δαμασκιος Σ sic deleto conmate, lego:
Syrianus igitur hic Patronymicum est σ: Da-
mascenus. Nisi forte, posito καὶ post Δα-
μασκιος, Syrianus ille Alexandrinus intelli-
gatur, qui etiam Commentarios in Aristotelem scripsit.

Δαμασκιος Συριανος, παντες τοσδετον εθαι-
μασαν την εν τοις Φυσικοις καὶ λογικοις
περινοιαν Αριστοτελες καὶ καταληπτην
ακριβειαν καὶ τελειότητα, ὥστε, καὶ προ-
θυμοι γενεσθαι εξηγηται καὶ ἐρμενευς ανθρω-
ποις ειναι.

Κεφ. ιγ'.

Περι Πλατωνος καὶ τε μαθηματικῃς της
σοφιας, καὶ μαλιστα περι τε ἀρμονικῃς.

Agit hic de historia Matheseos, de
quatuor ejus Partibus (τα τετταρα μαθη-
ματα) inprimis de Musica, cujus 3 di-
stinguit periodos, a Pythagora, qui ma-
theseos ope, monochordo in minutissimas
partes diviso, sonum, non ulna & pondere,
sed ratione & calculo metiebatur, ad Ari-
stoxenum, qui novum Musices systema in-
venit, ab hoc vero ad Claudium Ptole-
mæum.

Ὁ δὲ Πλάτων δ θαυμασιος ἀπο τῶν
 τῶν Πυθαγορῶν μαθητῶν ἐλάβε τὴν θεωρίαν
 τῶν ¹⁾ ὄντων, καὶ τὴν τῆς μαθηματικῆς
 ὑπὲρ τὴν ²⁾ ὕλην ἀναχωρήσιν, ἣν ἀπο τῶν
 Χαλδαίων καὶ τῶν Αἰγυπτίων ὁ Πυθαγόρας
 εἰς τὴν Ἰταλίαν εἰσηγε, καὶ εἰς τὸ κοινὸν τοῖς
 ἀνθρώποις καὶ τῷ βίῳ πρὸς φέρειν. — “Ὁ γὰρ
 Πυθαγόρας πρῶτος φιλοκρινήσας ὑπ’ ἀκρῆς
 ἀγχινοίας ³⁾ τὰς ἐκ τῆς ἀκροστικῆς αἰσθη-
 σεως καὶ κρίσεως καὶ χειραγωγίας εἰς νέον
 διαίρεσεις τῶν ἐν ἀριθμοῖς λόγων καὶ τὸ συμ-
 φυτον

¹⁾ In Codice Coisliniano τῶν παντῶν. — Xe-
 nophon dicit: περὶ τῆς τῶν παντῶν φύσεως,
 Mem. I, I. it. τὰ πάντα. — τὰ ὄντα hic
 idem ac alias: κόσμος.

²⁾ ὡ: abstractam, a materia remotam Mathe-
 seos scientiam.

³⁾ Traditur enim Pythagoras, funem ponderi-
 bus appensis, in mille partes pro ratione
 tonorum divisisse. Bruck. Hist. phil. —
 it. J. Meurs. de denario Pythagoræ.

Φυτον τοις εσιν επιμελες καὶ ἡρμουςμενον
 ὄροις τακτοις καταπαζ το ασαλευτον εχου-
 σιν, καὶ μεγαλαις επιστημης εὐρεσιν χορη-
 γουσιν. — Αριθμον γαρ, εφη ὁ Πυθαγορας
 καὶ Πλατων μετ' αὐτον, αρχαγονον τινα φυ-
 σιν ειναι της των οντων εσιασεως καὶ της
 μαθηματικης. — Ὁ Πλατων δε ὁ πανα-
 ριστος εν τη φιλοσοφια πρωτευων, καὶ περι
 τα τεσσαρα κληθεντα μαθηματα κομιδη
 σπεδαζει, αλλα ὁμως ἡττων εστιν εαυτῳ
 περι την ἀρμονικην ἔξιν καὶ μαλλον ετι την
 Αστρονομικην. Ὅι δε Αριστοξενειοι ¹⁾ αγ-
 νωμονησαντες καινον τι συστημα μαθηματι-
 κον εὐρησαν, ὁ εβιωσε εις τον Πτολομαιον

D 3

τον

¹⁾ Aristoxenus in primo Seculo vixit, Musica
 ejus & Harmonica elementa reperiuntur in
 Græc. Musicis ed. a M. Meibonio Vol. I.
 secunda Musices periodus, quæ ab eo ince-
 pit, duravit ad Ptolomæum a. 117. p. Ch.

τον Κλαυδιον ¹⁾, τελευταιον καὶ τελευτα-
τον επι πασι γνωμονα ²⁾ πασης μαθηματι-
κης επιστημης.

Κεφ. ιδ.

Οτι εκ εξ αρχης τελειον κατεστη το της
μαθηματικης επιστημης.

Jam de ceteris Matheseos partibus
agit, Astronomia, Geometria & Geographia.

Chaldaeos ab antiquissimis temporibus
Mathesin inprimis Astronomiam, Ægyp-
tios vero egregie Geometriam coluisse
testimoniis Jamblichi & aliorum probat.

Tum

¹⁾ Fere A. C. 117; hæc vero antiquæ Musices
tertia periodus ad Dunstanum A. C. 950
duravit: tum enim recentior Musices ætas
incipit. Opera Ptolomæi Harmonica edita
sunt & illustrata a Wallisio Anglo Operum
III Vol. Oxon. 1695.

²⁾ α: arbitrum, qui in scientia quadam regnat.

Tum origines Matheseos in Græcia narrat, ejusque fata sub imperatoribus Romanis. — Denique Græcos adfert, qui in Astronomia & Geometria excelluerunt, Pythagoram, Platonem, Aristotelem, inprimis vero Ptolomæum Pergæum ¹⁾ & Euclidem, ambo Geometras insignes, sed eosdem in Astronomia & Musica Ptolomæo longe inferiores.

De Euclide hæc scribit:

Ευκλείδης μεντοι, (ὁ ²) εκ Μεγαρων
Σακρατικός, ἡλικιωτής ων Πλατωνος),

D 4

αρι-

¹⁾ Ejus Conicorum Libri 8. adhucdum exstant.

²⁾ Nisi Theodorus erraverit, suspicandum est, vel hancce parenthesin ab inscio librario esse adjectam, vel certe particulam & excidisse, constat enim Euclidem de quo hic agitur, sub Ptolomæis & Alexandria floruisse — de eo vide Fabric. b. G. V, 12. memoires de l'acad. d. Inscript. XII, 14. — confun-

αριστος τα εις γεωμετρικων ανηρ, και πλε-
στα ενθαυτα συνταξαμενος, ως οραει εστι,
κατα την εν ¹⁾ επιπεδοις θεωριαν, και στε-
ρεοις ²⁾, και την των οπτικωντε ³⁾ και δε-
δομενων ⁴⁾, και κατοπτρικων, και αλλων
ωντινων ενθαυτα — και μουσικων ⁵⁾ μεν
απ-

funditur cum altero Euclide Megarensi
etiam a Boethio I. Geometr. p. 1507. it.
a Valer. Max. VIII, 12.

¹⁾ Deperdita haec Euclidis τοπων επιπεδων βιβ-
λια β, memorat Pappus VII, p. 241.

²⁾ De solidis corporibus, eorumque compo-
sitione egit Euclides in XI, XII, & XIII.
elementorum libro, vid. etiam Procl. l. 2,
in Euclide.

³⁾ οπτικοι στοιχειοι vid. Procl. l. 2, p. 19.

⁴⁾ δεδομενα ο: theoremata Geometrica, de
quibus vid. Pappum l. 7. de Catoptriciis
— Euclidis vid. Jul. Afric. Κεστ. 18.

⁵⁾ μουσικων Euclidis Harmonica opera reperi-
untur inter Graec. Musicos quod ed. Mei-
bonius

ἀπτεται καὶ ἀστρονομικῶν ἐπισκεψέων.
 Ἀλλ' ἐν τούτοις ἡττων ἑαυτὸς (καὶ πανυγ' ὡς
 ἀληθῶς) αὐτῶν ὁρῶται, καὶ τὰ περὶ τῶν
 φαινόμενων αὐτὸς συνταγμένα δοκεῖ πρὸς
 ὥσπερ ἐν προοιμίοις τίτῃ, καὶ προαυλίοις τῶν
 ἀστρονομικῶν μυστηρίων ἐξω τρεῖν καὶ πο-
 θον ¹⁾ αὐτὸς περὶ τὴν τῶν θρανίων ἐπιστήμην
 μόνον, καὶ φαινομένην περὶ ταῦτα κατὰ
 λήτην καὶ μὴ κατὰ βάθος ἀλλ' ἐξ ἐπιπο-
 λης ἀπτομένην ἐνδεικνύσθαι.

D 5

Deni-

bonius Amstelod. 1652, 4. (eiusdem vero
 principia Astronomiæ (φαινόμενα) recenset
 Pappus lib. 6to Syntax. — de scriptis Eu-
 clidis in genere vid. Fabric. b. G. L. 3,
 cap. 14.

¹⁾ Vitio laborat hoc comma: quid si σπᾶδην
 pro ποθον ita legere in us: καὶ σπᾶδην αὐτὸς
 φαινομένην μόνον κατὰ λήπτην κ.
 τ. λ. ? sensus erit: etsi appareat, Euclidem
 studio suo penitus comprehendisse Astrono-
 miam, tamen non nisi in superficie hujus
 scientiæ natat. —

Denique de Hipparcho Bithyno, celeberrimo omnium Astronomo, quem Ptolomæus admiratus & sequutus fuerat, ita loquitur:

Πτολομαῖος γε μὴν αὐτός, ο θαυμασιός, ἐκ ὀλίγων ἐν τῇ μαθηματικῇ συντάξει μεμνημένος, ὅσοι περὶ τὰ ἀστρονομικὰ σφοδρὰ ἐποίησαν καὶ πεποιήνται τινὰς ἐκδόσεις, Ἀττικοὶ τε καὶ ἄλλοι Ἕλληνες καὶ Ῥοδιοὶ καὶ Φοινικες καὶ ἐτι μᾶλλον Αἰγυπτιοί, πάντων ἀρα πρὸ αὐτῶ πολλῶτινι προεχέει Ἰππαρχόν ¹⁾ τίθεται, καὶ πλεῖστα γε τῶν αὐτῶ προσίεται, ὥς ἐπιμελεστάτα, καὶ ἀληθείας ἐπιτυχέστατα καὶ πάσης ἀκριβείας

¹⁾ Floruit ante Christum CXXV—CXL. de ejus vita & scriptis vid. Fab. b. Gr. L. 3, c. 5. vocatur a Ptolomæo (L. 3. Magn. Synt.) ἀνὴρ φιλοπόνος κ. φιλαληθής — cf. Plin. Hist. N. L. 2, 26. — vid. etiam Vosf: de scient. Math. p. 446. — Jonsium I, 6, 31.

βειας καὶ τελείας ἕξως περὶ τὴν τῶν ὀρα-
νίων ἐπιστήμην, καὶ ὥς εἶπεν πολὺς
ἐστὶ ¹⁾ προσεχὼν μετ' αἰδῶς ἐκείνῳ, καὶ
ὑπεξαίρων κομιδὴν, ἢ κατ' ἄλλας ἅπαντας,
ὅσοι πρὸ αὐτοῦ ἐγγιστάτε καὶ πορρω —
εἴκοι δὲ αὐτῷ πλέον ὁμῶς θαρρεῖν ὡς παν-
τελείως ἐπὶ τῆς ἀστρονομικῆς ἐπιστήμης
ηνυκοτικῇ πεπληρωκοτὶ πάνθ' ἑκάστα κατὰ
καιρὸν ὅσα κατ' αὐτὴν καὶ εἶδεν ὅτι μὴ λελοι-
ποτὶ τῶν ἀξίων λόγου καὶ θεωρίας, ὥστε μὴ
καὶ συνιδεῖν καθαπαξ καὶ μετ' ἀκριβείας
ἀπειστὰ τοῖς ἄλλοις εἰδέναι, καὶ ὥς ἀλη-
θῶς δίκαιος ἀνὴρ ὑπὲρ ἅπαντας τὴν σοφίαν
ταύτην θαυμάζεσθαι τῶστε πρὸ αὐτοῦ
πλείστον ὑπερβαλλόμενος καὶ τοῖς μετ' αὐ-
τον

¹⁾ Ptolomæus Hipparchi auctoritatem & obser-
vationes sequutus est ut ipse refert Magn.
Syntax L. VII. — de tabulis ejus Astrono-
micis vid. Ptolomæum Geograph. I, 4.
Plin. H. N. L. 2, 12.

τον εδεν, ὅτι καὶ προσθεῖναι τῇ τῶν εἰρηνικῶν
ἐπιστημῇ, εἰδ' ὅτι καὶ τοῖς αὐτοῖς γεμῆναι προ-
σθεῖναι ποιοῖς, ὅτι μὴ μόνον περὶ αὐτὰ δια-
τρίβειν καὶ ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς ποιοῖς εἰδεν νέον
εἰσφέροντας, ἀλλ' ἢ καὶ αὐτοὶ ἐκ τῶν αὐτῶν.
καὶ καθὼς γέρεν εἰς πέρας αὐτοὺς ἐπι-
τυχέστατος τῆς ἐπιστήμης ταύτης γενο-
μενος.

Κεφ. Ιε'.

Περὶ Ἰωσήφ. — Multas est noster in
laudando Josepho, cujus gravitatem ac
pondus sententiarum non minus ac elegan-
tiam suavitatemque dictionis admiratur.
Josepho inerat, læta indoles, nativa quæ-
dam simplicitas, & elegantia non affectata:
moribus (ἠθεσι) magis quam affectibus va-
luit — Lingua denique ejus suavissima &
rythmus dictionis dulcis, utpote quæ pedi-
bus

bus plerumque Dactylicis & Jambis, sermoni aptis; raro gravioribus spondeis & pyrrichiis procedat.

Κεφ. Ιζ.

Περὶ Φιλωνος. — Philonem Judæum Theodorus comparat cum Platone, cujus scholam secutus, non solum philosophiam morum cum Mathesi & physica scientia conjunxit, sed etiam sublimes sententias allegoriarum involucris mirifice obtexit:

Natus Ebræus haud secus ac Josephus, Græcis literis egregie operam dedit: avitam autem, id est mysticam Judæorum Philosophiam Platonica sublimitate Grajæque elegantia exornavit, ita tamen ut cum in Ægypto fuisset edoctus, asperitas ¹⁾ ista, quæ omnibus fere Africanis adhæret,

¹⁾ το: Κομπωδες και βαρυ, vid. infra Κεφ. ιζ.

hæret, haud raro in stylo ejus deprehendatur. — Minus igitur elegaus Philo Josepho, at idem, cum & ingenio valeret, & a teneris annis negotiis abstinens unice literis operam dedisset, otiosusque in ægypto contemplationibus vacaret, multo doctior Josepho & sublimior. Denique utriusque scripta recensentur & inter se comparantur. Tum hæc sequuntur:

Ἐννοια μοι τις αὕτη πολλακις καὶ ¹⁾ λογισμος ἔπεισιν, (ισως μεν τ' αληθες τυγχανων, ισως δε μη, λογιζομαι δ' εν) ὅτι δη παντες ὅσοι κατ' Αἰγυπτον επαιδευθησαν, παλαιοιτε προτερον καὶ νεωτεροι, καὶ συνεγραψαντο αττα ²⁾ δη, παραπλησιοι πως
την

¹⁾ Hanc veram lectionem restitui ex Cod. Reg. in Coisl. το καὶ deest.

²⁾ ο: τινά.

την Φωνήν εἰσι τραχυτέρον ¹⁾ ταῦτε ἀλλὰ,
καὶ τοῖς ὀνόμασι μάλιστα χρωμένοι — καὶ
τοῦτ' εἶναι πάντως καὶ ἔθος εοικε κρατήσαν
ἐκείσε, τῶν ἐκδεξαμένων ἀλλῶν ἐπ' ἀλλοῖς,
τῶν αὐτῶν ἐχομένων ²⁾ δρομῶν τῆς γλωττῆς.

Καὶ ἀπάντας ³⁾ γὰρ ἐπισκοπήμενος
ἐγάγε ὅσοι τὸν τοιοῦτον χαρακτήρα καὶ τυ-
πὸν τῆς ἑρμηνείας ἐνομίσαν ⁴⁾ καὶ καθιστο-
ρήσαν ἔτω δὴ καὶ διέθεντο τὰ σφετέρᾳ αὐ-
τῶν

¹⁾ τραχυτέρον intellige: Africanum illud
dicendi genus, quo utuntur non Græci so-
lim scriptores infra allati — sed etiam omnes
fere Latini, qui in Libya vel nati vel facti
sunt e. g. Tertullianus ipse, Apulejus. —
Hæc vero asperitas verborum & dicrities
flexionum tribuenda est, (ni fallor) Doricæ
Dialecto, quæ per colonias, imprimis vero
per Macedonas in Afriam traducta fuerat.

²⁾ οἱ ὄντων.

³⁾ Cod. R. πάντας.

⁴⁾ ἐνομίσαν in usum receperunt, adoptarunt sic
a Herodoto & aliis hoc verbum sumitur.

των συνταγμάτων, εἰ ¹⁾ καὶ ἄλλος ἄλλε
 βελτίον καὶ τεναντίον ἐχρησατο, καὶ ὅσοι
 τῆς καθ' ἡμῶν θεοσεβείας καὶ πίστεως καὶ
 ὅσοι μὴ, πάντας δ' ὁμῶς τῆς γε τοιούτου ἐν τῷ
 λεγείν, κατ' Αἰγύπτου μόνον τῇ παιδείᾳ
 συσχολασάντας ξυνορώ καὶ συνεθισθέντας,
 καὶ δευσοποιον ²⁾ ὥς εἰπείν τῆς Φωνῆς βα-
 φηντε καὶ ἀσκήσιν ἐκείσε δὴ κεχρωσμένους ³⁾
 καὶ οὐκέτι πῶ καὶ ἄλλῃ πολιτεύσασιν τα
 τῆς σοφίας καὶ κοινωνήσαντας, ἄλλων δὲ
 τινῶν νομιμῶν, καὶ ἐθῶν τῇ παιδείᾳ καὶ
 χρη-

¹⁾ Deest in Cod. Reg. το εἰ.

²⁾ καὶ δευσοποιον κ. τ. λ. & traxisse ex Ægypto
 (ἐκείσε) indelebilem quendam (ut ita dicam)
 dictionis colorem & usum, nec usquam
 alibi cives fociosque esse factos sapientiæ &c.

³⁾ Coisl. Cod. κεχρωσμένους vitiose. — Lucian
 Imag. p. 158. καὶ ἄχρι τῆς ἐπικεχρωσθαι μόνον,
 ἀλλ' ἐς βάθος δευσοποιῶν κ. τ. λ. cf.
 etiam Quintil. XII, 10.

χρησεων. οιον δη Φιλων ¹⁾ ο Εβραιος εκεινος,
 Αιγυπτον μονον οιδε, καὶ ταυτηγε τον
 ἅπαντα της ζωης χρονον τροφῳ της παι-
 δειας εχρησατο. πολυς την σοφian ανης,
 καὶ της γλωττης προνοιον επιμελως ποιῶ-
 μενος, εχ ἱλαρος καθαπαξ εμπιπτει ²⁾
 τοις ωτιν, εδε λειος τοις ῥηματιν, οἱς ἐρμη-
 νευων ἑκαστοτε εκΦερει τον νεν ³⁾ καὶ δια-
 πλαττει καὶ προδεικνυσι.

Και Πτολομαιος ο Κλαυδιος μεθ' ὕστε-
 ρον, τον αυτον τροπον συνταττει τα καλ-
 λιστα καὶ θαυμασιωτατα τα σπεδίας-
 ματα ⁴⁾, — καὶ Θεων μετ' αυτον — καὶ
 των

¹⁾ Φίλων, de idiotismo Philonis duro, vid. Hie-
 ronym in catalog. script. eccles. Tom. I.
 it. Theodor Metoch. in tit. 15

²⁾ ο: ακχεται recentior phrasis, ut etiam hac alia:
 εις ακοην ερχεται vid. Synes. de Regno p. 9.

³⁾ ο: sententias, cogitata.

⁴⁾ lego: σπεδασματα.

των της ἡμετέρας Χριστιανικῆς αὐλῆς, ¹⁾
 Ωριγενῆς καὶ Παναιτίου. Καὶ Κλήμης ὁ
 τῆς Στρωματῆς ²⁾ συνθεμενος, καὶ ὁ θαυμα-
 στος ὄντως καὶ θαυματοβρυτής ³⁾ Γρηγο-
 ριος, ⁴⁾ εἰ γὰρ Ποντικός γὰρ ἔτος, ἀλλ' ἐπ'
 Αἰγύπτῳ το πλείστον ἐπαιδεύθη, παρ' Ωρι-
 γενεῖ, καὶ τοῦτ' αὐτὸς φησὶ περὶ αὐτοῦ. ⁵⁾
 Καὶ ὁ τῆς Παμφίλου Εὐσεβίος, ἐκ Παλαιστι-
 νῆς μὲν το γένος, ἀλλ', ὡς αὐτὸς φησὶ ⁶⁾,

τοῖς

¹⁾ ο: Εκκλησίας vid. du Fresne in voce αὐλῆς.

²⁾ alias: Στρωματά.

³⁾ vulgo dicitur: Θαυματουργός.

⁴⁾ εἰ γὰρ Ποντικός κ. τ. λ. sic in utroque Cod. conjicio vero, pro altero γὰρ esse legendum μὲν. εἰ ο: ἐστὶ ex recentiore dialecto. —

Natus quidem erat hic Gregorius (alias Theodorus dictus) Neocæsareæ Ponti, institutus vero ab Origine Alexandria vid. Tillemont IV, p. 669.

⁵⁾ sic in utroque Cod. mallet: ἑαυτοῦ ait enim hoc de se ipse Gregorius in Panegyri. p. 170.

⁶⁾ vid. Euseb. VI, 30. Hist.

τοῖς ἐπ' Αἰγυπτὸς παντοῖοι χρόνιος συνεφοί-
τησε. πολυμαθὴς ἀνὴρ, καὶ δηλοῦν γε πολλὰς
ἐκδόσεις ¹⁾ προενεγκών, καὶ χρωμένος οὕτω
τῇ γλωττῇ, — Καὶ ὁ πολὺς τὴν ²⁾ θείαν
κατὰ Χριστὸν σοφίαν καὶ τὴν θυραθεν ὁ ἱε-
ρός ³⁾ Κυρίλος, διὰ παντῶν τῶν αὐτὸς
παμπλειστών, καὶ παλυτιμητῶν τῇ ἐκκλη-
σίᾳ Χριστὸς καὶ αὐτὸς γεμεν οὕτω χρηταί
καὶ συνυφαίνει ⁴⁾ τὰς λόγους αὐτὸς χρωματι-
φῶν φευγοντι το ⁵⁾ λειον ἐπιτηδες, καὶ
τῆς ἀκοῆς ἐθιμον.

Ε 2 Συνε-

¹⁾ ἐκδόσεις ὡς: συγγράμματα opuscula.

²⁾ C. Reg. τηντε quod melius — τὴν θυραθεν
ὡς: profanam.

³⁾ ἱερός utpote Episcopus, a Synefio etiam pas-
sim in Epistolis ὁ ἱερός, ἱερά κεφαλὴ et i-
vocatur.

⁴⁾ συνυφαίνει ἴ. συμπλέκει poetica verba pro:
συντάττει.

⁵⁾ το λειον ὡς: ἱλαρόν opp. το τραχὺ,

Συνεσιοστε ¹⁾ αὐτος πολυθαυμασιος
 πασαν σοφίαν δι' ευκολίαν καὶ προς παντος
 χωρῶσαν ἐτοιμότητα φύσεως, καὶ νεντε
 καὶ γλωτταν ευστροφος καὶ ταχὺς, εἰ δὴ
 τις καὶ ἄλλος, καὶ ῥεων ἐν τῷ λεγεῖν ἀμω-
 γητι ²⁾, καὶ πασαν τὴν σοφίαν αὐτῷ τῶν ³⁾
 κατ' Αἰγυπτον τῆς παιδείας ἐργαστηρίων
 ἀπολαβῶν καὶ πρῆαμενος, καὶ βραχυτι-
 κομισθῇ (καὶ τὸτ' αὐτος φησι ⁴⁾ Ἑλλησιν ἐκ
 Λιβυας καὶ περὶ κατ' Εὐρωπὴν γενομένος,)
 παρατραχυνεται τὴν ἐρμενεῖαν ἐν οἷς ἑκά-
 στοτε σπεδάζει, καὶ δυσδιόδευτα πλεῖστα
 καὶ δυσεντεύκτα ⁵⁾ τῷ τῆς ἀκοῆς ἐθίμῳ
 φθεγ-

¹⁾ Indefessus est semper Theodorus in Synesio
 laudando vid. infra Κεφ. Ιη.

²⁾ Reg. ἀμογήτι.

³⁾ Coisl τον vitiose.

⁴⁾ vid. Orat. Synaf. de regno, in principio.

⁵⁾ sic Cod. Reg. alter vero: δυσάτευκτα.

φθεγγεται. Καὶ ¹⁾ τούτ' ἐστὶ μὲν, ἐστὶν
 οὕτω ὄντι τῷ καλῶς κρινόντι προσιεσθαι καὶ
 ἐπαινεῖν, καὶ μὴ φοφοδῆως εἶναι ²⁾ κατα-
 κτυπούμενον αὐσυνήθως ὥς τὰ παιδάρια, ἐστὶ
 δ' οὐ καὶ νεμεσησάι τις αὐτὸν δίκαιως τοῦ τῆς
 γλωττῆς παρατροπῶν.

Ε 3

Ἀλλὰ

¹⁾ R. καὶ τὰτ' ἐστὶν μὲν, ἐστὶν & τῷ ὄντι sic
 recte, respondent enim sibi ἐστὶν μὲν & &
 sequens infra: ἐστὶ δ' & sensus est: "Qui
 vero rem recte ponderat debet hancce dic-
 tionem, nunc probare, nec sono (asperiore)
 percussus infantum more inepte, horrere
 nunc vero" &c. Satis constat. ἐστὶν & sig-
 nificare: alicubi & ἐστὶν ὅτε: aliquando.

²⁾ Cod. Germ. hic habuit: φοφῶ δὲ ὥς. Reg.
 φοφοδερ' εἶναι utrumque vitiosum: restitui ex
 mente: φοφοδῆως sic e. g. Lucian. Imag.
 p. 174. τὰ πρὸς τῆς θεᾶς δαισίδαμονως καὶ
 φοφοδῆως εἶναι.

Αλλὰ περὶ τούτων νυν γε ἡμῖν ¹⁾ εὐφη-
μακείσθω. ἔδε γὰρ ἡ προθεσις τούτων,
ἐξετάζειν περὶ τούτων καὶ κρίνειν, ὃ δ' ἐν
ἐβδόλῳ, ἐπιστάσασθαι διὰ τῶν εἰρημένων
ἀνδρῶν, οἱ πάντες ἐπ' Ἀλεξανδρείας κατ' ²⁾
Αἰγύπτου τὰ τῆς σοφίας ἐσπεύδουσιν, ³⁾
ὅπερ ἐν ἀρχῇ προθεμῖν ⁴⁾, ὅτι δὴ παρὰ
πλησίως πάντες ἐνταυθα τὴν φωνὴν ἡσκη-
σαν, ἀεθέστερον ἐκτραχυνόμενοι τοῖς ἀνο-
μασί. ⁵⁾

Ὡν

¹⁾ Cod. Reg. εὐφημα κείσθω alias: εὐστομα
κείσθω sic Herodot II, 151. & post eum
Themist. 2, 27. addito: καθ' Ἡροδοτον.
Soph. Philoct. εὐστομα εἶχε παρ.

²⁾ annon potius καὶ?

³⁾ Cod. R. ἐμελετήσαν.

⁴⁾ Reg. προθεμῖν.

⁵⁾ ὀνομασί. exempla horum exoticorum vocum
invenies passim apud Grammaticos e. g. Svi.
Pollucem, Hesychium, Favorinum, alios:
multa etiam cel. Sturzius collegit in differ-

tat.

Ὡν δὴ τεναντιον ἅπαν συνοραν εἰσι
καὶ συλλογιζέσθαι περὶ τῶν ἐν Συρίᾳ τε καὶ
Φοινικῇ παιδευθέντων λειοτάτα κομιδῇ χρω-
μένων τῷ λέγειν, καὶ οὐδ' ὅπηεν ἀνοδεύτα
τοῖς πολλοῖς τῶν ἀνθρώπων αὐτοῖς, καὶ
πᾶσα ῥαστώνη πασὶν ὥσιν ἐνθευτεν, καὶ
εἰδ' ὅτιεν ἀφιλανθρώπον ¹⁾ ἐμπίπτει πλητ-
τον τραχυτήτι.

Καὶ τὰ λογὰ τὰδε πλείστους ἀν εἰχοί-
μεν μαρτυράς, ὅστις ἀν προσέχεν βε-
λοίτο: τὸτο μὲν ἐκ φιλοσοφῶν, οἱ δόγματα
τινα καὶ συντάξεις ἐπονήσαν διαφόρους, ὥς οἱ
περὶ Πορφύριον καὶ Μαξιμόν (Φοινίκες δὲ
οὗτοι καὶ Τυριοὶ) καὶ πλείστοι γ' ἐκεῖθεν ἄλλοι
οὕτω γλωττῇ χρησάμενοι: τοῦτο δ' ἐκ ῥη-
τόρων μάλισθ' ἔς καὶ δίκαιοτερον τις ἐν τοῖς

Ε 4

τ 8

tat. de dialect. Alexandr. Lips. 1787.

εκτραχυν: annon. εντραχυννομενοι?

¹⁾ ἀφιλανθρώπον ὃ: ἀγροίκον. τραχυ — ἐμπίπ-
τει sc. τοῖς ὥσιν.

τὸ λεγὲν δρομοῖς ¹⁾, μαρτυροῦνται. Καὶ
 παρὲς τὰς ἀλλὰς, πλεῖστὸς ἔχων ἔρειν, Λε-
 κκιανόντε καὶ Λιβανιον ἐν μνήμῃ ποιῆσαι νυν,
 ἀμφοτέρω Συρῶ αὐδρε καὶ ὀνομαστώγε ἐν
 ῥητορείᾳ, καὶ γλωττῆς ἀσκήσει, καὶ πολλὰ
 ἐξενεγκόντε βιβλία, μετ' εὐστομίας θαυ-
 μασία. Ὅι καὶ τοιγε το αττικίζειν ²⁾ ὑπερ-
 βαλλόντως σπεύδοντες ἔτω ἴδη μάλιστα
 τὸ τῆς γλωττῆς ἴλαρον ἡσπασάντο, καὶ
 περσεύοντο, καὶ ἐκ ἀτριπτον, ³⁾ ὥστε καὶ ἐν
 οἷς το αττικίζειν φερεῖ πρὸς τινὰ ἐκτροπὴν
 τὸ ἐθιμὸς, καὶ σκληρυνεταί ⁴⁾ τοῖς ὡσι, πα-
 ρορῶσι τοῦτο καὶ ἔχ' αἰσθάνονται, εἴδε χαίρει-
 σιν ⁵⁾ ὅτι ἐν οὕτω χρῆσθαι, πάντα τρεπόν-
 το τῆς Φωνῆς ἐρραστῶνευμένον προκρίνοντες.

Παρα-

¹⁾ δρομοῖς ὁ: orationis flexionibus.

²⁾ alias: χαριεντίζειν dicitur.

³⁾ ἀτριπτον ὁ: ἀηθες, ἀοδευτον.

⁴⁾ Gerin. σκληρυνεταί male:

⁵⁾ ὅτι ἐν Gerin. ὅτι ἴδη ἐν.

Παρά τλησιως δὲ τῇ ἑρμηνείᾳ χρώνται
καὶ πάντες Ἀσῖανοι, καὶ μάλισ' Ἰωνες, ¹⁾
καὶ πολὺς ἐνθευτεν ἀριθμὸς φιλοσοφῶν τε
καὶ ῥητορῶν πιστεύεται τὸν λόγον, ὅστις κα-
ταλογιζέσθαι βούλοιτ' αὐν. Καὶ πολλή γε
ἐνθευτεν ζυντελεία ²⁾ αἰδῶν σπευδαιῶν τῷ
χορῷ τῆς σοφίας ὡς ἀληθῶς γεγόνε.

Πᾶσαν παιδείαν, καὶ φιλοσοφίας ³⁾
αἵρεσεις καὶ ῥητορικὰς ἐπιδείξεις, (φημι)
καὶ πολὺς πόνος, καὶ ἰσως ἐκ ἐν καιρῷ,
πάντας ἀπαριθμεῖσθαι. ἀλλὰ μὴν καὶ το
μετρίων ⁴⁾ μνησθῆναι, δοξοῖεν αὐν ὡς τὰς ἀλ-
λὰς περιφρονέοντος εἶναι. Καὶ δὴ καθολὸν γε
περὶ αὐτῶν ἅπαντων εἰπῶν, ὡς οὕτω δὴ χαι-
ρῶσι τῇ γλωττῇ χρώμενοι, καὶ παρὰ περ-

Ε 5

πῶν

¹⁾ ab antiquissimis inde temporibus Ionica dia-
lectus singulari suavitatem gaudebat, quæ sa-
tis apparet ex stylo Herodoti.

²⁾ ὁ: θῖαρος.

³⁾ Reg. φιλοσοφίας.

⁴⁾ ὁ: ολίγων.

πων ¹⁾ τον βελομενον επισκεπτεσθαι προς
 τα εξ αυτων παντοια βιβλια καὶ πλειστα,
 τοσουτο νυν προστιθημι μονον, ὡς αρα της
 Αττικής γλωττης καὶ χαριτος τραχυτε-
 τερον μεν Αιγυπτιοι καὶ αγροικοτερον εχρη-
 σαντο τα es ἑρμενειας, Φοινικες δε καὶ Συροι,
 καὶ ετι Ασιανοιτε καὶ Ιωνες ἱλαροτερον, καὶ
 παντα τροπον την ὁμαλην καὶ ὁδευσιμον καὶ
 απονον καθαπαξ καὶ απροσκοπον τοις ωσιν
 εἶλοντο.

Κεφ. Ιή.

Περὶ Συνεσις. — De elegantissimo hoc
 Philosopho & Ptolomaidis Præfule accurate
 Noster agit — indolem ipsius, vitæ ge-
 nus, dictionis colorem, scriptorumque ar-
 gumenta breviter recenset. — Haud abs re
 alie.

¹⁾ manu quasi ducens.

alienum fore existimo, si ipsa hujus lectu dignissimi Capitis verba afferam: ¹⁾

Συνεσιος δ' ὁ Κυρηναίος ²⁾ ἐστὶ μὲν παντός ἐραστής ³⁾ εἰδὸς σοφίας, ἐστὶ δὲ καὶ παντός πολυμαλίστα ἐπιτυχῆς τῷ τε πολυαρκεῖ παντός τῆς φύσεως καὶ πρὸς παντ' ευκίνητῳ ⁴⁾ καὶ οικειῷ καὶ πεφυκοτι ⁵⁾, καὶ μνημῇ καὶ ταχείᾳ καὶ τῶν καλῶν

¹⁾ Synesii vitam ex Codice Bodlejano Græce & Latine vulgavit Woog Lips. 1758, 4. vid. Sax. Onom. I, 468. Aliam historiolum de hoc Episcopo ex Cod. bibl. Reg. Paris. exscriptam editioni Synesii, quam in manibus habeo, præfigam.

²⁾ de eo vide Photium, it. Suidam.

³⁾ Cod. Reg. legit: ἐρασθεὶς.

⁴⁾ sic ex Regio Cod. restitui, pro eo, quod Cod. Coislin. habuit: ευκινῆς εἴστε κ. τ. λ.

⁵⁾ sic in utroque Codd. scriptum erat — suspicor tamen incuria librariorum το. ευ esse elapsam: Quemadmodum enim Latini bene natum,

λων ακαιματω καθαπαξ καὶ ζεοντι δραστι-
κως αλλ' & μικρολογως, & δ' απειροκαλως
μεν & ν ερωτι.

Ἀπαντα καθεκαστα καὶ πανθ' ὁμς,
πολυ κρατος πιστεται φυσεως τῷ ἀνδρὶ καὶ
δηλοςγε, ¹⁾ ὡς αλλιχνος ²⁾ εστιν ακαιρως
προς αἱ μη ³⁾ εχρην ἀπαντ' αναιδης πραγ-
ματα, καὶ αἱ μη ὀιοντε ⁴⁾ εστιν ὁμς: Καί
τοιουν ακρος ⁵⁾ μεν & κ εστιν ὡς αληθως
ἀπαντα, & πολλωνγε μεν αυτος δευτερο-
φορει-

natum, ita Græci dicunt: ευ φυναι, ευ φυης,
de bona ingenii indole.

¹⁾ script. δειλος.

²⁾ Cod. Reg. ὡς & λιχνος: amat vero Theodo-
rus ejusmodi compositiones e. g. ανικανος
pro: & χ ικανος. — λιχνος apud atticos sig-
nificat gulosus, hic vero translate de eo, qui
inepte avideque famam eruditionis captat.

³⁾ Cod. Coisl. αἱ μεν - - vitiose.

⁴⁾ sic Cod. Reg. alter habuit: αἱ μεν οἱ & τ'
εστιν ὁμς.

⁵⁾ ο: πρωτος, πρωτευων.

Φορεται ¹⁾ καὶ κομιδῇ συν ὀλιγοῖς ἐστὶν
ἐναριθμῖος.

Φιλοσοφία μὲν γὰρ προθεσις αὐτῶ
τοι πρὸ τῶν ἄλλων ἁπάντων ²⁾, μελεῖ
δὲ αὐτῶ καὶ τῆς γλωττῆς καὶ τῶν ἐντευθεν
κοσμῶν τῶ τῆς διανοίας γονιμῶ. καὶ νῦν
μὲν ἐστὶν αὐτῶ δια πάντων, ὧν λέγει φιλο-
σοφία προσηκῶν καὶ γνησιος καὶ κατ' αὐ-
τὴν βελτιστ' ἐνεργῆς.

Ἐπικαλλυνεται δ' ὁμῶς καὶ τῇ κατὰ
τὴν φωνὴν χαρίτι, καὶ προεῖσιν ἀμελεῖ
τοῖς ³⁾ ἐξω καὶ διαδεικνυται περικοσμημέ-
νος εὐαγγελῶ ⁴⁾ τῇ χρῆσει, καὶ πολὺ το
αστεῖ-

¹⁾ Reg. δευτέρα φερεται.

²⁾ sc. Σοφιστῶν.

³⁾ τοῖς ἐξω sc. τῆς φιλοσοφίας intellige: ea dic-
tionis ornamenta, quæ ad Philosophiam
non pertinent.

⁴⁾ sic Regius Cod. in altero erat: εὐγγελῶ quod
non Græcum est.

αστειον καὶ τερπνον εντευθεν εχει ευκολια ¹⁾
κατα φυσιν τε ανδρος. Πραγμα παντων
εργωδεστατον, καὶ σπαινιον συντυχειν, καὶ
ἐ μη πολλὰ μηδ' εκ πολλων των απο τε
παντος αιωνος ανθρωπων ὑποδειγματα,
ὥστ' εις ἐν ἤκειν ²⁾ δηλαδὴ ταυτα, νεν
αξιωματικον ³⁾ εκ φιλοσοφιας καὶ σεμνον
καὶ απεριττον ὡς τα παλλα κατα φυσιν
ευστομια προσιοντα καὶ ξυνυφαινομενον. ⁴⁾
ε γαρ φιλει νες φιλοσοφος επιστρεφεςθαι
της εν τῷ λεγειν ὥρας ⁵⁾, εδε πεφυκεν ὡς
αληθως εἶτως, αλλ' αποιητός ⁶⁾ εστι πασης

¹⁾ in Cod. Germ. erat: ευκολι, in marg. ευ-
κολια.

²⁾ Cod. Coisl. εις εν ημην.

³⁾ hoc ex Reg. restitui pro vitioso: αστειωμα-
τικον.

⁴⁾ Reg. συνευφαινομενον.

⁵⁾ ο: καλλας.

⁶⁾ sic Synesius ipse Orat. de Regno: Rhetori-
cen & Poetin vocat. πανδημας τεχνας, Phi-

lofopho

της κατὰ τὴν γλωττὴν χάριτος, καὶ
 ἀπλῶς ἔτῳσι ῥεῖ, καὶ διατίθεται καθαπαξ
 ἀκαλλωπιστος ἐξω συντυχεῖν καὶ ὅ νερμεῖ τι
 φροντιδος ἐνταυθα, εἰδ' ἰσως ῥαστ' εἴχει
 χρῆσθαι καὶ κατὰ φύσεως τινὰ ιδιότητα καὶ
 συμφυτον ἀπλαστιαν καλλεος.

Καὶ ὥρῳμεν γε πλὴν ὀλίγους ἐκ ἀρχῆς
 ἐν φιλοσοφίᾳ. ¹⁾ πάντας πρωτεύσαντας
 ἔτῳ χρῆσαντες τῷ λεγεῖν, καὶ κατὰ τὴν
 φωνὴν (ἀγοητεύτα) ²⁾ ἀνεπιτηδεύτ' αὐτοῖς
 καὶ ἀνασκήτα. Καὶ μὲν ἐνταυθὶς ἰδίᾳ ³⁾
 τῶς περὶ τὸ λεγεῖν ἐπιμελεῖς τῶτ' αὐτοῦ δὴ
 καὶ

lofopho indignas — cf. Plat. de Rep. X. —

Aristid. orat. Plat. t. II, p. III.

¹⁾ de causis, cur elegantiores literæ ab antiquis
 Philosophis neglectæ impugnataque fuerint,
 vid. Dissert. Doct. Beckii Lips. 1787.

²⁾ deest in Cod. Reg.

³⁾ ο: separatim, seorsim a Philosophia. Germ.

Cod. Ἰδιῶτες male:

καὶ μόνον ¹⁾ ἐξω τῶν τῆς φιλοσοφίας ὀργίων ἐπειγομένους καὶ τεχνιτεύοντας.

Συνεσιῶ δὲ καὶ κομιδῇ συν ὀλιγοῖς (καὶ οἱ οἶδ' ὅσοις ἀρα δὴ τισιν,) ἥτε προθεσίς, ἥπερ ²⁾ εἴρηται, παντὶ λόγῳ, καὶ ὧ κατεπειγέσθαι δοκεῖ, καὶ σφοδρὰ προσεχέειν τὸν νῦν ἀξιοί, καὶ ὧ ³⁾ μὲν καὶ ῥα-στώνευεσθαι δοξάει τις ἀν ἰσῶς αὐτὸν ⁴⁾ τηνικαυθα καὶ προσπαίζειν, φιλοσοφῶν σπερδῆς ἐστὶν εὖ μάλα. Καὶ ἡ τὸ νῦν καὶ τῶν λεγομένων ἑρμηνεία καλλυνέται, πῶς ⁵⁾ ἀν

εἰποῖ

¹⁾ Germ. μόνος.

²⁾ intellige: φιλοσοφία. Cod. Germ. habuit: ὥτε vitiose.

³⁾ καὶ ὧ μὲν sic Germ. Cod. alter vero: μη-το, μὲν praefero, sensus igitur est: Ubi Synesius quasi ludere videtur, tamen seria tractat. σπερδαζειν & παίζειν opponuntur e. g. Xenoph. m. S. IV, I, § 2.

⁴⁾ Reg. αὐτῶν.

⁵⁾ Phrasis Nostro solennis, quasi diceret: σφοδρὰ.

ἄποι τις, ταῖς τε λεγεῖν χάρισιν, ὥστε
καὶ δοξείε τις ἀν ἰσως μαλλον επιπολησ
δρων καὶ χρωμενος, ὡς ἀρ' αὐτῶ 1), τε
μονῶ ἀμελεῖ, τῷ ἀνδρὶ μελεῖ, καὶ ὅλως
ἐστὶν ἐνταυθα περὶ το φαινόμενον. — Καὶ
το δεῖ 2) μαλίστ' ἐτι θαυμάζειν ἀξιον, ὅτι
καὶ ὁ ζυὺν πολλῶ τῷ καμιατῶ δῆλος ἐστὶν
(εἰ τις ἐπαιεῖ 3), ὅιοστε ἐστι) διοικῶν τὴν
φωνήν, καὶ πομπευτικῶς τὸν νῦν ἐπιδείκνυ-
μενος καὶ θεατρικῶς 4) ἀλλ' ὅγε μετὰ ῥα-
πτωνης εὐ μάλα χωρεῖ καὶ κατὰ φύσιν (ὡς
εἰπειν) ἐχει τὴν ἐπαινομένην ὥρσαν 5), καὶ
καὶ τὴν πονωνίαν.

1) Germ. τετὲ μονῶ — sensus est: "apparet
prima fronte, quasi ipsa dictio, quam ta-
men negligit, curæ ei esset."

2) Germ δη.

3) Germ. ἐπαιεῖν: utraque lectio sensum suum
habet.

4) ὁ: πρὸς θεῶν Sophistarum more.

5) ὁ: καλλος.

πονων & δειται πολλων εδ' επιμελειας εδ'
 επιτηδευσεως ευκολιας φυσεως καὶ ἐτοιμοτητι
 προς το παν ὅτιεν ενεργειν, ὡςπερ αἱ κατα
 γης ῥαστα χωρεσαι καὶ αναχεομεναι πη-
 γαι κατα το παρηκον ακαματοι καὶ μαλα
 ποτιμα κατα φυσιν καὶ ἡδιστε ναεσαι τε
 ὕδατος ¹).

Και τὸτο μεν ἔτως εχει, καὶ ὁ νῦν μεν
 εστιν ενεργης ²) τῷ ἀνδρὶ πανυτοι κατα φι-
 λοσοφας, καὶ ποριμος καὶ ταχυς οικοθεντε ³)
 καὶ πειρας καὶ συν ασκησει των βελτιστων
 καὶ πρωτων νομιμων καὶ δογματων φιλοσο-
 φιας, ἡ γλωττα δε καὶ αὐτη παραπλησιως
 ενεργ.

¹) pulcherrima imago, qua oratio lata, copiosa
 & nativa depingitur.

²) Germ. ενεργος: α: mens ejus efficax, gravis,
 utpote Philosopho digna, profunda, pene-
 trans ac solers, tam ipsa bona indole, quam
 excercitatione pollens.

³) α: εκ φυσεως.

ἐνεργός, καὶ φιλοτιμῶς ἀνυττει ¹⁾ καὶ κατα-
 τειναι δρομον ἀπροσκοπον ²⁾ εὐ δὲ πεφυκυία
 καὶ ταχίστα καὶ ἀπονῶς, ὡς εἶπεν, φέρεται,
 καὶ ὁ ζὺν βία καὶ φροντίδι πλείστη, γαλη-
 νῶς ³⁾, (ὁ μὲν μετ' ἀληθείας ἐρρεῖν ἔκ χει)
 ἔδε λειῶς εἰπεν ⁴⁾ πολιτικῶς ⁵⁾ καὶ πρὸς
 τὸν ἀρχαῖον ἐκεῖνον τύπον ἀλλ' ἐπαινέτον

F 2

μὲν

¹⁾ intelligitur verbum sequens δρομον.

²⁾ quid si legeremus: πρὸς σκοπον.

³⁾ γαληνῶς ὁ: ἡδύ, ἀνθηρόν, refertur hoc ver-
 bum ad φέρεται (pro quo Cod. Germ. ha-
 bet φερεσθαί).

⁴⁾ εἰπεν idem ac: καί.

⁵⁾ πολιτικῶς κ. τ. λ. intelligitur antiqua illa
 naturalis & practica eloquentia, quæ in re-
 bus magis, quam verbis occupata, sensus
 animi, vehementer simpliciterque, nondum
 enim contra rhetorices ars inventa erat, pro-
 tulit: ejusmodi orationes (λογοὶ πολιτικοί)
 a Themistocle, Pericle aliis habitas legimus
 apud Herodotum, Thucydidem & ipsum
 Xenophontem.

μεν καὶ θαυμασιον ὅιον το τῆς φωνῆς εἰς
 στωνευμενον τῷ ἀνδρὶ καὶ ἑτοιμον. 8 μὴν
 ἀλλ' αἰθῆς ἐστὶ τοῖς Ἑλληνικοῖς παλαι νο-
 μιμοῖς ἐκεῖνοις τε λεγεῖν, καὶ εἰ συν ἀστειο-
 τητι μαλ' αὐθις νεωτερας ¹⁾ τινος ἕξεως,
 δ' ὁμως ἐστὶ ²⁾ καὶ τῆς προτερας ευγενειας
 ἐκείνης ἐκτοπαφορεῖ ³⁾, καὶ κομψευεται ⁴⁾
 καινη διαθεσει, μῆτε κατὰ τὴν παλαιαν
 ἀπλοτητα καὶ πολιτικὴν τέχνην τε λεγεῖν,
 μῆτε κατὰ τὴν σπινδαζομένην τὴν καὶ αὐτὰ

ἐκεῖ-

¹⁾ docet Synesium in utroque genere dicendi
 regnasse — transposita erant hæc verba in
 Cod. Reg. in altero vero vitiose repetita.

²⁾ suspicor hic esse elapsam το & ο: tamen in-
 terdum & antiquo illo dicendi genere, quod
 hodie prodigiosum habetur, utitur, & re-
 centiore florido stylo nitet.

³⁾ Reg. ἐκτοπα φερεῖ, sic ipse Synesius suam
 dictionem corruptis quippe seculis insuetam
 vocat: παντολμον καὶ αλλοκοτον. Orat.
 περ. β. P. 3.

⁴⁾ Reg. κομπευεται.

ἐκείνην δεινότητα καὶ παντὶ τρόπῳ τὸς ἀκ-
 οντας κλεπτῶσαν ¹⁾, ἐπαληθεύων δὲ τοῖς λο-
 γοῖς διὰ τὴν φιλοσοφὸν προθεσιν, καὶ ἀ-
 πλαστῖαν ²⁾ μετ' ευστομίας ἐξω ῥητορικῶν
 παρσκευῶν τε καὶ ἀγωνισμάτων ³⁾ ἐχει.

Καὶ λογοεῖδες εὖ μαλα οἶτο τῆς φω-
 νῆς ἐπιμελές, ἀλλ' ἔκατα ῥητορίας, ποθεν
 ὄσγε ⁴⁾ καὶ ὧ πείθειν ἀξιοί, καὶ πειράται
 (πειστικῶς) ⁵⁾ ἔπιθανως ἀγωνίζεται ἀλλ'
 ἀποικητῶς καὶ μετὰ σεμνοτήτος καὶ ἀξιώ-
 ματος καὶ τῶν φιλοσοφίας δικαίων ⁶⁾ προ-
 φέρει, καὶ δριμύς ἐστι κατὰ τῶν ἀκοντῶν,

F 3

ἀλλ'

¹⁾ ὁ: infidiantem, sic Homerus κλεπτῶ νοῶ Iliad
 I. 132. dicit.

²⁾ Germ. Cod. ἀπλαστία μετ' ευστομίαν. Reg.
 μετ' ευστομίας χρωμένος κ. τ. λ.

³⁾ ὁ: τεχνῶν ἢ μεθοδῶν.

⁴⁾ sic Reg. alter: ὄιγς.

⁵⁾ deest in Cod. Reg.

⁶⁾ ὁ: δικαίων, πρεποντῶν.

αλλ' επανθεν ¹⁾ εχει μετα 'ραστωνης τοις
 λογοις καὶ το ηθος επιπρεπον ευ μαλα καὶ
 εκ οιδ' ὡς ει τῷ καὶ αλλῶ πλεον το αριτο-
 ρευτον ²⁾ καὶ λογοειδες.

Αλλα καὶ Αττικης δη τινος καλλιε-
 πειας καὶ καινοτητος βραχυ τῷ ἀνδρι με-
 λει, καὶ εἶδε τῷτ' αρα οἱ κατ' εκεινης Ελλη-
 νας τῷ λεγειν ευ παλαι χρωμενς, αλλα
 τῷ κοινῷ χαιρει καὶ σφοδρα εθιμῷ, καὶ α-
 πλως κατα φυσιν καὶ ατεχνως ³⁾ τον λογον
 διατιθεται. — Αλλ' ἐξίων εστιν, οτε (καὶ
 πλειστακις αμελει τῷτο) της κοινης αυτης
 ἐξεως καὶ γνωριμς, καὶ εις ἀνοδευτ' αδεως
 αγων, καὶ ὧν οἱ πολλοι ⁴⁾ των λεγοντων ευ-
 λαβως

¹⁾ hoc verbum ad sequens ηθος refertur, quod
 initiores illos affectus vel mores (opp. παθος)
 indicat.

²⁾ ο: valde politum & tersum: ita restitui pro
 vitioso: αρ' ρητορευστικον & αρρητορευτον.

³⁾ quasi ανευ τεχνης.

⁴⁾ Reg. πολλοι.

λαβὼς ἔχουσιν, αὐτὸς ἀπτεται καὶ ἴσως
 μὲν οὐκ ἀκαιρῶς. Αφροντιστῶν ¹⁾ δ' ὁμῶς
 τῶν ἀκρόντων καὶ ταῖς λέξεσιν εἰς τρυφά-
 νες ²⁾ τραχυνομενός ἔτως θαρρεῖν εἰσὶν εὐ-
 μαλὰ ἑαυτῷ καὶ χαιρεῖ καθ' ³⁾ αἵρεσιν ἑαυ-
 τῷ χρωμένος, ὥς αἶρα τις Αυτοκράτωρ ⁴⁾
 καὶ τῆς ἐρμενεύσεως ἀνευθυνός ⁵⁾ καὶ μὴ τῶν
 νομιμῶν καὶ ἐθιμῶν ἐν λόγῳ γενομένος τῷ τε
 παντὶ δρομῷ τε λόγῳ καὶ τῷ ἡθεὶ καὶ τῇ
 διαθέσει καὶ πρὸς γ' ἐτι ⁶⁾ ὀνομασίῃ αὐτοῖς,

F 4

καὶ

¹⁾ ἀφροντιστῶς ἔχειν habet Sophocl. Ajax Mast.
 v. 356.

²⁾ Reg. τρυφάνες.

³⁾ α: pro lubitu.

⁴⁾ α: exlex: exempla satis multa audaciæ &
 novitatis tam in verbis, quam constructio-
 nibus habet Synesius præsertim in hymnis,
 ubi composita, quæ vix Æschylus aut Ari-
 stophanes ausi fuissent, occurrunt.

⁵⁾ α: ἐν φροντίδι.

⁶⁾ Cod. Reg. καὶ προσγε τοῖς in marg. προσγ'

ἐτι τοῖς.

καὶ δεικνυσιν ἐπ' αὐθις καὶ περὶ τὴν ¹⁾ τῆς
 γραμματικῆς ἀκριβείαν, ὅσον ἑαυτῷ θαρρεῖ,
 καινίζων τῇ χρῆσει ἐνθαυτὰ πλεῖν ἢ κατ' ἔθος
 τοῖς πολλοῖς, καὶ μὴ τῶν εἰκοτῶν ἐκπιπτῶν
 δια το ²⁾ περὶ ταυτὴν ἀκρὸν τὴν τέχνην.

Καὶ τὰ μὲν κατὰ τὴν γλωτταν ἔτως.
 Φιλοσοφία δ', ὡς εἴρηται, προτιθεται τὸ βίβ
 παντος ³⁾, καὶ διηρημένης εἰς πλεῖστα,
 πάντων εὖ ἔχει (καὶ ἔ τῶν μὲν ⁴⁾ αὐτῷ
 μετ' ἐστίν, τῶν δ' ἔ καθαπαῆς, εἰ καὶ ἥττον
 μετέστιν ἢ κατὰ τὰ ἄλλα). — ἔδ' ἔχει
 τις ⁵⁾ εἶναι περὶ αὐτῶν, ὡς ἄρα τὸδε τις
 ὁ ἀνὴρ σπεύδων ἐστίν, ἢ τὸδε τις αἰρε-
 τικῆς

¹⁾ sic Reg. alter: περιττήν.

²⁾ Reg. δια το καὶ περὶ.

³⁾ sic Cod. R. Germ. πρῶτος: mallet. σκοπος.

⁴⁾ ἔ τῶν μὲν — τῶν δ' & phrasis bene Græca
 vid. Herod. I, 139.

⁵⁾ τις — ἀρα hæc defunt in Germ. Cod. Reg.
 habet: ἔδ' ἔχει τις εἶναι περὶ αὐτῶν, πῶς ἂν
 ἀποῖ τις, ἀπαλαβομένος καὶ ὀρίσας, ὡς κ. τ. λ.

σιωτης εστι τε συνταγματος ¹⁾ εις α' δη
 πλειστα κατατετμηται τα φιλοσοφων
 πραγματα, αλλα ποντων εστιν ως ειπειν
 κοινος θιασωτης ²⁾ καὶ συντελης καὶ μαλι-
 σταγε δη των βελτιστων των απο Αριστο-
 τελους ³⁾ καὶ Πλατωνος καὶ συνδεσμος τις
 αμφοιν κοινωνιας καὶ διαλλακτης εις τα νο-
 μιζομενα καὶ δοκοντα φιλονεικως αντιθετα
 καὶ απ' αμφοτερων τα βελτιω ποριζεται.

Και τοιουν της φυσικηςτε ⁴⁾ θεωριας
 το μέρος τη φιλοσοφια καλλιστ' εν μετυσια
 δεικνυται, καὶ οιοσ τε εστιν ενθαυτα τριβειν &
 εξω καιρε, τησ τε των προτερων μαλιστ'
 απολαυσας παρασκευης, καὶ γονιμος περι

F 5

ταυτα

¹⁾ α: Sectæ v. scholæ.

²⁾ α: Socius (in chorea).

³⁾ Aristotelem & Platonem suos antesignanos
 (ηγεμονους) vocat Orat. π. βασιλ. p. 9. nec
 pauca Platonica Philosophiæ in omnibus
 ejus scriptis vestigia, apparent.

⁴⁾ alias: θεωριας των οντων.

ταυτα οικοθεν ¹⁾, & πολλων δευτερος, καὶ
 ηθικος εστι καὶ δογματικος ²⁾ εἰ δὴ τις καὶ
 αλλος των απο Πλατωνος, καὶ νομιζει μεν
 ενθαυτα ὡς αριστατε καὶ κριτικωτατα.

Βακχευει δ' εν τςτοις ταις των κρειτ-
 τονων καὶ ὑπερ την Φυτιν ³⁾ εποπταιαις καὶ
 τελεταις, καὶ συνοργιαζει τη περι των ον-
 των ἀπλοτητι ⁴⁾ καὶ τη Δεσποτειᾳ ⁵⁾ καὶ
 τοις ἡγεμονικοις τς νς ⁶⁾ Μυστεριοις.

Ἀλλὰ

¹⁾ ο: Φυσα.

²⁾ scriptum erat: διγματικος.

³⁾ aliis verbis: ὑπερκosμιοις μυστεριοις, sensus
 est: Præterea vero Idem coelestium divina-
 rumque rerum studio triumphat, initiatus
 non solum arcana Physices scientia, sed
 etiam sacris Christianæ religionis mysteriis.

⁴⁾ sic uterque Cod. malletm vero: ἀδηλοτητι.

⁵⁾ Δεσποτειᾳ alias: Κυριακη επιστημη. —
 Christus enim eximie Kyrios & Δεσποτης
 audit: (hinc: δεσποσυνος εορτη dies domini-
 cus vid. Pachymer L. 12, c. 21.) postea
 Imperator, affinesque adeo ejus ita apella-
 bantur vid. Codin. de Off. c. 2, n. 1.

⁶⁾ suspicor hic esse legendum: Θςς.

Ἀλλὰ μὲν ἐτι καὶ Μαθηματικῶν ¹⁾
 εὗρεσέων ἐπιστημονικῶς εὖ μάλα ἔχει, καὶ
 παντὶ ²⁾ ἐστὶ ταῦτα ἐξ ὧν καταλελοιπὲ
 βιβλίων ἀσφαλῶς συλλογιζέσθαι. — Καὶ
 πολυειδῆς ὧν ἔτῳ τὴν σοφίαν πᾶσιν ἀρκεῖ
 τῇ τῆς φύσεως εὐγενείᾳ μαλιστα ³⁾ καὶ τῷ
 κρατεῖ, ἢ τῷ συνεχεῖ τῆς μελέτης καὶ μο-
 νιμῶτε καὶ φιλοπονῶ τῆς ἀσκήσεως. Καὶ
 γὰρ μοι συλλογιζομένῳ περὶ αὐτὰ καὶ σφο-
 δρᾶ ἐπισκοπεμένῳ τὰ κατ' αὐτὸν πραγ-
 ματα δοκεῖ (καὶ ἰσως ⁴⁾ μὲν συν λόγῳ καὶ
 ἰσως δὲ μὴ, δοκεῖ δ' ὁμῶς), μὴ πολυμαθὲς
 εἶναι τις τὰ τῶν πρὸ αὐτὰ ⁵⁾ μὴδ' ἐνσχό-
 λασαι

¹⁾ Germ. Cod. μαθηματικόν.

²⁾ Reg. παντ' ἐστὶ.

³⁾ Sensus hic postulat, ut μαλιστα, si vera sit
 hæc lectio) idem sit ac: μάλλον.

⁴⁾ tota hæc phrasis putida quidem est, at ea-
 dem Nostro adfuenta.

⁵⁾ sc. φιλοσοφῶν. cf. Synes. Epist. 103. it. 118.

λασαι πανυτοι τοις εκεινων, ὥσπερ καὶ αλλοι τινες των ευδοκιμουντων τη παιδεια καὶ σπευδαιων ανδρων.

Καιτοι σχολης απολαυσας εν βιω μαλιστα, ει δη τις καὶ αλλος, καὶ πραγματων ¹⁾ εξω ζων ανυσας φιλοσοφω πρεπessαν, αλλα ταχυς εστιν, αλλ' αγχινους αλλ' ευφους ὅπαντα της σοφιας καλλιστα καὶ παντοι' ειδη, αλλ' απ' ολιγης κτησεως ²⁾ καὶ πονων καὶ ασκησεως κατα φυσιν ανυσιμωτατος ³⁾.

Κεφ.

¹⁾ ο: ζων ιδιωτικην, ἰ. απραγματευτην Synesius enim recusavit honores aulae imperiique, quo unice suis studiis & contemplationibus vacaret. Vid. Epist. 97. 103.

²⁾ κτησις hic significat: eruditionis copiam, qua minus quam ingenii indole valuit.

³⁾ (Germ. ανασιμωτατος) ανυσιμος idem ac: ενεργης ἰ. ευτυχης.

Κεφ. Ιθ.

Περὶ Δίωνος ¹⁾. — Agitur hic de Dione Prusæo, etiam Chrysoſtomo dicto, cujus elegantia & orationis suavitas commendatur.

Κεφ. Κ.

Περὶ Ξενοφώντος. — De Xenophontis, qui cum Platone comparatur, vita, rebusque gestis, imprimis vero de genere dicendi, id est: Styli elegantia ac simplicitate copiose agitur. Haud indignum judicavi hoc caput, quod integrum daretur.

Ξενοφῶντα δ' ἐκεῖνον ἐκάλεσεν μὲν Ἀττικὴν μελιτταν ²⁾ (οὕτω δὲ περὶ πλείονος

ἐποίη-

¹⁾ vid. Synes. Δίων. Unde pleraque hujus capituli judicia desunta esse videntur.

²⁾ μελιτταν vid. Suidam in Xenophonte. —

Musam Atticam eum audisse, refert Diog.

Laert. in vita Xenoph. 614.

εποιοῦντο τὴν ἐκεῖναι γλωτταν ¹⁾ καὶ τὴν
κατ' αὐτὴν ἀνθοφορίαν ἐποθήσαν) ἐπισημει-
νται δὲ τινες τῶν παλαιῶν ὡς ἀρα τοσούτο
περὶ ἑαυτῶν φρονεῖν ἐπὶ αὐτῶ, ὥστε καὶ
παρὰβαλλέσθαι πρὸς τὸν θαυμαστὸν καὶ
ἀπῶκνει Πλατῶνα καὶ δειγμὰ ποιοῦνται, ὅτι
δὴ περὶ τῶν αὐτῶν ἐπιτηδῆες ἐνεχείρησε τῶ
λόγῳ χρῆσθαι προθέσεων ἐπὶ τῷ Σωκρά-
τει, καὶ πολλὰ περὶ ἐκεῖναι καὶ ²⁾ δι' ἐκεῖναι
φθεγγέσθαι ταῦτε ἀλλὰ, καὶ ἀντισυμποσι-
αζει ³⁾ Πλατῶνι, τὸν Σωκράτην ⁴⁾ σκοπὸν
ἔχων, καὶ πολὺς ἐστὶν Σωκράτης διὰ πάν-
των αὐτῶ τῶν λόγων, καὶ μὴν ἐν τοῖς τῶν
— τῶν αὐτῶν ἀπομ-

¹⁾ annon. γλυκύτητα?

²⁾ δι' ἐκεῖναι ὁ: in ejus persona.

³⁾ καὶ ἀντισυμποσiazει κ. τ. λ. & in symposio
suo (Xenophon) æmulatur imitaturque Pla-
tonem, Socratem faciens convivii Præsidem
(Σκοπὸν ὁ: Μαρτυρᾶ, ἐφεδρὸν, vid. du
Fresne, vel etiam: τέλος.)

⁴⁾ καὶ μὴν at imprimis. vid. Devar. de part. Gr.

απομνημονευμάτων βιβλίοις, αἱ δὲ παν-
των των Ξενοφωντείων ἐγώγε συνταγμάτων
βελτίω, καὶ πολὺ των κατ' αὐτὸν ἄλλων
προεχειν τίθεμαι: ἐν τούτοις δ' ἐν τοῖς ἀπο-
μνημονευμασί, ¹⁾ ὥς ἀπὸ Σωκράτους πλεῖστα
διαλεγόμενος, καὶ περὶ των αὐτῶν ὡσαύτως
κατ' ἐκεῖνον ²⁾ εἰκε πιστὴν ἐμποιεῖν τινὰ
τοῖς ἀκροωμένοις.

Ὡς

¹⁾ ὡς ἀπὸ Σ. κ. τ. λ. sensus est: in ipsis his
commentariis plurimum usus est Xenophon,
ad exemplum quippe & in persona Socra-
tis, methodo inductionis & dialogo. δια-
λεγεσθαι quid sit, explicat ipsa Xenophon
Mem. S. 4 L. 6 C. §. 12. — intelligitur
igitur genus argumentandi, quod, ut ait
Cicero, (de inventione Lib. I, 35) per in-
ductionem sumitur, & in ironia maximam
partem (Cic. de orat. 2, 67) versatur.

²⁾ κατ' ἐκεῖνον sc. Πλάτωνα sensus est: & cum
de iisdem argumentis eodem fere modo ac
Plato loquitur, probare videtur se haud
de Socrate mentiri.

Ὡς αὖρ' εἶδε Πλατὼν πολλὰ τῶν παρ'
 αὐτῶ λεγομένων Σωκράτους καταψευδεται,
 παρ' αὐτῶ πάντα λεγὼν, ὥς ¹⁾ εἰωθε τιμῇ
 τῇ πρὸς τὸν ἀνδρα, (ἀλλ' ἐστὶν ὡς ἀληθῶς
 ἐκεῖν' ὅς ἐστι), καὶ ὁ συκοφαντεῖται καθε-
 παῖξ παρ' αὐτῶ Σωκράτης, βέλτιστα λε-
 γὼν ἀνθρώποις τοῖς κατ' αὐτὸν τῆνικαυτῶ
 ἐκείνοις, καὶ μὴν τοῖς ἐτ' ἐξ ἐκεῖν' μέχρι
 δεῦρο νυν εἰς ἡμᾶς καὶ μεθ' ἡμᾶς ἐξῆς ἀπάσι.
 Καὶ τογὲ ὅλον ἐστὶ δράμα τὸ κατὰ Σωκρά-
 τὴν Πλατῶνι, Πλατῶν δὲ ἡμῖν τὰ δοκούντα
 παρ' αὐτῶ φθεγγεται, ἀλλ' ἐστὶν αἱ παρ'
 ἐκεῖν' κατ' ἀληθείαν ἐκδεξαμενός ἀξιοὶ μνη-
 μητε

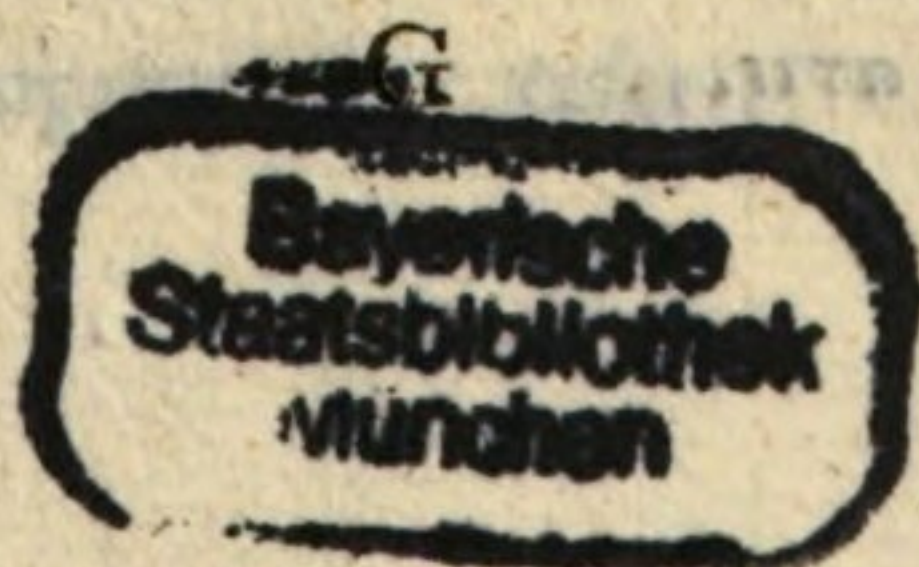
¹⁾ ὥς εἰωθε mallein, ὥς εἰκε: itaque esset: At
 vero nec ipse Plato multa de Socrate suo
 mentitus est: quæ enim profert omnia vero
 simillima sunt & Socratis personæ dignissi-
 ma, (quin etiam multa ab ipso Socrate pro-
 fecta) nec unquam Socratem nugantem in-
 ducit Plato, semper vero utilissima omnes
 omnium seculorum homines docentem.

μνηστε καὶ συγγραφῆς, καὶ παιδεύειν δὲ αυ-
των πειραται τῆς ζυντυγχανοντάς.

Ὅτι δητ' ἐπὶ ταῖς αὐταῖς ὑποθέσεσιν καὶ
Ξενοφῶν ἡμῖν διὰ Σωκράτους ταῦτα φθεγγε-
ται, ἀλλὰ καὶ τοῦτο μὲν οὐκ ἐξω λόγῳ
δοξαι τις αὖ οἶμαι πάντως, καὶ πολλὴν
οὕτως τῆς σοφίας τε καὶ καλογαθίας Σωκρα-
τει ¹⁾ πιστὴν ἡμῖν παρεχεται. Ἀλλ' ἐγὼ
παραβαλεσθαι ²⁾ μὲν Πλάτωνι Ξενοφῶντα
καθαπαῖ, οὐκ ἀνεμεσητόν κρινω, καὶ πολ-
λὴν εὐθείαν ἢ καὶ μανίαν ἀντικρὺς παρερη-
σια καταψηφίζομαι, εἰ τις ἄλλως εἴρει, καὶ
οὐδέν

¹⁾ Σωκράτει ο: quod ad Socratem attinet, & in
ejus honorem, inllem tamen: Σωκράτης. —
πιστὴν restitui pro: πιστεῖν.

²⁾ παραβαλεσθαι - - - ο: - - Xenophontem
se comparasse cum Platone; hunc enim sen-
sum populat media forma, & refertur ad id
quod supra est dictum: - - καὶ παραβαλ-
εσθαι - - - οὐκ ἀπώκει.

εδεν ¹⁾ αμφοιν παραπλησιον η ὅπη εν εγ-
γιστα (πασαν λεγω σοφίαν), ου την ²⁾
περι των οντων θεωρίαν, καὶ ταυτης καθ'
ὅτι αν ειποι τις ειδος, & την περι το λεγειν
ασκησιν, πολυ γαρ ανηρ τε θαυμαστες
Πλατωνος παντα λειπεται.

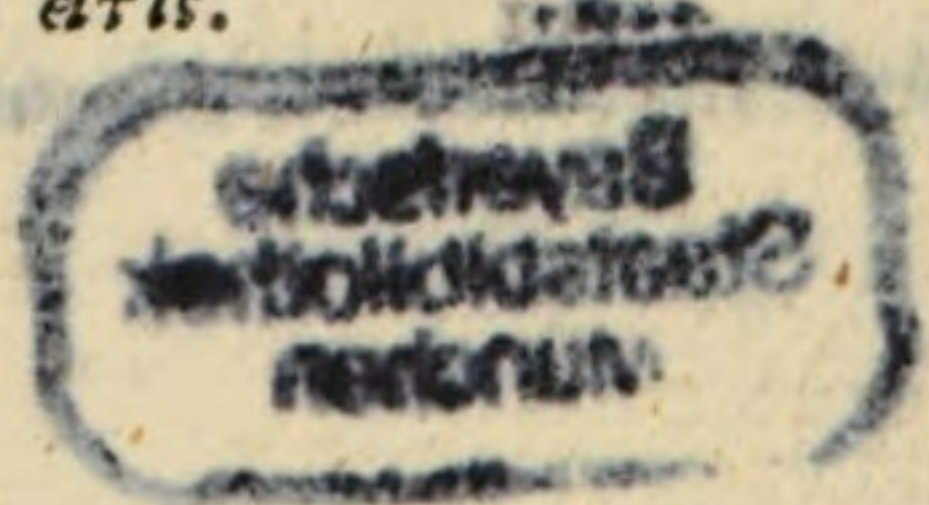
Ὅτι δὲ καὶ το καθ' ³⁾ αὐτον Ξενο-
φωντα, λογε πλειστες δη τινος αξιος Ελ-
λησι δοκει, θαυμασαιμ' αν, ὅστις ⁴⁾ εκ οιδε,
καὶ πειθεται γ' ευ μαλα, τουτο μεν ταις
ιστοριαις καὶ κρισεσι, καὶ τη περι αυτε δοξη
καὶ φημη των Παλαιων, τετο δε καὶ πειρα-
μενος αυτος καὶ συγγινομενος ανδρι δια των
βιβλιων, ὡν ζυνεταξεν, α καὶ φιλοσοφια
προς-

¹⁾ Cod. Reg. εδεν γαρ, id quod melius.

²⁾ των οντων θεωρίαν idem est ac alias: την των
θειων ιστορίαν ἢ. θεωρίαν την φυσικην.

³⁾ το καθ' αὐτον - - - ο: in se ipso spectatum,
nec cum Divino illo Platone comparatum.
mallem tamen sine spiritu legere: αυτον.

⁴⁾ ὅστις ο: εις.

προσεσχηκοτα καλλιστα τον ανδρα δεικ-
 νυσι, καὶ μαλιστα τον Σωκρατικον τροπον
 εν ταις ηθικαις καὶ πρακτικαις κριτεσι, καὶ
 την γνωμην ετοιμον, καν ει μη βρυνοντα ¹⁾
 δαψιλως, καὶ βαθυν καὶ περυσιας δεικνυ-
 μενον εις τα μη πολλοις προχειρα ζυνο-
 ραν τε καὶ συλλογιζεσθαι, αστειον δ' ομως,
 καὶ τς καιρις τυγχανοντα εαδως. ετι γε
 μην την φωνην ησκημενον κατα φυσιν ευ,
 καὶ ρητορικων εκ εξω καὶ πολιτικων επιτε-
 χνησεων. — Και περι το δικαστικον ²⁾ γαρ
 ευθηκτος καὶ δεικνυσι κατα τας ιστορικας ³⁾

G 2

συγ-

¹⁾ καν ει μη βρυνοντα intellige: ως ο Πλατων,
 qui ingenii sublimitate & fervore excelluit.

²⁾ δικαστικον κ. τ. λ. probat Theodorus, Xeno-
 phontem in omnibus Eloquentiae generibus
 valuisse: forensi quidem (s. judiciali), deli-
 berativo in concionibus, quae in Historici
 leguntur (συμβουλευτικω), & demonstrativo
 (quod etiam επιδεικτικον audit) valuisse.

³⁾ ιστορικας συγγραφας d: in Hellenicis, ubi con-
 ciones imperatorum refert.

συγγραφας εν ταις δημηγορικαις καὶ αντι-
 θετικαις χρησεται καὶ περι το βουλευτικον ¹⁾
 επιτυχης καὶ πειστικος, καὶ το γονιμον
 εχων, & ευπεριφρονητον, καὶ περι το πα-
 νηγυρικον ²⁾ επαφροδιτος, καὶ εἰ μη λογο-
 ειδης αμελει, πλειστον ὁμως ὥρας μετεχων
 καὶ ηθες ³⁾ καὶ ζυν τῷ γαληνῷ καὶ ὑπτιῷ
 πομπευει διακρομενος αμνηγετη ⁴⁾ καὶ πυκνῶ-
 μενος τοις εννοημασι, καὶ τοι γε σφοδρ' ὥς
 εκ οιδ' εἰ τις καὶ αλλος αφελεια χαιρων
 φουσειτε

¹⁾ καὶ περι το βουλευτικον κ. τ. λ. ο: quod vero ad
 deliberativum genus dicendi attinet, dictio
 ejus erat pollens, & ingenua, & Suadae
 plena. επιτυχης ο: επιβολος τ & σκοπ &, idem
 fere ac, quod Xenophon habet, (Mem. Soc.
 4, 6, 15.) ασφαλης.

²⁾ το πανηγυρικον e. g. in aureo illo Agefilai
 elogio.

³⁾ ηθες (opp. παθος fortiores affectus, vid. Lon-
 ginum it. Quinct. 11, 1. it. Aristot. Rhet. 2.

⁴⁾ sic uterque Cod. ο: ubique.

Φυσεῖτε καὶ κατὰ κρίσιν επιτηδές, ὥς αν δὴ
καὶ μετὰ ¹⁾ σκηνῆς τινος ἐνταυθεν καὶ δρα-
ματος το πειστικόν μαλιστα διοικεμένος,
καὶ δεινότητι χρωμένος ἐν ἀπλαστῷ ²⁾ το
φαινομένον καὶ ἀπραγματευτῷ τῇ χρησεῖ.
ἀξιώματος ³⁾ δὲ καὶ ἀκμῆς ἔδ' ὅπως ἐν αυ-
τῷ μελεῖ καὶ τὸτο δὴ μαλιστα μεν, ὥς
εφην, αὐτῷ κατὰ φύσιν. ἀλλὰ δὴ καὶ τογε
πλείστον ἰσως ἐκ ἀρρητορευτον ⁴⁾, ἔδ' ἀνευ
ἐστὶν ὑποκρίσεως καὶ μεθοδὸς κατὰ σκοπόν
ἀνυσιμῶς ἐχόντα. Καὶ ἰσχνος ⁵⁾ δὲ ὢν, μα-
λιστα γοργότητος πανυτοὶ καὶ ἐντρέχειας
ἀλλοτρίος ἐστὶ, καὶ ἥκιστα τις ἐν τοῖς αυ-

G 3

του

¹⁾ μετὰ σκηνῆς - - - Suadam suam ut pluri-
mum vestit persona dramatis & dialogo.

²⁾ το φαινομένον (sc. κατὰ) α: ut apparet prima
specie.

³⁾ ἀξιώματος α: οὔκχι, ὑψος, v. σεμνότητος.

⁴⁾ Germ. ἀριτορευτον.

⁵⁾ idem ac nuper: ὑπτίος.

του τοσοις ¹⁾ καὶ τοσοις ὅτις περιβεβλη-
 μενον οψεται, εἰδ' ἐκ περιοδικῆς συστρώσεως
 στρογγυλεσθαι πως ἰκνεμενον. — Ἀλλὰ
 καθόλου δια πάντων αὐτῷ το ὑπτιον ενθυ-
 φορμενον ἱλαρως ὁραται. καὶ ὁ μὲν λόγος
 αὐτῷ τοιςτος.

Οὐκ ἀνικαῖνος ²⁾ δὲ ὢν ἐν πραγμασίῃ,
 εἰδὲ κατὰ τὰς ἀλλὰς τῶν τῆνικαυτὰ φιλο-
 σοφον-

¹⁾ τοσοις καὶ τοσοις α: quotquot etiam numero
 sint Xenophontea scripta.

²⁾ ἀνικαῖνος non bene Græcum est, (contra ἀνι-
 καῖνος ἢ sensus ferret ἢ ἀνικητος α: invictus,
 indefessus,) compositum ex α (particula ne-
 gante) & ἱκανος vertamus igitur: Præterea
 idoneus sane fuit Xenophon rebus agendis,
 nec similis (κατὰ) ceteris sui temporis So-
 phistis, qui in concionibus virtutem vendi-
 tabant. ἐπιδεικνυσθαι egregie de iis qui oratio-
 nes (ἐπιδείξεις, ἢ μελετήματα) de locis com-
 munibus ostentationis habebant causa. de vir-
 tute Xenophontis militari vid. Ælian 3 Lib.
 17 Cap. & Diog. Laert. 2. §. 6.

σοφόντων, ἐν λόγοις ἐπιδεικνυμένων τὴν πολιτικὴν ἀρετὴν. ποθεν, ὅς γε καὶ στρατηγικωτάτος αὐτοχειροτονητός ¹⁾, δέησαν εὐμαλὰ, καὶ καρτερικός ²⁾ τῶν μυρίων ἡγείται, καὶ διασώζει ³⁾ τὴν Ἑλλάδι τὰς ἀνδρας. Φευγῶν ὁμῶς διεγενέτο ⁴⁾ τὸ πλεῖστον τῶν βίᾳ τὰ πράγματα, καὶ ⁵⁾ ἀπολιτευτός μαλίστα τὴν πατρίδι διὰ τυχὴν, ἢ μὴ κα-

G 4

λως

¹⁾ αὐτοχειροτονητός ipse enim Xenophon, Clearche occiso, & Græcis in summas angustias coactis, imperium capessēbat, exercitumque reduxit. de itinere hoc vid. ipsum Xenophontem in Anabasi. Diodorus tradit, ex 10000 Græcis 8800 in Joniam auspicio Xenophontis salvos pervenisse.

²⁾ Reg. καρτερός.

³⁾ διασώζει κ. τ. λ. οἰ: incolumes Græciæ (non: in Græciam) reducit servatque viros, cf. Annam Comnen. p. 287, 405.

⁴⁾ Germ. διεγίγνετο.

⁵⁾ idem ac alias: ἀπραγμων, ιδιωτης.

λως χρησάμενος Αθηνησι εκ ην ήδυσ ¹⁾ όρασ-
 θαι, εδ' ειχεν εδ' αυτος ήδεως όραν ²⁾ την
 πατρίδα. ται γαρ εν καί αποδημος διεβιωτο
 πλειον καί ε πολλα τοις ³⁾ οικoi δηλος
 εστιν ευνης ων. — Φιλολακων δε καί Φιλα-
 γησιλαος μαλιστα καί πολυς εραστης ⁴⁾
 εκεινς, α καί συνεβιωσε πολλ' ετη ζυνων
 ήδιστα χρησιμος ων τ' ανδρι καί μηδεν ήτ-
 τον, ως αυτος φησι ⁵⁾, χρησιμον αυτον
 έχων

¹⁾ Athenienses enim irati Xenophonti, quod cum Lacedæmoniis contra Persas fecerat, publicatis ejus bonis, eum in exilium eje- runt, vid. Diog. Laert. 2 Lib. 6 C. §. 7.

²⁾ sic εχθιστον όραν habet Sophocles Ajax. Ma- stig. 340.

³⁾ τοις οικoi sc. πραγμασι, quam enim parum probaverit instituta suæ patriæ, hoc satis lu- culenter ostendit in libello de republ. Athen. inscripto: ubi Laconicis rebus laudatis, pa- trias vituperat.

⁴⁾ Reg. εργαστης. vitiose, cf. Diog. ibid.

⁵⁾ ως αυτος φησι vid. Xenoph. in Agesilao.

εχων εις παντοιοιαν αρετην εαυτω καὶ ¹⁾ & δη
 προς το της σωματικης χρειας αφροντι-
 στον· ωνατο δ' αγρα δωρεαν ²⁾, & πολυ-
 ταλαντον ομωσ φοραν εκιθεν, αλλ' αγκισσαν
 αμελει τω ηθειτε καὶ τω βιω καρπυμενος.

Κεφ. Κα.

Περι της βιβλις Ερμογενους της περι με-
 θοδου δεινότητος. ³⁾

Quam Hermogenes (intellige Tar-
 sensem Rhetorem) & Aristotele fuerit in-
 ferior,

¹⁾ καὶ & uterque Codex sed vitiose legebat.

²⁾ δωρεαν sic restitui lectionem corruptam:

ωνατο δὲ αγρα δωρεας, constat enim Xeno-
 phontem a Spartanis publice donatum fuisse
 agro Elidis dicto: Scillunte. Diog. Laert. 2,
 6, §. 7. postea vero temporis, alium emp-
 tum agellum, Dianæ sacravisse. Diog. ibid.

§. 8.

³⁾ copiosiore titulum adfert Fabric. b. G. XI.
 p. 219. de Hermogene vid. ib. XIII. 628.

ferior, & a proposito suo consilio aberraverit, ex ipso ejus de vi dicendi libro, ostendit.

κεφ. κβ & κγ.

Περὶ τῆς ἐν τῇ Μαθηματικῇ ἐπιστημῇ
ἀστυασίας — καὶ περὶ τῆς ἐν τῇ Φυσικῇ
θεωρίας ἀβεβαιότητας.

Etsi omnia, quæ Mathesis docet, ita
vera & certa sint, ut alia esse nequeant;
tamen haud raro Mathematici Græci tam
a Barbaris (Chaldæis & Ægyptiis) quam
a se invicem dissentiunt; cujus rei Theo-
dorus hanc rationem adfert: quod alteru-
tri contemplationibus puris neglectis, ma-
teria fallaci & sensibus decepti, judicia a
vero discrepantia formarint ¹⁾ — Tum
sectas

¹⁾ debuisset, me iudice, Theodorus hanc alte-
ram rationem, cur Astronomi Barbari
a Græcis

fectas & placita Physicorum perlustrans in exemplo profert: Chrysippos, Theophrastos, Empedocles, Democritos, Anaxagoras, Anaximandros, Leucippos, Heraclitos, imprimis vero Aristotelem & Platonem, quorum alii ab aliis dissentiunt. Causam vero hujus repugnantiae adscribit partim novitatis & gloriae studio, partim ipsorum corporum naturae, quae varias formas induta oculos saepissime fallat.

Κεφ. κδ', κέ & κς.

Ὅτι δια την προς Ῥητορικην πολεμον αι διαλογοις ὁ Πλατων χρηται, καὶ ὅτι δια την προς Πλατωνα μαχην σπεδαζει Αριστοτελης περι την Ῥητορικην.

Quem-

a Græcis dissentiant, attulisse, quod alii aliam Sphaeram habuere, alioque modo Astrorum signa finxere.

Quemadmodum Plato dialogo & inductione ad Socratis exemplum, ut Sophistas eluderet ac confunderet, usus est; ita Aristoteles, quo a Platone differret, & novam argumentandi rationem (διαλεξιν) introduxit, & artem Rhetorices constituit: eo vero nomine Aristotelem Platoni præfert, quod ille veritatis magis quam artis studiosus dictionis flosculos, Philosophia quippe indignos, respuat, nec unquam cavillationibus & argutiisque lectorem offendat.

Κεφ. κς & κη.

Θρηνοὶ ἐπὶ τῷ τῶν ἀνθρώπων βίῳ, καὶ περὶ τῶν κατ' αὐτὸν συγγράφοντα.

Exorsus ab hoc dicto: ἔκ ἐστιν εὖρευν βίον αλυπὸν ἐν ὄδῳ, deplorat vitæ humanæ miseriam fortunæque, quam variis modis

de-

depingit, inconstantiam: denique de sua ipsius vita fatisque Scriptor ea narrat, quæ sequuntur:

Και μὴν πεπειρασμῶν ¹⁾ γ' αὐτὸς
 ἐγὼ γ' ἐπ' ἐμαυτῶ, χρησάμενος ἔτῳ ἡμῶν
 καὶ χερείοις τῆς τύχης, ἠδὲ καὶ ἐσθλοῖς,
 καὶ ἐκ ἀκυμανταγέ μοι καὶ κατὰ γαλη-
 νην ²⁾ ὁμαλῶς ἐξ ἐτι παιδὸς ὁ πλεῖς ὁ αὐ-
 τὸς τὸ βίῃ, εὐδ' ἐξ εὐρίῃ τὴν ἀρχὴν εὐθύς,
 ἀλλὰ πονηρῶς μὲν ἐσχὼν ἐκ προοιμιῶν ὁμῶς
 ἀρα, καὶ τεταλαιπώρηκα τῇ παιδείᾳ τε καὶ
 τῷ ³⁾ λέγειν εἰκοσι γενομένου ἐτὶ καὶ πρὸς
 τὰ μὲν ἔκων, καὶ ὁ πόθος ἦγε εὐ μάλα, τὰ
 δὲ καὶ ἀκῶν ἐκ ἐχῶν ὅτῃ καὶ χρωμῇ ⁴⁾
 ἄλλως,

¹⁾ quæ in hoc capite Theodorus de sua ipsius vita narrat, aptissime congruunt cum iis, quæ commemorat Niceph. Gregoras L. 7.

²⁾ sic Proclus in Hymno Minervam orat: (ὁς βιοτῇ πλωόντι γαληνιῶντας αἰτᾷς.

³⁾ α: eloquentia.

⁴⁾ Cod. Germ. χρωμαί.

αλλως, καὶ μοι τῷ πρὸς ¹⁾ γιγνέται,
 (πὺς ἀν εἰποι τις) ²⁾ ἐρμαιον τὰ κ' τῆς
 τυχῆς, καὶ συνων τήνικαυτα ἐγὼ γε λογισ-
 μοις πλείστοις δυσελπίς περὶ τῶν κατὰ τὸν
 βίον ἐντευθεν ὅλως ἐφερομένη, καὶ προσειχόν
 ευμαλα τοῖς λόγοις, καὶ τῇ περὶ τούτων
 ἐπιμελείᾳ τὰ λυπέντα ἐκφρίζον (εἰωθὸς
 ἔγω γιγνεσθαι, καὶ πειθεσθαι πᾶς ἔτοιμος,
 ὅστις ἀρα πεπειραταί), καὶ χρηστοτερος
 ἐγιγνομην ἐλπίδων, καὶ μετ' ἑ πολλὰς
 χρόνους ἐκ ἀπονῶς τε καὶ ἀλυπῶς σταδιοδρο-
 μήσας τῷ βιώτῃ καὶ τῇ παιδείᾳ, παρὰ δο-
 κῆσιν ἰσως αὐτίκα μεταβαλλὼν τὰ τῶν βίῃς
 δυσχερῆ, καὶ τοῦ δὲ θαυμασιον ὑπὸ τῷ αὐτῷ

Δεσπο-

²⁾ ο: phrasis Theodoro solemnis, latine diceret:
 mirabile dictu!

³⁾ sensus Theodoti hic est: "tantum mihi in-
 erat literarum studium, ut adversam ipsam
 fortunam, quæ me ab alio vitæ genere pro-
 hibebat, pro lucro habuerim."

Δεσποτὴ ¹⁾ καὶ μηδὲν μηποτ' ἐναλλαξας,
οἷα γιγνεσθαι κατ' ἀνθρώπους εἰωθεν ὑπ' ἀν-
τιπαλῶν ἀλλήλοισι δεσποτῶν τῆς ἀρχομέ-
νης, ὥς τὰ πολλὰ νυν μὲν πράττειν εὖ, νυν
δὲ τὸναντιον, ἢ καὶ ἀναπαλιν πᾶσα ἀναγκή,
ἐκ χαλεπῶν ἀρᾶ πρὸς εὐετηρίαν μετατιθεσ-
θαι, τῶν ἐναντιῶν εἰς τὰ ἐναντία ἀγοντῶν
πνευμάτων.

Ἀλλ' ἐμοίγε κἀντούτοις ὁ χρόνος και-
νέργος ἐτι, καὶ τὸτο γὰρ εἴθισται τῇ Φορᾷ
τῶν πραγμάτων καὶ τοῖς τῆς τύχης εἰς
πάντα μετακλίσεσι — καὶ κατὰ τὸν αὐ-
τὸν Δεσποτὴν ἐν προοιμίοις εἰς ἡδὲως ἀψα-
μένους τὴ βίῃ καὶ τριψᾶς ἔτω πρὸς βραχὺ,
καὶ κατ' ὀλίγον ἐτῶν ἀριθμὸν, ἐπεὶτα πρὸς-
λαμβάνομαι γε Αὐτῷ, δοξᾶς ὅτι ποτ' ἡγυ-
κεναι, περὶ τῆς ²⁾ λόγους — καὶ πλεον-
ίσως ἢ κατὰ πολλὰς ἐτ' ἐλπίδας ἐν τούτοις

ὑπο-

¹⁾ ο: Imperatore, Andronico Palæologo.

²⁾ in historia & literis.

ὑποτεινῶν ἐξ ὧν φθασας εμαυτὸ πειραν δε-
 δωκα, καὶ το μεν πρῶτον ἦν ἐμοι λογῶν
 κλεος αἰτιον ευμαρειας εἰς τον βιον ὑπ' ακρας
 φιλοκαλίας ¹⁾ Δεσποτικης καὶ προθεσεως
 ευγενεος περι την σοφίαν καὶ τας εραστιας
 της σοφίας καὶ πολυ λειπομενε ²⁾ των κατ'
 αυτην αγαθων. ταδ' ἐξης δε εχω λεγειν ισως
 'ραστα ευλαβεμενος καὶ φευγων, ὡς εικος,
 αδραστειαν, ὡς πειραν εμαυτὸ δεδωκα
 περι τα κοινὰ τῷ Δεσποτῇ, ὅπως επεδιδε ³⁾
 μοι τα της αγαθης τυχης ζυνεχως εκειθεν
 ὀσημεραι, καὶ πρὸ χωρει παντα τροπον εἰς
 αμεινον ὀσημεραι, καὶ πρὸ χωρει παντα τρο-
 πον

¹⁾ φιλοκαλίας, φιλοκαλος ὁ: studiosus artium
 & literarum elegantiorum cf. Geopon. pro-
 oem. p. 6. Plin. Ep. 3, 7, 7. ἀπειροκαλία:
 ignorantia bonarum rerum & artium.

²⁾ ὁ: ποθοντος, ερωντος.

³⁾ επιδιδοναι crescere, augeri.

πον εἰς ἀμεινον μεχρι καὶ ¹⁾ νυν (Θεος δ' εἰη
 μοι καὶ περὶ τῶ μελλοντος ευμενηστε καὶ
 ἰλεως) καὶ πομπεια δοξης καὶ πλῆτῶ δοῦναι
 παντοθεν, καὶ κοινωνια ²⁾ γενεῶ τῷ Δεσπο-
 τη περὶ τὰμα Φιλτατα, καὶ κηδὴ σεμνῶ
 καὶ πλειστα, καὶ κοινωνια μαλιστα περὶ
 τα πρακτεα, καὶ ὅλως ἐν αγαθοιστε καὶ
 δυσχερεσι καὶ κατ' ἀμφω γὰρ ζυνην καὶ ζυν-
 ελαιγχανειν τῶν ἀπο τῆς τυχῆς καὶ τῶν
 πραγμάτων πασα ἀναγκη. Καὶ μοι ἐδω-
 κεν ὁ θεος ἀπολαυσαι Φιλανθρωπῶ καὶ Φιλο-
 καλῶ Δεσποτῶ καὶ δοῦναι κοινῶ πρὸς αὐτὸν
 εχειν κατὰ τὴν γνώμην καὶ βίῃ προθεσιν,
 καὶ αἰετὶ πειραὶν διδῶν αἰετὶ πλεον εἰχον εἰς
 δευρο

¹⁾ apparet igitur, hæc scripta esse a Theodoro
 nondum exule.

²⁾ κοινωνια γενεῶς οἰ: κηδος: Imperator enim suo
 nepoti filiam Theodori, Irenen, despondit,
 vid. Niceph. Greg. L. 7.

δευρο καὶ ἀπεφερομένην ἐκ βελτιστῶν βελτιώ-
 ταιγάρην ἐπὶ τῶν κοινῶν ὑπ' αὐτῆς προβλη-
 θείς εἰ δὴ τις καὶ ἄλλος ὑπ' ἄλλης Δεσποτῆ-
 ποτε, καὶ λεγόντων ἄλλοι καὶ λεγῶσιν ἰσως,
 καὶ λεξῶσι, καὶ μοι φειδῆσθαιγε παντ' εὐλογον
 καὶ μάλιστα περὶ τῶν ἔτῳσι δῆλων. ἔτω
 δ' ἐν ἔχων ἀναγκήν πᾶσαν εἶχον εὐτε πρᾶτ-
 τοντός τις Δεσποτῆς κοινῶς καὶ αὐτός πρᾶτ-
 τειν εὖ, καὶ οὐς χερεῖα πραγμάτων χρωμένῃ
 καὶ αὐτός ἀηδὼς εἶναι καὶ βίειν ἐν κινδύνῳ.

Pergit deinde describere, quam male
 imperium Byzantinum sit affectum ab hosti-
 bus, (τῶν ἐκ γειτονῶν ἐχθρῶν, καὶ πορρω-
 γε μὲν, καὶ οἰκοὶ φαυλῶν καὶ ἀλιτῆριων
 ἀνδρῶν) quantamque partem hujus calami-
 tatis ipse ceperit, amicus quippe & affinis
 Imperatoris: denique testatur, se, cum nulla
 vitæ conditio suis careat incommodis, longe
 præferre privatam, quam olim degerat,

vitam, honoribus molestis, quibus nunc
frueretur.

Κεφ. Κθ.

Περί τῶν ευμεταβλητῶν κατ' ἀνθρώπους.

Cum omnia humana imprimis de futuris iudicia incerta ac dubia sint; sapientia Heracliti & Scepticorum schola laudatur.

Κεφ. λ' & λα.

Περί τῆς κατ' ἀνθρώπους ἀσφαθείας, — καὶ
ὅτι οὐκ ἐστὶ τοῖς ἐν τῷ σώματι τελείαι καταληψίς περὶ τῶν ὄντων.

Pleraque erronea hominum iudicia ipsi gloriæ studio & Philautiæ tribuit: dein exemplo ebriorum probare vult, rationem idearum (τελείαν καταληψιν) corporis materiæ haud inesse.

Κεφ. λβ' - λε'.

Nullius momenti.

Κεφ. λς.

Ὅτι καὶ ἐν μικροῖς τινες ἀγαθοὶς εὐγνωμό-
νες εἰσι, καὶ περὶ τῆς βασιλεως ἐνθαυτά.

Quantopere Reges vel minimis bene-
ficiis sibi alios devinciant, exemplis probat:
tum gratissimum suum animum, erga Im-
peratorem (Andronicum Palæologum) cu-
jus beneficiis auctus ornatusque fuerat,
testatur.

Κεφ. λζ' - μα'.

Θρηνοὶ ἐπὶ τῇ τῶν Ῥωμαίων πραγμάτων
ἐλλατῶσει.

Quam late olim patuisset Romanum
imperum, docet, deplorans miserrimam

Byzan-

Byzantini Regni conditionem, mentione simul facta honorum & legationum, quibus ipse, cum gratia Imperatoris valeret, functus fuerat. Tum de monasteriis agit: quam magnifice eleganterque instituta hæc piæ quietis templa olim fuissent, quam pulchre ornata & bibliothecis instructa, copiose diserteque describit.

Κεφ. μβ. μδ.

Ὅτι σφωδρα ἡδυ, ἢ της κτισεως, καὶ τῶν οὐρανῶν καὶ τῶν κατ' ἔρρον ἐποπτεία. — καὶ, ὅτι ἡδιστον θεαμα, ἢ θαλαττα.

Lætissimis imaginibus describuntur admiranda illa spectacula, quæ in genere rerum natura, nominatum alma terra, & augusta cælorum facies, sensibus pariter ac menti offerant. Tum pulcherrima maris tranquilli species hisce verbis depingitur:

H 3

Αλλ'

ΑΛΛ' αρα δη καὶ το τῆς θαλάττης ¹⁾,
 ἡδίστον κομιδὴ θεαμα, ὅτε φρίττει ²⁾ γα-
 ληνίωσα, καὶ ὑπτιαζοσα ³⁾ διαλλαττεται
 ταῖς αἰκταῖς καὶ μετ' εἰρηνῆς ἀσειστῶστέ
 καὶ ἀψοφῆτι προσφερεται ἡ τεως βαρυ-
 βρομος ⁴⁾ (ἐκ τῶν ποιητικῶν λόγων) καὶ
 σφο.

¹⁾ sine dubio Theodorus hic respicit Bosporum Tracicum, quem eodem fere modo describit Gillius Lib. III, Cap. 10. "mare partim tranquillum violaceo, cæruleoque colore purpuruscens ad litora adludere, amœnumque quiddam exhibere, partim murmure sonans fluctibus efferatum lapillos & conchas & algas provolvare."

²⁾ φρίττει Alc. I. Lib. 4. φρίκη ὁ: προοιμιον κυματος Eustath p. 665. — ἐπιφρίττειν de mari dicit Alciphron I, 1. cf. etiam Homer. Iliad K. v. 63. — Germ. habebat: σφίττα.

³⁾ annon. προσαραττεται sic: Alciph. I, 1.

⁴⁾ βαρυβρομος Homerus: πολυφλοῖς βας.

σφοδρὰ ἀγριαίνεσθαι ¹⁾ καὶ καταβροντῶσαι
ταῖς ἀκοαῖς, καὶ τὰς ὀφθαλμοὺς ἐκτρέ-
πῶσαι τῷ φοβερῷ καὶ πανταπασίῳ ἀπελα-
στος τε καὶ ἀσπίτος, ζωφρονεῖν κεχυμένη
χαρίτος εἰρηνικῆς θεάτρον, καὶ φιλανθρώπων
μεταλλαττεῖσθαι ²⁾ δράματα, μικρὸν γε ἀκι-
νήτεσθαι καὶ προσπλεκομένη τοῖς αἰγυιαλοῖς
αὐτεχνῶς ἀνηκοῶ φλοισβῶ, καὶ ὥσπερ δὴ
τήσιν ἠπιοῦσιν ἀμυχαῖς ἐπιδραύτομένη καὶ
κατὰ τῆς ἀμμῆς ³⁾ σιωπαλὰ κοπτεῖσθαι, καὶ

Η 4

προς-

¹⁾ ἀγριαίνεσθαι Himerius: ζοφὸν εἶχει τὸ προσω-
πον, ὅταν ἀγριαίνῃ ταρασσομένη τοῖς κυμασιν,
vid. Photium p. 614.

²⁾ μεταλλαττεῖσθαι - - - metaphora sumta ab
histrionibus, qui perigmata sua & machinas
sæpius mutant, ut nova spectacula Specta-
toribus præbeant.

³⁾ τῆς ἀμμῆς εἰ: & levissimo murmure mare
(cum undæ refluxu revocantur a litore) ver-
berat arenam, decenterque alludit ripis,
idem

προσπαιζουσα, καὶ προσβαλλουσα ζυν ὥρα
 δὴ τινι καὶ πάλιν νοστιζουσα ἐρωτικαῖς δὴ τισι
 ταῖς κοινωνικαῖς, πολὺ τὸ τέρπον εἶχουσα,
 καὶ πάλιν τινὰ τὸν πόθον τοῖς ὀφθαλμοῖς,
 ὥς αὖ δὴ καθορᾶν καὶ τὴν ἡδονὴν αὐτοῦθεν ἐμ-
 ποιεῖται· τῖς γὰρ ἐξ ὑπερτερῶν ὄρων ¹⁾, τῖς
 δ' ἐξ ἰσοπέδων, & μαλακῶς κηλεῖται καὶ δια-
 χεῖται πῶς αὐτῇ, καὶ τοῖς ὀφθαλμοῖς ²⁾
 ἐπιβαίνει καθαπαξ ἐρραστῶνευμένως καὶ
 συμφυεταί, καὶ πᾶσαν ἀκυμάντος ἐπεῖσι,

-2097π

πνευ-

idem vero æstus tempore recurrit vinculo
 quodam amoris allectum. — cf. Hymn.

Orph. eis θαλασσαν:

¹⁾ Cod. Germanensis habet ὄρων ο: quis cum
 vel de elatis montibus, vel ex planis campis
 (mare prospiciens) non valde gestiat. at lec-
 tio ὄρων multo sanior videtur.

²⁾ τοῖς ὀφθαλμοῖς ἐπιβαίνει: poetica dictio, ut
 (etiam hæc sequens: στελλομένους τοῖς ὀφθαλ-
 μοῖς ο: oculis spectator incedit & peragrat
 tranquillum æquor.

πνευματικῇ καρδιακῇ¹⁾ ευφορίας αλυτῶ καὶ
 γλυκύθυμιας πομπευων καὶ στελλομενος τοις
 ομμασιν ἔρια; καὶ δι' ευπλοίας αὐτῶν ἔκ
 ἀπονον μονον, ἀλλὰ καὶ παύσης ἐν ἀπολαύ-
 σει καὶ μετῴσια τρυφῆς, καὶ διαθέσεως ευ-
 συμβλητῆς τῇ ψυχῇ. Καὶ μὴν καὶ ὅπως
 ἀρα ποτ' ἐχοι καὶ ἱλαροτήτος δηλαδὴ καὶ
 οῤῃς καὶ ταραχῶδους ἢ θαλαττα φρυαγ-
 ματος καὶ σεισμων, ἔκ ἀμικτα τὰ κατ'
 αὐτῆς ἐποπτειαν πρὸς τὴν ἡδονήν, καὶ θαμ-
 βος δητίνος καὶ τὸ μεγάλους δὴ πασιν ἐπι-
 πρεποντος σεμνῆς. καὶ εἰσω²⁾ συστρεφει,
 καὶ τοις καθορωσιν ἐν ἐνχυσει τρυφῆς τον³⁾
 νεν ὅμως βάθῃ κρυπτεσθαι τῆς φύσεως ἔκ

Η 3

ευληπ-

¹⁾ καρδιακῆς suspectum videtur, pro quo opta-
 rim legere γὰρ δια τῆς.

²⁾ καὶ εἰσω δ: καὶ ἐν βάθει κυμαίνει.

³⁾ τον νεν mendam hic suspicor, quid si lege-
 remus, elemento uno mutato, τον ῥεν?

ευληπτα πως εδ' ανευποπτα ¹⁾), εδ' οια μετ'
ευκολιας τη χρηση των οφθαλμων και τοις
λογισμοις καθαπαξ εκκειμενα, αλλ' αιδεις
αυτοθεν και θαυμασμων αξιζυμενα, και μη
ξαστ' ευπεριφρονητα προς την ευτυχιαν ²⁾
καιν' ει πανυτοι το γαληνον επανθει ³⁾ τη
κινη-

¹⁾ Reg. Germ. εδ' ανυποπτα εδ' οιστα vi-
tiose.

²⁾ προς την ευτυχιαν quid hoc sibi vult, addu-
bito, potuerit sane quis interpretari: non
est quod contemnas mare, propter utilita-
tem, quam parat, at quam frigide! ausim
igitur in mente certe legere (ut mox intra
Noster habet de ipsa eadem re ὑπ' ευχο-
λιας - - -) προς την ευκολιαν ο: nec est,
quod mare (licet mitis & facilis ejus facies
arrideat) vilipendeas. — ευκολια ο: το ρα-
διον, και γλυκυ και κοινον.

³⁾ επανθει (Reg. επανθη) eleganter de hilari &
sereno vultu: sic ερυθημα επανθειν Lucian.
Imag.

κίνησει αὐτῆς, καὶ χαρίτες ¹⁾ ἐορταστικοί
 τοῖς ὀφθαλμοῖς ἀπ' αὐτῆς ἀπαντῶσιν, ἀλλὰ
 δεῖ καὶ ἔτι τοῖς ἐποπτεύουσιν αἰδῆς αὐτῇ,
 δεῖ θαμβῆς, δεῖ λογισμῶν σοφρωνικῶν ²⁾, ὥς
 ἐπικαλλιστὲς, μετ' οὐκ ἔτι τίνος καὶ μεγα-
 λοφύιας, θαυματος.

Κεφ. με.

Ὅτι εἰκάζειν ἀν εἴη τὰς ἐν τῷ ἱλαρῷ συνο-
 ντας σεμνοτητι τῷ τῆς θαλαττῆς ἐν γαλήνῃ
 θαυματι.

Speſtaculo æquoris jucundo ac augu-
 ſto comparatur ſerenitas illa cum gravitate
 & majeſtate juncta, qua clementium Prin-
 cipum facies relucens & oculis videntium
 ſua-

¹⁾ ἐνορχεῖσθαι τοῖς παρεοῖς τὰς χαρίτας Alciph.
 L. 3, 1. — τοῖς ὀμμασι χαρίτας ἐπιχορευ-
 ῶν Ariſtænet I, Ep. 16.

²⁾ λογισμῶν σοφρωνικῶν ὃ: Σοφρωνικῆς, αἰδῆς
 modestia & reverentia opp. ὑβρις.

suaviter arrideat, & animos admiratione percellat. Verba contextus hæc sunt:

Εγώ γε τοι πολλάκις κατ' εμαυτον
 εικασας μεμνημαι τες εν μεγαλοφρονι καὶ
 σεμνῳ καὶ σεβασμῳ πληρεὶ καταστηματα
 χαριεντας καὶ γλυκαινοντες, καὶ ἡδεις καὶ
 αστεις τῷ ¹⁾ κατὰ τὴν θαλατταν αὐτῷ
 πραγματι: ἥς επιπολαζει μεν ἡ φαινομενη
 ῥαστώνη καὶ ἀπαντα ταις οφείσιν ἐνιοτε καλ-
 λιστα προσηνης, ἀποφαινει δ' ὁμως συγκρα-
 τος αὐτῇ θαμβους ἀναγκη, καὶ τες ὁρων-
 τας πραττεσθαι προσεχειν εὖ μαλα τὸν
 νῦν, ὥς ἀρα δὴ μεγαλοφνει τινι ζυντυγχα-
 νοντας τῶν ὄντων ²⁾ χρηματι καὶ θαυμα-
 ζειν ἀξίῳ. Καὶ γὰρ εἴ αν τις (ἐμοὶ δοκεῖν)
 ἐξω λόγῳ παραβαλλειν ἐχοι τες εἰρημενους
 ἀνδρας αὐτῇ: εἰς κατακαλλυνει ³⁾ μεν ἡ
 φαι-

¹⁾ τῷ κατὰ τ. θαλ. ὁ: τῷ θαλαττης χαριτι.

²⁾ τῶν ὄντων ὁ: τῶν παντῶν f. rerum naturæ.

³⁾ Cod. Reg. καταλλυνει.

Φαινομένη καὶ προχειρος ¹⁾ εντυχειν ὥρα,
καὶ το μελιχόν, καὶ προσηνες καὶ καθοσαν
ευκοινωνητον καὶ χρησθαι, ογκοι ²⁾ δόμως
καὶ μεγεθυει συγκριναμενον το μεγαλοφυες
καὶ τιμιον καὶ ³⁾ αιδοιον, καὶ μηδ' ὅλως ὑπ'
ευκολιας ⁴⁾ ευπεριφρονητον.

Και της αμφοτερων συμπλοκης ⁵⁾ τε-
λεωτατα ⁶⁾ το παν καθισταται τη Φυσει
ὥσπερ αρα τοις μεσικοις εχει, καὶ συντιθε-
ται ⁷⁾ τα εκ ⁸⁾ βαρεων καὶ οξεων, συμπλε-
κομε-

¹⁾ προχειρος εντυχειν ὥρα idem ac alias: το
κοινωνον.

²⁾ ο: μεγαλυνει.

³⁾ ο: majestas, augusta species: eo sensu etiam
apud Homerum hoc verbum occurrit.

⁴⁾ ὑπ' ευκολιας ο: propter initem & facilem spe-
ciem, vide quæ supra sunt notata ad πδ'

⁵⁾ (εκ) συμπλοκης ο: κρασεως.

⁶⁾ sic uterque Codd.

⁷⁾ sic emendavi pro: σκοτιθετα.

⁸⁾ εκ βαρεων κ. τ. λ. locus similis exstat Lib.
Sapientiae c. XIX. v. 19.

κομενων εν λογω συμφωνω διαστηματα καὶ
 συστηματοι, καὶ μὴν ἐτι καὶ το τελειον ¹⁾
 παρ' αυτοις επικληθεν οντως συστημα, καὶ,
 ὁ παντας φερε καὶ συναπτει τας λογους εν
 ταις κανονικαις της επιστημης κατατομαις,
 ἐξ αμφοτερων αρα των ακρων ²⁾ ὁρων καὶ
 προς

¹⁾ το τελειον κ. τ. λ. *τελειος* in genere id dici-
 tur, quod in suo genere optimum & per-
 fectum est: hic vero *τελειον συστημα* sine
 dubio intelligendum est, quod alias Harmo-
 nia dictum omnes consonantias in se conti-
 net: quæ *consonum intervalla*, cum in Octa-
 cordo maxime inveniuntur, factum est, ut
Lyram octacordam pro *Systemate* perfectis-
 simo & profundo *Musices Pythagoras* cum
Schola sua habuerit, vide *Nicom.*, man.
Lib. I, p. 17. *Plutarch de Musica* t. 2,
 p. 1145 & 1139. *Aristot. probl.* 19,
 t. 2, p. 763.

²⁾ ακρων ὁρων - - - ο: *λογων εναντιων* "ab illis
 duabus vocibus, quæ *extremae* sonant, &
 a sibi in *Musica*, longissime distantes (scrip-
 tum

προς ἀλληλεγγυε πορρωτάτων, δια τῶν ἐν
μεσῶ λόγων ζυντίζεται, συνδεσμοῖς ευγενεῖς
κρᾶσεως, ὥς ἀρα ἰσᾶσιν, ὅσοις τοῖς περὶ τῶ-
ν ἐμελήσε εἶδεναι, καὶ ¹⁾ οἷς οἰοντ' ἐν με-
θεξεί γενεσθαι τῶν τῆς ἐπιστήμης ταύτης
αὐτῶν ἰσῶς καὶ τελετῶν.

Ἀλλ' ὅπερ ἐλέγετο, πολὺ μάλιστα
κατὰ τοῦ τῆς θαλαττῆς ὑποδείγμα, ὥς
κοσμοτάτα ἐχει, (ὥστε καὶ εἰκαζειν, ὥστε
καὶ προσοραίν), τῶν ἀνδρῶν ἐνίοις ἢ μετὰ
χαρίτος σεμνοῦτος, καὶ το βρῦειν μὲν ἰλαρο-
τήτος, καὶ το προσήνεες ἐπαινθεῖν ²⁾ ἐχειν,
ἐναν-

tum erat: πορρωτάτω: (quod etiam ferri
potest) per voces sonosque intermedios con-
cinnantur". De re Musica veterum, vid.
Thom. de Pinedo ad Steph. de urb. p. 755.
t. Vol. LI. Part. III, Art. 68. Philos.
Transact. etiam D. Forkel. Hist. Mus.

¹⁾ sic emendavi pro: οἷς οἰοντ'.

²⁾ Lucian Imag. το εὐρυθεμα ἐπαινθεῖν.

εὐακμαζειν δ' αὐθις καὶ μεστῶς καὶ ¹⁾ γεν-
νικῶς εἶναι πάσης σεμνοτήτος καὶ οὐκ με-
γαλαῖς ἐπιπρεπόντος. Φυσεσιν: ἡδύνη γὰρ
το ζῆν ὥρᾳ τῆς ευκολίας καὶ ῥαδίον, καὶ
θαυμαζειν ἀναγκάζει το βαθυ καὶ πλεον τε
φαινομεν²⁾, καὶ μη ῥαδίον χρῆσθαι ³⁾, καὶ
μεν ἐτι μάλλον θαυμαζειν, το κατ' ἀμφω
κράμα, καὶ ἡ κοινωρία τῶν μη ζυνιοντῶν
εὐ μάλα ῥαστα, ἀλλ' εἰς το σπανιον τῆς
φυσικῆς ευαρμοστίας καὶ τελειότητος.

Κεφ. μς - νγ.

Ὅτι πολλοῖς μὲν τῶν ἀνθρώπων ποθεῖνον
το ἀπραγμον τε βίη, πλείοσι δὲ ἡ περὶ το
πραττεῖν ἀσχολία.

Lau-

¹⁾ μεστῶς - εἶναι τίνος c: dura & recentior
phrasis pro: μεστῶς εἶναι, ἴ. βρῦαν.

²⁾ c: οὐκ idem ac supra: αἰδῆς.

³⁾ c: το ἀκοινονητον ἴ. δυσεντευκτον.

3. Laudat eorum fortem, qui otio ab invidia tuto fruuntur: quam instabilis contra & periculosa sit magna fortuna, exemplis probat, allato hoc proverbio: (Και παλαιος φησι λόγος) τὰς μεγάλας τύχας χορηγεῖν Τραγωδοῖς καὶ ταῖς Τραγωδαῖς τὰ δράματα. ¹⁾)

Tum eos carpit, qui desidia & ignavia magis, quam sapientiæ studio ducti negotia recusent. Denique de vera felicitate, quibusque rebus ea constet & efficiatur, disputat.

Κεφ. νδ.

Ὅτι πολὺ τὸ ἐναντιολογεῖν ἀνθρώποις ὁ μόνον πρὸς ἀλλήλους, ἀλλὰ καὶ πρὸς ἑαυτοὺς.

Philo-

¹⁾ pulcherrimum hoc dictum videtur esse sumtum ex Synes. Or. de Regno p. 3.

Philosophorum, (ipsius Platonis & Aristotelis) nonnulla dicta & judicia affert, quæ sibi invicem repugnare videntur.

Κεφ. νς & νζ.

Ὅτι αἰεὶ ἐστὶν, ἀντανίσθην ἑαυτὸν ταῖς μεγάλαις εὐπραγίαις κ. τ. λ.

Quomodo per sapientiam effici queat, ut in omni vitæ genere ac fortuna Nobismet constemus, docet, eos carpens, qui Philosophiam tantum simulent.

Κεφ. νη - ξθ.

Agitur in his capitibus, (quæ tamen exigui sunt momenti) de humana vita, & ejus miseriis, de fortunæ fallacia & spei vanitate, quæ omnia probat partim exemplis hominum & civitatum, partim dictis

vete-

veterum sapientium allatis. Porro de opinionibus, & affectibus, quæ mentem obcæcant.

Κεφ. ό.

Ότι χρησιμα τα εκ τε Μαθηματικε καὶ Γεωμετρικε της Φιλοσοφιας ειδε δια τατα αλλα πλειστα τε βιε καὶ δια τα των μηχανινων εργα.

Multifariam in omni vita privata & publica Matheseos & Geometriæ utilitatem ostendit, tum nonnullas machinas imprimis bellicas, quæ absque Geometriæ & calculi ope nec inventæ nec perfectæ fuissent, hic describit.

Κεφ. οά.

Περί Πλατωναρχε. — Multus est Theodorus in Plutarcho Cæronensi laudando,

I 2

quem

quem Theſaurum ſapientiæ vocat, & om-
nis virtutis pietatiſque Magiſtrum: τον της
επιſτημης πλατον, καὶ αρετης, καὶ κοſ-
μιωτητος, καὶ πασης περι το θειον ευλα-
βειας διδασκαλον.

Judicia hæc fere ſunt: Eſſi Plutar-
chus haud omnino rudis Phyſices eſſet, &
in Matheſi Pythagoræos (Ptolomeus enim
& Theon ei ignoti erant) ſequeretur; ta-
men in his minus felix egregie & dexter-
rime morumque diſciplinæ & antiquitatis
ſtudio operam navabat.

Idem Philoſophus nulli omnino ſectæ
ſerviliter addiſtus, maturitatem vero judi-
cii, & ingenii ſollertiam ſequutus, Stoico-
rum quidem, qui tunc temporis ipſius re-
ligionis Chriſtianæ ope adjuti florere,
placita oppugnavit; Epicureorum vero,
qui cum pietate virtutem tollebant, impla-
cabilis

cabilis hostis & religionis ac providentiæ
divinæ acerrimus propugnator fuit.

Tum Noster copiose diferteque vi-
tam Plutarchi multasque ejus virtutes de-
scribit: quanta in hoc viro fuerit pietas
casta morumque sanctitas, eximia eruditio,
ingenii follertia, maturitas judicii, inde-
fessa denique & accurata diligentia, exem-
plis & scriptis plerisque Plutarchi recens-
tis ¹⁾ probat: denique styli elegantiam dic-
tionisque jucundam simplicitatem cum gra-
vitate & pondere sententiarum junctam
multis modis commendat.

Κεφ. οβ'-οζ.

Θεωρία eis το επος το, λαβε βιωτας
κ. τ. λ.

I 3

Dispu-

¹⁾ Theodorus in enumerandis Plutarchi scriptis
etiam vitam Homeri, quæ diversa ab ea, quam
hodie habemus, videtur, eximie laudatam
Plutarcho vindicat: cf. Gell. III, 17, 21.

Disputatur, utrum Christiano veroque sapiente dignum sit, necne, negotia obire, respublicas administrare & bella gerere: quæ omnia, quam sint & vitæ humanæ commodis necessaria, & Christianæ virtutis præceptis consentanea, argumentis exemplisque probatur.

Denique Philosophi Græci afferuntur, qui a republica gerenda abstinentes, alios ore scriptisque civilem prudentiam docuerunt: in specie vero, ea, quæ Aristoteles ac Plato de republica scripsere, examinantur.

Κεφ. πβ - υα.

Ὅτι επιμελητέον Βασιλεὶς μάλιστα περὶ τὰ πορίζεσθαι χρηματισμὸς τῇ ἀρχῇ, κ. τ. λ.

In hisce capitibus de civitate bene administranda agitur: quam necessariæ divitiæ

tiae sint rebus gerendis: quibus modis acquiri possint: tum de recto divitiarum usu & de vita sapientis contemplativa.

Κεφ. υιβ. - υιε.

Περί τῆς μεγάλῃς Κωνσταντίνῃς.

Constantino Magno haud fecus ac Augusto Cæsari regnum divinitus esse datum, affirmat, quo facilius religio Christiana plerasque omnes Romani orbis provincias unius imperio junctas permearet: tum de historia & propagatione religionis nonnulla disputantur — cetera nullius momenti.

Κεφ. υις.

Περί δημοκρατίας. — Quam exlex & rei publicæ noxium (etsi prima fronte salutare appareat) sit plebis imperium, probare co-

natur, partim Sapientum autoritatibus, partim exemplis allatis tam veterum civitatum quam recentiorum. Tum de Genua, civitate olim potentissima, quæ effræni plebis licentia ad miseriam fuerat redacta, agitur. Speciminis instar nonnulla Codicis ipsius verba hic afferuntur:

Δοκει μεν το των νομων καθεστως εν δημοκρατια την ισονομιαν και την κοινην ελευθεριοτητα και μετριοτητα απαντων τε πραττειν καθιστανειν εις κοσμιότητα το δε σφοδρα εστιν επι νοσον το της δημοκρατίας και ραστ' ευτροπον, ως ειρηται, προς ακρασιαν πασαν και αναιδειαν και ακολαστιαν και τολμαν, και δυσχρηστον και δυσμεταχειριστον εις εννοιδη τε καλε και λυσιτελεοντος εξιν. — 8 γαρ εστιν (8κ εστιν ολως) ανευ ηγεμονιας υπο πολλων η πραγματα ειρηνης η πραγματα μαχης ενεργεισθαι καθαπαξ και ανυσιμως εχειν. — Ταυτ

αρεῖ καὶ καλλίστῃ δοκεῖ τῶν ὄντι πρὸς τὸν
 εἰποντά· "διὰ τί μὴ δημοκρατικὴς τῆς νο-
 μῆς ὁ Λυκῆργος ἐν Λακεδαιμονίᾳ καὶ τὴν
 πολιτείαν κατεστήσοιτο" ¹⁾ ὁ Λακων ἀπαν-
 τῆσαι τῇ ἀπολογίᾳ· "ὥς ἔδ' ἀρεῇ σοι βέλ-
 τιστ' αὖν εἴχοι ἔδ' ἐλοιο αὖν ἐπ' οἴκῳ δημοκρα-
 τίαν καταστήσασθαι." Βραχεῖα γὰρ τις
 ἐστὶν ὥς ἀληθῶς πολιτεία ἢ κατ' οἶκον διο-
 κησις, καὶ Δεσποτικὴ εἷς ἐστὶν ἐπ' αὐτῆς
 κατὰ τὸν ποιητικὸν λόγον. ²⁾ "ὥς ἐπιπείθε-
 ται ἀλόχος ἡδὲ παῖς ἡδὲ θέρων, ἡδὲ βῆς
 ἀροτρῆς." — Καὶ ἔδαμῳς λυσίτελῃσει, πο-
 λυαρχίαν ἐν οἰκίᾳ μιᾷ γίνεσθαι, φθοροποιον
 γὰρ τὸτο ἐνθά αὖν γίγνοιτο καὶ καθορῶτος,
 καὶ Θεοὶ ³⁾ λόγοι καὶ πάντες ἀνθρώπινοι
 σοφοὶ λόγοι προδεικνύσι, τὴν πίστιν ἐξ αὐτῶν

I 5

των

¹⁾ vid. Plut. in Lycurgo.

²⁾ vid. Hesiod. ἐργ. Vers. 223.

³⁾ e. g. Ep. ad Rom. Cap. 13. — σοφοὶ λ.

o: præcepta.

των πραγμάτων αναμνηρίστον έχοντες.
 — Και ἔθεν μηποτε ὄφελος ἔσται τῆς
 νουστῆς τοιαύτης κρατῆσεως & πλοῦτος καὶ
 θησαυροὶ χρημάτων, καὶ στρατευμάτων
 πληθὴ, & ἄνδρες Ἀρεῖκοι, & στρατηγῶν
 τέχναι ¹⁾ καὶ γεννικά ²⁾ λήματα, & ἀρ-
 χῆς φθασάντα μῆκη, & ναυμαχιῶν ἐμπει-
 ρίαι καὶ τέχναι, & πάντα καιρὸς καὶ τύχης
 δῶρα & πανθ' ὅμῃς, & τὰ πλεῖω τούτων ὅμῃς
 καὶ κρατιστά, καὶ ἐλεγχεται πάντα ταῦτα
 καὶ ἔθεντινεν οἷον φέρει κατισχύσεως τῆς
 νουστῆς.

Καὶ πλεῖστ' ἐχομεν ἐκ παλαιῶν τῶν
 ἱστοριῶν ἐνταυθα μαρτυρασθαι, καὶ πλεῖστ'
 ὁρώμεν νεὰ παραπλησίως έχοντα καὶ πολ-
 λὰς ἐπὶ τῆς Ἰταλίας πόλεις δημοκρατικῶς
 αὐτο-

¹⁾ Cod. R. τυχαί. Synes. de Reg. p. 11.

Πομπαι τῶν: præfero tamen τοῦ, τέχναι
 οὐ: ars & prudentia Imperatoria.

²⁾ alias: γενναῖα φρονήματα.

αγομενας, εν κακοις εσας δια τα παρακο-
 λυθεντα ταις τοιαιταις πολιταις, ως ει-
 ρηται, νοσηματα — Και πολλας απο-
 δειξεις καὶ πιστεις τῆς παρεχεται Γεννης
 νυν εκεινη δια την ακρατον δημοκρατιαν κα-
 τασταςιασθαι καὶ κατατετμημενη Φαν-
 λους πολιταις, καὶ περι εσχαιοις εσας κιν-
 δυνοις καὶ ¹⁾ πανωλειαν αναπειλῃσι καὶ φθο-
 ραν πασης ιατρικης τεχνης καὶ δυναμεως
 ὑπερτερων — Πολις ονοματος μεγιστη
 κατα πασης της οικουμένης σχεδον πλετω
 καὶ χρημασι καὶ ανδρων φρονημασι μαχι-
 μοις καὶ τολμαις ακμαζουσα, καὶ θαλλα-
 τιοις ²⁾ εργοις εἰς οἷον ὡς εἰ τις αλλη τοις
 νυνγε τῆτοις καθ' ἡμας χρονις κρατῃσα,
 καὶ κατ' αντιπαλαι εργα θαυματος καὶ

παρα-

¹⁾ mallet hic pro καὶ legere: ὅτι.

²⁾ de eximia Genuæ opulentia ac potentia vid.
 de Herrera, Zanetti & alios Italicarum re-
 rum scriptores, quos Muratorius laudat.

παραπλησια τοις παλαιοις εκεινοις επιδε-
 δειγμενη — αλλ' ὅμως τῇ παρατροπῇ
 δημοκρατία καὶ παντῶν αλογιστῶ καὶ αορι-
 στῶ καὶ ακαίρῳ φιλαυτία καὶ ελευθεριοτητι
 πονηρῶς εχει, καὶ δι' οικείας τῶν αὐτῆς
 ἑκάστων επιθυμίας καὶ φιλαρχίας καὶ φι-
 λονεικίας αχαλινωτῶς καὶ ἀδαις ¹⁾ τῶν
 ἐπὶ τῷ κοινῷ συμφερόντι νομιμῶν μαλίστα
 μὲν εχει πονηρῶς τὰ κοινὰ πράγματα.
 Ἐπειτ' ἰδία καμνῶσιν αἰσχιστὰ καὶ επικιν-
 δυνοτάτα τῶν φαυλῶν ²⁾ οἱ χρηστοί, τῶν
 ατιμῶν οἱ πρεχόντες, τῶν παντ' ἀμαθῶν
 καὶ κοινὰ καὶ ἰδία οἱ πάντα σοφοί καὶ δεξιοί,
 καὶ ὅτε πρὸς ἀλλήλους κοινωνίας εχέσι,
 συναλλαγμὰ καὶ συνθημὰ βεβαία
 τοις

¹⁾ Cod. Reg. ἀδαιστε καὶ ἀδαις.

²⁾ τῶν φαυλῶν κ. τ. λ. iisdem fere verbis Xenophon. (de rep. Ath. ab initio) licentiam popularem notat; τῶς πονερώς ἀμεινον πράττειν ἢ τῶς χρηστῶς, item: τῶς πενήτας πλέον εχέειν τῶν γενναίων καὶ τῶν πλεσίων.

τοῖς ἀνθρώποις καθόλου θεύμοις, ἔτε πρὸς
 γειτονούς ἔτε πρὸς ἄλλας πραγματ' ἔχουσι
 κοινὰ καὶ χρεῖαν συμβιώσεως καὶ συμ-
 πραξέως.

Κεφ. υἱζ' - εβ'.

Περὶ ἀριστοκρατίας κ, τ. λ. — De variis
 imperii formis, quarum ceteris regnum præ-
 fertur: quibus igitur terminis hoc a tyran-
 nide distet, explicatur. Scita & instituta
 civitatum tam Græcarum quam Barbararum
 afferuntur plerumque, ut apparet, ex Ari-
 stotele sumpta: denique coloniæ Græcorum
 in Asia, & Italia describuntur.

Κεφ. εγ'.

Ὅτι τὸ ἐξ ἀρχῆς ἡ πόλις Κυρήνη ἐν Λι-
 βυᾷ, Ἑλληνίς.

Agit

Agit hic de inclytissima Cyrenes civitate, quam solam omnium Libycarum urbium ab antiquissimis temporibus Græcam coloniam a Doribus ex Peloponneso fundatam, ab Heraclidibus auctam atque deinde Grajis moribus, literis & elegantissimam cultam & imbutam fuisse, docet his quidem verbis:

Κυρηνη κατα Λιβυην, παλαιατε η πολις, καὶ Ἑλληνισ ¹⁾ αρχηθεν, Δωριεων οικημενη, καὶ εοικεν αποικιας Ἑλληνικης εργον ειναι, πορρωτατωγε ως αληθως αυτη πολις τς Ἑλληνικς παντος οικησασα μονη κατα Λιβυην, & γαρ ην αλλη τις κατα Λιβυην η πολις

¹⁾ cf. Synes. *περι βασ.* in principio: etiam Aristoteles de republica Cyrenes scripsit, vid. Scholiast. Aristophan. de colonia ex Thera per Battum deducta, vid. Pind. *Pyth.* δ, v. 10. it. ε, v. 155. cf. Herodot. *Lib.* 4. vid. etiam *Memoires de l'acad. d. Inscript.*

³ Tom. p. 545 &c.

πολις ἢ χώρα τὰ αὐτὰ γενεὴς κοινωνέσθαι
ἀπὸ Αἰγυπτῶς μέχρι καὶ τῶν κατὰ τὰ Γα-
δῆρα τῆς θαλάσσης στενῶν, ὅθ' ὅλως Ἑλ-
ληνικῆς χρηστεως ἢ γλωττῆς κοινωνέσθαι.

Τὴν δὲ, (χρονὸς ἐξ ἑ καὶ εἰς μνημὴν
ἦκει ταῖς συγγραφαῖς μακρὸς,) Ἕλληνες
ᾠκον αἰεὶ συνεχῶς, καὶ οὐδὲν ἄρ' ἄλλο τι ἐγ-
γυτερον εἶχεν αὐτῇ ¹⁾ πόλις τὰ Ἑλληνικὰ,
ὅτι μὴ Πελοποννησον καὶ Κρητὴν, καὶ Κυ-
θηραν ²⁾, (καὶ Βατος τεως) καὶ οἶγε Ἡρα-
κλεῖδαι πλανηθέντες πλεῖστον ἐν τῇ Ἑλ-
λαδί καὶ Κυρήνην ᾠκησαν ἐν Λίβυα μετὰ
πολλῶν, ὅς ἐπεσχον ³⁾ ἄλλας ἀλλοθι το-
πὰς, καὶ συνοικίαν ἐνταυθα κατεστήσαντο
μετ'

¹⁾ sic posui pro: αὐτῇ.

²⁾ Codd. habebant: Κυθηρα: quæ sequun-
tur uncis inclusa, desunt in Cod. Reg.
vid. Pindar. Pyth. δ, 10. & Herodot.
L. 4, 12.

³⁾ Germ. επεσχον male. De Batto, locus in-
signis est apud Pind. Pyth. δ.

μετ' ἄλλων, οἱ καὶ πρὸ αὐτῶν τὴν χώραν
 ᾠκησαν· ἔγχαρ αὐτοῖγε Κυρήνης ἀρχηγέ-
 ται, ἀλλὰ καὶ πρὶν ἢ αὐτὰς ἐκεῖνη γίγνεσ-
 θαι, Ἕλληνες Δαριεῖς ᾠκον τὴν πόλιν.
 πρὸς ἑς πολλὰ γε καὶ παραπλεῖστοις το-
 ποῖς Ἡρακλείδαις κοῖνα, μαλίστα δὲ κατὰ
 Πελοποννησον. ὅθεν αἶρ', εμοίγε δοκεῖ, καὶ
 Λιβυῇ τῆς Κυρήνης οἰκησὶν ἐξ ἀποικίας δεξα-
 μενῇ, καλλιστὴν ταύτην εσχέ πόλιν, καὶ
 παλαιὰ σέμνῃ, το ἀρχαῖον, ὀνοματὸς ¹⁾,
 νομιμοῖς ἀγομένην καὶ ἐθεσι τὸν αἰ χρόνον
 γνησίοις καὶ συγγενικοῖς τῷ Ἑλληνικῷ, καὶ
 κατ' ἑδὲν πώποτε ἀλλάξαταν καὶ μεταλα-
 βσαν ²⁾ τῆς Βαρβαρικῆς γειτνιασεως.

Κοι-

¹⁾ cf. Synes. *περὶ βας*, ab initio: constat enim
 Cyrenen Grajis studiis & elegantis egregie
 vacasse. hinc: *εὐαρματος*, *εὐιππος* dicitur,
 Pindar. l. c. item: *ἐπιχωρίοι καλῶν ἐσodoι*
 Pyth. ε, 155.

²⁾ sic ex conjectura restitui pro eo, quod scrip-
 tum erat: *μεταβαλεσαν*.

Κοινοπολιτείας μεν γε καὶ αἱ ἄλλαι πό-
 λεις ἐβίβην κατὰ Λιβυὴν χρεῖται, καὶ μοναρχίας
 δεσποτικῆς αλλοτριῶς, καὶ Χερσινδῶν
 γὰρ πρὸς αἰλλὰς μάλιστα κατ' Αφρικὴν ¹⁾
 ἐν Λιβυῇ τὸν τρόπον τῶτον ἐπολιτεύσατο.
 Κυρηνῇ δ' ἡμελεῖ ²⁾ τούτῳ, καὶ ἅμα ἀκρα-
 τὸς ἦν τὸν αἰ χρόνον, ὥς εφην, τήν τε τῆς
 βίβης πᾶσαν χρεῖται καὶ τὴν φωνήν, Ἑλλη-
 νισ. ἐδοκεῖ δὲ τῶς τῶν νυν λόγων ³⁾ πιστὴν
 μεγίστην παρεχέσθαι ταύτη ἀλλὰ, καὶ περὶ
 τὴν τῆς Ἑλληνικῆς σοφίας ἀσκήσιν ἐπιμελῶς
 ἔχοντες Κυρηνάιοι αὐτοῖσι εὐχάριως οὕτω
 χρωμένοι καὶ αὐτῇ Ἑλλάδι καὶ ταῖς Ἀθηναῖσι
 πη-

¹⁾ ita restitui pro vitioso: κατὰ Φρικὴν.

²⁾ Cod. Reg. Κυρηνάιοι δ' αἰμελεῖ; τῶς τότε; καὶ
 κ. π. λ. praefero tamen alteram lectionem:

pro sequenti ἀκράτος optarim legere: ἀκρα-

τως — Ἑλληνισ.

³⁾ Cod. Reg. λόγῳ.

πηγαίς της παιδείας αποδημοὶ χαιρόντες
 ἀρυτεσθαι, (καὶ ¹) πολλὰς ἐχομεν ἐκεῖθεν
 κατὰ πᾶσαν της παιδείας ἰδεὰν ἐλλογιμὰς
 ἀνδρας καὶ τοὺς ἐξαιρετοὺς ἐναριθμίας, ὧν
 της σοφίας τροφίμων καὶ παιδευτὰς καὶ
 αἰρεσιώτας φιλοσοφίας κατὰ παντ' εἶδη
 σοφίας νομιζοντας ὅπῃεν χρῆσθαι) καὶ της
 Ἀθηνηθεν καὶ Ἀττικῆς ἀνθοφορίας χροννυεῖν
 ἑαυτοῖς εἰς ὅτι βελτιστον ἐστὶ προσορᾶν, καὶ
 χαράττειν παντοίοις παιδείας κομμασι ²)
 τῶν Ἑλληνικῶν της σοφίας ἐργαστηρίων,
 πρὶν ἢ τὴν κατ' Αἰγυπτον Ἀλεξανδρεὺς
 ἐκεῖνος ἐξ Ἑλληνῶν παρὰλιον συνεστήσατο
 πόλιν ἐπωνυμον ³) ἑαυτῷ, μεγιστήν τε καὶ
 μεγί-

¹) καὶ deest in Cod. Reg. Callimachus, Eratosthenes, Aristippus, Synesius (ut de aliis claris nominibus taceam) Cyrenem patriam habuere.

²) Germ. κομμασι.

³) πόλιν ἐπωνυμον εἰς Ἀλεξανδρείαν: de hujus magnificæ urbis fundacione, multi, quos non

μεγίστης εκείνης τε πάντα θαυμαστῶς φιλο-
τιμίας έργον, πασιν ἀγαθοῖς ἀβρωστὲ εἶχειν
καὶ ἐνακμαζειν πάντα τρόπον σπιδάζοντος,
τοιοῦτε ἀλλοῖς καὶ τῇ τῆς Ἑλληνικῆς σοφίας
εὐφορίᾳ πασῇ, χορηγούντων ἐγχαρίως εἰς
ταύτην καὶ τὰν κατ' Αἰγύπτου παλαιῶν ¹⁾
χρόνων αὐτοθεν κατὰ φύσιν δεξιῶς ἐχόντων
ἀνδρῶν περὶ τὰ τῆς σοφίας πράγματα, καὶ
κοινῶς ὥσπερ τοῖς Ἑλλησι καὶ ἐν τῇ Φωνῇ
μονῇ διεστελλόντο. ²⁾ ἐντευθεν γὰρ Κυρηναίοις

Κ 2

ολι-

non habemus, scripserunt, e. g. Callinicus
(vid. Suidam) it. Callixenus Rodius περὶ
Ἀλεξανδρείας (vid. Athenæum V, p. 196)
etiam Apollonius Rhodius scripsit περὶ
Ἀλεξανδρείας vid. Schol. ad Nicandri The-
riaca.

¹⁾ Reg. παλαιῶν.

²⁾ dialectus enim, qua Macedones tunc tem-
poris utebantur, differebat ab antiqua Do-
rica, quæ Cyrenæis avita ac propria erat.

ολιγος ην ο πονος, εξ υπογυ8 ¹⁾ τυγχα-
νειν οικοθεν κατ' εφεσιν, μη πανυτοι μακραν
αποδημεντας των οικoi. καὶ πλανωμενες
κατα παιδειας ερωτα. καὶ μαλιστα εν τοις
εξης χρονοις, εν οiς υπο 'Ρωμαιοις Αιγυπ-
τοστε

¹⁾ omnino referri hoc debet ad ea, quæ
nuper allata sunt; sensus igitur hic erit:
"Cyrenenses olim ex Græcia imprimis
Attica literas elegantiasque suas advexisse,
antea quam (πριν η - -) Alexandria con-
dita esset, hac enim urbe condita (εντευθεν
γαρ) Cyrenenses absque magno labore, bre-
vique tempore (ο: εξ υπογυ8 quod sic ex
mente restitui pro eo, quod vitiose utrum-
que Codex habuit: εξ υπογυ8) ad ostium
Nili (ubi Alexandria sita erat. εφεσιν ο: εξο-
δον, στομα Herod. 2, 11.) venire poterant,
non ut antea tam longe a patria peregrinan-
tes, marique errantes studio literarum (Græ-
carum). Imprimis vero arctissime hæ duæ
civitates jungebantur, cum seriori tempore
& Ægyptus (ubi Alexandria) & Libya (ubi
Cyrene sita erat) Romanis parebant."

τοστέ καὶ Λιβυα καὶ πάντα σχηδὸν τα
καλλίστα τῆς οἰκισμένης γεγόνε. Κοντευ-
θεν ¹⁾ εἶχον ἐρραστῶνευμένως ἀνθρώποι
χρησθαι πάντες πασιν ἐγγύστε καὶ πόρρω,
οἷα εἰκος, τῆς ὑπο μίαν Δεσποτείαν τελούντας,
καὶ ὥσπερ ἐκ μίας οἰκίας ἡ πόλεως παμμε-
γεθὺς τινος ἀλλήλοις συνόντας καὶ χρησι-
μοι. καὶ οἰναιντο ἀνθρώποι ἀμελεί κατὰ
πάν το γιγνόμενον, ἀλλαττομένοι τὴν χρείαν
ἐκάστοτε πάντες πάντων, καὶ περὶ ὧν ἐκά-
στοις δεοίτ' ἄν, ἀλλήλοις ὄντες χρησιμοί, μὴ
συν πονῶ καὶ καματῶ πολλῶ ἀλλ' ἐκ τῆς
προχειρῆς τῆς συμβιώσεως μεταλαμβάνοντες
τὰ ἐκαστῶν ἐκάστοι καὶ ἀντιλαμβάνοντες.

Κεφ. ρδ.

Περὶ Καρχηδονος καὶ τῆς κατ' αὐτὴν πό-
λιτείας.

Κ 3

Car-

¹⁾ quæ hic sequuntur, in Cod. Reg. transposita
erant in Κεφ. νις'.

Carthaginis origo, potentia, forma imperii, navigationes, res gestæ & mores describuntur: Theodorus comparat scita & instituta Punica cum Græcis observans, Poenos fortitudine morumque austeritate Spartanis, celeritate vero rerumque gestarum gloria Atheniensibus similes quidem fuisse; ita tamen, ut iidem illi insita quadam mentis ferocia nativæque ingenii crudelitate Barbaram suam (id est Tyriam) originem referentes, a plerisque cultioribus populis vitæ genere & institutis publicis differrent.

Verba auctoris hæc sunt:

Καρχηδων ¹⁾ δ' ἐκείνη μέγιστη πό-
λις (8χ' ὡς) ²⁾ εἰς αὐτὴν τῶν ἐν Λι-

βυη

¹⁾ de Carthagine & Punicis rebus, vid. Herodot. 3 L. Justinum. Aristotel: Polit. Ap-
pianum & Polyb. Constant. Porphyrog,
in libello περι πρεσβεων. ex recentioribus:
Dampmartin de la rivalite de Carthage &
de Rome.

²⁾ abest in Reg. Cod.

Βυη¹⁾ καὶ Αφρικης μητροπολις ταχα δ'αν
 καὶ πασης Λιβυης, αδεσποτος επολιτευσατο
 το εξ αρχης χρονοις μακροις, 8τ' αυτοθεν²⁾
 μοναρχηθαισα πωποτε, 8τε μην ὑπ' αλλε
 των προσοικων εθνων Λιβυη, μεχρeis ε γεγο-
 νεν ὑπο Ῥωμαις τεως μενγε πολλα σφισι
 παραςχιστα πρραγματα καὶ μαχαις αντι-
 σχιστα³⁾ γενναιαις πολλων των χρονων:
 αλλ' ωκειτοτε πολις αὐτη νομοις αριστο-
 κρατικοις, καὶ τοσ8τωγε μαλιστ' ευγενως,
 ωστε καὶ 8δε τις εν αὐτη τυραννιδος επιχει-
 ρησις (ωσπερ δητ' εν πλεισταις αλλαις των
 ολιγαρχεμενωντε⁴⁾ καὶ δημοκρατεμενων

Κ 4

πο-

¹⁾ Λιβυη 3: tota tertia orbis pars, qua Africa
 continebatur.

²⁾ αυτοθεν 3: απο τινος των πολιτων ut Athenæ
 a suo Pisistrato.

³⁾ αντισχιστα Reg. αντισχυστα.

⁴⁾ ολιγ. καὶ δημοκρ. sic enim Corinthi Cypselus,
 Athenis Pisistratus, Romæ Augustus reg-
 num invasit.

πολεων) μνημονευεται γενεσθαι τον αι χρο-
 νον καθ' ον εξω δεσποτειας αλλοτριας ολι-
 γαρχικως ¹⁾ ηγειτο. μονον ²⁾ Δαμοκλην Φα-
 σιν ιδιωτς πλεον Φρονησαντα κατ' αυτην, και
 τυραννιδος εκ επιχειρησιν εκδηλον αλλ' υπο-
 ψιασιν σχεδον παρεχομενον ταχιστ απαλ-
 λαξαι κακως και τοις εσχατοις κινδουνοις
 περιπεσειν ³⁾. Αταρ δη την πολιν ταυτην
 μηδ' οτιεν Ελληνικς γενες μετεχειν εγνωμεν,
 αλλ' η δ' αρα Φοινικων αποικος ⁴⁾ κατα

¹⁾ ολιγαρχ. administrabantur enim res Cartha-
 ginis duobis Suffetibus & Senatu 400, qui
 maximam partem Nobiles legebantur.

²⁾ Δαμοκλην. in German. Cod. erat: διαμοκλην
 in Reg. Δια μοκλην in marg. Διαμοκλην: om-
 nia vitiosa. το, Δαμοκλην contra vera est lec-
 to, nomenque ex Historia fatis notum.

³⁾ Cod. Germ. περιπευσεν.

⁴⁾ αποικος: Colonia Tyro deducta est 50 an-
 nis ante vel (juxta aliam lectionem) post
 Trojae excidium, vid. Appian. R. Hist.

Λιβυὴν ἀκηθὴ, — καὶ ταῖς πρώταις ἐφα-
 μιλλὰ, τῇ Λακωνικῇ καὶ Κρητικῇ, νομοῖς
 ἀριστοκρατικοῖς ζῶν πολλὰ τὰ τεταγμένα
 καὶ ἀνόσῳ βιοτεύουσα πολλὰ ἔτη διαγεγόνε
 παραβαλλομένη μεγίστοις πράγμασι, καὶ
 ἰσχυσαμένη Χαρχηδόνιοι παντοὶ πλεῖστον,
 καὶ τὸ πλεῖστον ἀρα Λιβυῆς ὑφ' ἑαυτῆς
 ἐποίησαντο ἐπιμελεῖτε καὶ συντονῶ τῶν
 πραγμάτων ἀντιληψί, καὶ Φιλαρχία καὶ
 τόλμαις ἀνδρῶν καὶ γνώμαις καὶ πάσαις
 μεγαλοφροσιν ἐπιβολαῖς, καὶ τάξιωμα ¹⁾
 σφισιν ἤρετο & Φυσεῖ μόνον ἀλλὰ ῥοπή τῆς
 τύχης ἢ δὲ προσορώσης ²⁾ τὴν ἀρχὴν αὐτοῖς
 καὶ πολλὴν εὐφορίαν καὶ ὁρμον ὥσπερ ἐξ
 ἑρὶς τοῖς ἐπιχειρήμασι τῆς πόλεως χορη-
 γουσης.

Κ 5

Και

¹⁾ τ' ἀξίωμα ε: φρονήματα.

²⁾ ἢ δὲ προσορώσης (Germ. προσορώσης in marg.
 προσορώσης utrumque mendosum): eleganter
 hic dicitur Fortuna arridere humanis rebus.

Και & κατὰ Λιβυὴν μόνον ἰσχύσαν καὶ
 τῶν οἰκυντῶν τὴν χώραν ἐθνῶν κραταιῶς
 πειρωμένοι, ἀλλ' αὖ εἶδε καὶ θαλλασσῆς
 ἤψαντο, καὶ θαλλασιοὶ γενικῶς ἀλλοτριῶν
 πορρωτάτω καὶ & προσοικῶν πραγμάτων-
 τε ¹⁾ καὶ ἐθνῶν ἀντελαβόντο, ναυστολοῖς
 μέν, ὥς εἰκος, τὴν πρώτην πειρωμένοι, εἰθ',
 ὥς εὐδρομεν, καὶ τριβόντες πεζῇ στρατευ-
 μασι τῇ χρῆσει, καὶ ταῖς μεγάλαις ὁρμαῖς
 τῆς

¹⁾ *πραγμάτα eximie: imperia, respublica.*
Poeni Hispaniam, Siciliam, Ebusum, Sar-
diniam subjugarunt: colonias vero multas
deduxere & commercia ad remotissimas Bri-
tannorum Indorumque terras extenderunt:
constat enim, Himilconem Olympiad' 118
ad Cassiteridas insulas, Hannoniem vero
eodem tempore ad Lixum fl. (hodie: Gam-
bia f. Rio do-ouro) & νοτὰ κερας f. cornu
Hesperidum, (hodie Capo mano Isierra)
venisse: De Periplo Hannonis vid. Hist. de
l'acad. des Inscript. Tom. 26.

της Φιλαρχίας. Εγενετοτε (μία) ¹⁾ πό-
 λης των απ' αἰῶνος ονομασμένων ἐν πράξεσι
 καὶ περιβολῇ μεγέθους ἀρχῆς ἑδεμια πλην-
 τῆς ²⁾ Ῥώμης ὑστερον τοσούτω κατὰ τῆς
 οἰκθμενῆς ἐνακμασασα κρατεῖ καὶ βρον-
 ταις ³⁾ Φήμης μεγαλῶν ἐργῶν πομπευσας
 καὶ κρατῶσα συν θαυματι κατὰ πάντων
 ἀνθρώπων, ὡς Καρχηδῶν ἐκείνη πόλις,
 κοινοπολιτεία ⁴⁾ τον ἀριστοκρατικὸν τρόπον
 βίβωσα καὶ ἀπο βαλευτηριῶν ἀλλ' ὃ μοναρχ-
 ικῶς φρονήματος καὶ φιλαρχίας ἑνὸς ἀν-
 δρος φλεγῶσας εἰς μέγιστα πράγματα
 πλεῖστον ἀμελεῖ χρόνον ἐνασχοληθεῖσα.

Καὶ

¹⁾ suspicor, το μὲν mendum esse, ex sequenti
 ἑδεμια deformatum.

²⁾ πλην τῆς Ῥώμης: de æmulatione harum dua-
 rum civitatum vid. Dampinartium.

³⁾ grandis metaphora!

⁴⁾ κοινοπολιτεία: majestas enim in ipso Populo
 erat, licet Suffetibus & Senatu respublica
 administraretur.

Και παιδία, ¹⁾ παραβαλλειν τοις εκει-
νης της πολεως τα των Ἑλλήνων πρᾶγμα-
τα. και την Αθηναίων φιλοπραγμοσύνην
καὶ φιλαρχίαν καὶ το θερμον τὸ λημμα-
τος ²⁾, καὶ το των Λακεδαιμονίων εν ταις
μαχαῖς ἐκρίβωμενον καὶ τεταγμενον της
ἀνδραγαθίας εν τοις στρατευμασι, καὶ ὡς
ἀληθως ἀμφοτέρωθεν γε δοκεῖ κενρασθαι τὰ
Καρχηδονίων. Και των μεν εχειν το μεστον
καὶ

¹⁾ Και παιδία (al. παιδικα.) ὃ: *Et jucundum
sane est*: nec ignotum adeo hoc verbum eo
sensu bonis autoribus e. g. Xenophonti in
Cyrōp. 2, 6. & Plutarcho passim.

²⁾ pro hoc scriberetur: ληματος, sed solemne
est nostro, duplicare literas — λημα inve-
nitur apud Pindarum & alios pro: θυμος,
fortis animus. vid. Scol. ad Theocr. I, 12.
Gregor. de dialectis p. 115. it. Nub. Ari-
stoph. 455. θερμον τὸ ληματος hic fere idem
est ac θερμη ψυχη ὃ: audax & ferox
animus.

καὶ πληρες καὶ ἐκ ευσειστον ἐδ' επιπολαζον¹⁾
καὶ προπετες ὑβρει τινι καὶ κῶφω Φορας²⁾
πνευματι, εἰκος τῷ καθεστῶτι τῆς τῆ βίᾳ
χρησεως, ὡς ἡδὴ καὶ προτερον εἰρηται, των
Αθηναίων δε το θερμοντε καὶ μεγαλεπηβο-
λον προς τῷ ἐκείθεν ακμαιῶ καὶ καλλιστ'
ευφορητον καὶ πολυπραγμον ἐκ αστοχεν³⁾
τῆ δικαίᾳ μετρε, καὶ τῆς ἱκανώσεως των
ἐπιχειρησεων. Καὶ ἦσαν των μεν ὁμοιοι τη
πολιτεία Λακωνων πολυπραγμονεστεροι ταις
ἐπιβολαις ἦεν⁴⁾ περιβολαις των ἐργων,
της

¹⁾ επιπολαζον ὁ: leve, vanum, Danice: Over-
fladisk.

²⁾ Κῶφω Φορας πνευματι (sic restitui ex Cod.
Reg.) ὁ: Levi & inconstanti consilio: Φορα
enim apud seniores significat: vices, mutatio
vid. Du Fresne: ipse Theodorus Φορα cum
μετακλisis mutat paulo infra.

³⁾ ὁ: ἐκ αστοχεν κ. τ. λ. ὁ: το ευκαίριον.

⁴⁾ εἴτ' ἐν ὁ: καὶ. εἰ, & ἡ saepius in Codd per-
mutata inveni.

(της δ' Αθηναίων τολμῆς καὶ τὰ ταχὺς εὐ-
μαλὰ βαρύτεροι τῇ χρεσσεὶ καὶ κραταιότε-
ρον πειρωμένοι.

Ἦσαν δὲ καὶ ἄλλως τὴν φύσιν οἱ τῆς
Καρχηδονος ἄνθρωποι καὶ τὸ πολιτικὸν ἐθι-
μον ἀνημέροι ὅη τινες ¹⁾), καὶ τὸ κατὰ σφας
ἄπαν ἀγριῶποι καὶ δικοινωνητοὶ ἀλλοτρίοις
ἠθεσιτε καὶ νομιμοῖς, καὶ φόβον, ὥς εἰπεν,
αὐτοῖσιν ἐμποιοῦντες ἐντυγχάνειν καὶ συμμι-
ζάντα ²⁾ χρεσθεὶ φύσει τὰς, ὥς εἶπον, καὶ
ἐπιτηδὲς ἀσκήσεαι.

Καὶ

¹⁾ *τινες* eleganter abundat. delevi punctum post
τινες positum, mutavique sequens *αγριῶπον*
in *αγριῶποι* sensus, ni fallor, est: "Ceterum
vero Poeni fuerunt tam indole sua nativa
quam ex consuetudine asperrimi, in omni
eorum vita feroces & ita ab aliorum popu-
lorum institutis alienati, ut omnes eorum
societatem horrerent." — Constat de Pæno-
rum crudelitate & ferocia: de humanis,
quæ Saturno immolabant, sacrificiis vid.
Porphy. de Abstinent Cap. 2, §. 32.

²⁾ Cod. Reg. *σύμμιζαντας*.

Και πολλά προς το ξενοτροπον η κατ'
 αλλας ανθρωπους εβιβαν οίγε καὶ τα πλειστα
 της διοικησεως ταις νυξιν εδιδαν, καὶ τα
 βουλευτηρια καὶ τας συνοδους επι τοις πρακ-
 τεοις νυκτος ενομιζον ¹⁾ καὶ μεθ' ἐσπεραν
 χρῆσθαι. Καὶ βαρεις ησαν ταις ευθυναις καὶ
 βαρεις τοις δεστυχασιν ιδιωταις τε καὶ τοις
 επι των αρχων. Καὶ το τρυφαν, καὶ το
 πλαστειν ιδια καὶ μη επι τοις κοινοις εγ-
 κλημα ην — καὶ ασωτευων ανηρ καὶ ακο-
 λαττως πατρωοις κληροις χρωμενος ὑπευ-
 θυνος ην τῷ νομῷ καὶ δικας επραττετο, —
 καὶ πολλ' ἑτερα δυσχερως εχρωντο Καρχη-
 σονιοι, καὶ ανημερως, ὡς ειρηται, η κατ'
 αλλας ἐς τινασεν ανθρωπους επολιτευοντο.

Κεφ.

¹⁾ ενομιζον ὡς solebant, solenne iis erat. μεθ'
 εσπεραν ὡς vespere: eodem modo Attici di-
 cunt: μεθ' ἡμεραν pro: ἡμερας.

Κεφ. εε. ει.

Pergit Theodorus in eodem argumento: Pænorum res gestæ, commercia, artes, & expugnationes multis laudibus elevantur: quo modo insolentia & luxuria magis quam ipsa Romanorum fortitudine victi perierint, docetur. Locus hic exstat de Hannibale insignis.

Deinde Romanorum origines, incrementa, bella & fata usque ad Augusti Cæsaris regnum narrantur.

Κεφ. ει.

Περί Σκυθων. — Describuntur Scytharum origines, fedes avitæ, errationes & mores: temperantia eorum, justitia & fortitudo laudatur: Poetarum dicta de iis Scriptorumque (nominatim: Herodoti, Diodori, Polybii, Dionysii, & Æliani) testimonia afferuntur.

Κεφ.

Κεφ. γιά - γκ.

Exorsus a commendando Oratoribus philosophiæ antiquitatisque studio omnium rerum humanarum inconstantiam, exemplis civitatum & hominum prolatis, more suo deplorat fallaciamque fortunæ variis imaginibus depingit.

Κεφ. 15' Περι Φιλωνος.

Quæ ultimo hoc loco de Philone Ebræo afferuntur, debeo benevolentiae D. V. Professoris Moldenhaveri, qui præter alios multos eruditionis thesauros etiam nonnulla Theodori Metochitæ ἀνεκδοτὰ secum ex Hispania adduxit, humaniterque mihi sequentem particulam, (quam si prius innotuisset, suo loco dedissem), huic operi subjungendam obtulit.

Codex, unde hæc exscripta sunt, in bibliotheca Escorialensi asservatur divisus in duas partes, quarum altera (VII, E 11, fol.) centum capita continet, altera (VII, E 10, fol.) viginti: plures, qui in hac bibliotheca fuere, Codices incendio perierunt. — Ex inscriptione autem (Σημ, γν.) Codicis, capitumque singulorum titulis apparet: Escorialensem hunc, a duobus, quos ego Lutetiæ Parisiorum consului, haud ita multum differre, eundemque esse, ni fallor, ejus supra (pag. 29 & 35) mentionem feci.

Argumentum quidem hujusce capituli quod ordine est sedecimum, suo loco explicavi (agit enim de Philonis vita, Philosophia & dicendi genere); nunc vero ipsa contextus verba afferam, Coronidisque instar Viri Laudatissimi dono opusculum hoc condecorabo.

Φιλωνος δ' αυθις του Εβραίου περι,
 τουτο νυν λεγειν εχομεν ευθυσ, ως αρα
 μεγα μαρτυριον της αυτης σοφιας το παραι-
 πασι ¹⁾ τουτο σχεδον περιεδομενον παλαι
 προτερον υπ' ενιων ειρημενον παραβαλ-
 λοντων αυτον τω Πλατωνι, οτι δη Φιλων
 πλατωνιζει η Πλατων Φιλωνιζει. Καιτοιγε
 κομψοτερον μεν τουτ' ειρηται, κομπωδες
 δεσι καὶ θρασυ καὶ παρακεκινδυνευμενον ει-
 ρηται υπο τινος ισως ερασου του ανδρος προ-
 ενεχθεν απροοπτως καὶ προνοιας εξω του
 προσηκοντος. ει γαρ καὶ Φιλος ανης καὶ
 θαυμαζειν αξιος Φιλων, αλλ' ουκ αξιος Πλα-
 τωνι παραβαλλειν καὶ συμμετρεισθαιγε
 παρὰ τοσουτον, ωστε καὶ των αυτων τε καὶ
 ισων τυγχανειν. αλλ' εοικε γε ομως περιττος
 τις ειναι (τις) την σοφian ανης καὶ τουτου
 γε μαρτυριον, ηπερ εφην, ωπηουν ειναι το

L 2

ειρη-

¹⁾ e. g. Joseph. Ant. 18, 10. Euseb. 2, 5.

ειρημενον, τῷ ὄντι γὰρ καὶ τῆς τοῦ Πλατωνος φιλοσοφίας αἰρεσιωτῆς ἐσιν ὁ Φίλων.

Δογματικὸς γὰρ ἐσιν, καὶ ὑψηλῶν ὄνους ἐφίεται τῷ ἀνδρὶ, καὶ ἠθικὸς ἐστὶ, καὶ τῇ περὶ τὰ μαθηματικὰ σπουδῇ πᾶν τοῖ προσεδετο. καὶ τοῦ φυσικοῦ μὲν οὐ καθεπαξ ὠλιγώρηκεν, ἀλλ' ¹⁾ ἀδήλος ἐστὶ πάνταυθα τῆς φιλοσοφίας νεμῶν τι ποτ' ἀρετῆς σπουδῆς, οὐ μὴν τοσούτογε αὐτῷ τουδε μέλει, ὥσπερ γε καὶ κατὰ τ' ἀλλ' ἀπερ εἰρηται, καὶ τουτογε κατὰ ζῆλον ὡς ἀληθῶς τοῦ Πλατωνος. Καὶ τῆς γλωττῆς ἐπὶ τοῖς ἐπιμελεῖται ὅσον κατὰ τὴν χρεῖαν, καὶ προσήκει γε ἥπερ σπουδαζει σοφία καὶ προσκεῖται, οὐ γὰρ δογματικοῖς λόγοις καὶ ἠθικοῖς ἀξιοὶ φιλοσοφίας κομματικῶς ²⁾ ἐσκευαθαι καὶ δρομοὺς τρέχειν ἀγγελίας δικαστηρίοις καὶ ἀγωγῇ πολιτικῇ προσηκον-

τας

¹⁾ suspicor hic esse legendum: ἀλλὰ δηλός.

²⁾ annon. verosimilius: πομπευτικῶς?

τας, καὶ κατατεχνίτευεν τὴν ἑρμηνείαν τῶν
 λεγομένων πολὺν πόνον ἐνταυθα νεμόντας,
 ἀλλ', ὥς αἶρα παρηκοί, μετ' ἀξιώματος τινος
 ἁπλῆστερον ταυτὴ γεχρησθαι. Καί τοι οὖν καὶ
 Φιλῶν αὐτὸς οὐ κατημελήτως οὐδ' ἀνασκη-
 τῶς καθάπαξ ἔχων καὶ ἐνταυθα δῆλος ἐστίν,
 οὐκ ἀποτυγχάνων τῶν τῆς φωνῆς ἀγαθῶν.
 Ἀλλ' εὐφύως καὶ ταυτὴ γε πειρωμένος καὶ
 ὥς' ἂν εὖ μάλ' ἐπαινείσθαι δίκαιος εἶναι,
 μαλίστα δ' εὐοικῶς ἐστὶ περὶ νοῦν καὶ φιλοσο-
 φίαν σχολάζοντι, καὶ πλεῖστα πεπονήκεν, ὥς
 συνοραὴν ἐστὶ καὶ συλλογίζεσθαι, τῇ σοφίᾳ.

Καὶ βίος ἐστὶν αὐτῷ καὶ καθόλου τῆς
 ζωῆς προθεσίς, ἡ παιδεία, καὶ πολὺ μᾶλλον
 ἢ κατ' αὐτὸν Ἰωσήπον. ἀμφοτέρῳ μὲν γε
 τῷδε τῷ ἀνδρὶ πλεῖστον ἀμελεῖ τῶν ἐκ τοῦ
 αὐτοῦ πάντων ἐθνῶν Ἑβραίων τῶν ἀπὸ τοῦ
 παντός αἰῶνος, ἐνδοξῶ ἐγενεσθῆν ἐπὶ τῇ
 κτήσει τῆς Ἑλληνικῆς σοφίας πρὸς τὴν πα-
 τρίω, καὶ πλεῖστα γε συνετάξατὴν κατὰ

την Ἑλληνικῆς τῆς γλώττης ευγενειαν. εοικε
 γε μὴν ὁ Ἰωσηπος (καὶ ἀφ' ὧν συνεγράψατο
 δῆλον τοῦτ' ἐστὶ, καὶ ἀπὸ τῆς τοῦ βίου αἰ-
 ρεσεως) ἤττον προσηλαπώρησαι τοῖς λόγοις
 ἢ κατὰ τὸν Φίλωνα, καὶ μὴ παραπλησιῶς
 ἑαυτὸν ἐκδουναι τοῖς ἐνταυθα πονοῖς, ἀλλὰ
 τῇ φύσει μᾶλλον ἂν εὐδοκίμειν ἢ τῇ περὶ τῆς
 πράγμα σχολῇ, καὶ οὐκ ἀπειρος μὲν εἶναι
 πάσης παιδείας, κατὰ τε φιλοσοφίαν πα-
 σσέν καὶ τὴν ἐν τῷ λέγειν ἀσκήσιν, οὐ τοσού-
 τον δ' ἐνίδρωσας τῇ περὶ τούτων σπουδῇ, δια-
 φύσεως ὅμως ἀστείότητά καὶ τάχος καὶ
 μνημὴν καλλίς' ἀνυσσας τύχειν καὶ τῶν ἀλ-
 λων τῆς σοφίας θησαυρῶν καὶ κτήσεων, μα-
 λίστα δὲ περὶ τὴν γλῶτταν οὐ κατὰ τοὺς
 πολλοὺς σχεῖν, ἣν δ' ἀρᾷ δι' ευκολίαν, ὥς εἰ-
 ρηταί, φύσεως ευθήκτον ἔχων ὀλίγων ἐδεή-
 θη τῶν πονῶν, ὥστε παρ' Ἑλλησι ἀριστεύσαι
 κομιδῇ μᾶτ' ὀλίγων ἐναριθμῖος, καὶ ἀπὸ
 ξενῆς ἤκων τοῖς γνησίοις ἐμπολιτευσαῖθαι
 καὶ

καὶ συνταξασθαι. Καὶ δὴλον τοῦτο μαλι-
στα τῷ του ἀνδρὸς βίῳ, ὅς γε Ἱεροσολυμίτης
ὢν καὶ ἱερατικῆς, ὡς αὐτὸς φησὶ, Φυλῆς
καὶ λειτουργίας, καὶ τῇ κακῇ τῆς πατρὶδος
τυχῇ καὶ τοῖς χαλεπωτάτοις συναντήσας
καὶ συζησας καιροῖς μεγίστοις καὶ ἐργωδε-
σιν, οὕτω δὴ πάσῃ ἀναγκῇ συνειεχθῇ
πραγμασί, ὥστε καὶ στρατιωτικῶν καὶ μα-
χιμῶν ἐπὶ πλείστον ἐργῶν ἀψασθαι, τοῦτο
μὲν ὑπὲρ τῶν πατριῶν καὶ τῆς πατρὶδος
παρεβαλλόμενος ἐπιμελεστάτα, τοῦτο δὲ
συνῶν ὑστέρων τοῖς κατ' αὐτῆς ὀπλισμένοις
Αὐτοκράτορσι Ῥωμαίων, Οὐεσπασιανῶτε
καὶ Τίτῳ, καὶ τελευτῶν τὰ Ῥωμαίων πολι-
τευσάμενος ἀντὶ τῶν πατριῶν ἐπὶ δοξῇ δια-
φύσεως καὶ ἡθῶς καὶ γνώμης ευγενείαν, καὶ
Βασιλεῶν τριψᾶς αὐλαῖς ἐν σπουδῇ πραγ-
μάτων Τίτου καὶ Δομετιανου, ὥστε μὴ κα-
θαπαῶς ἀπροσκοπος τὰ περὶ λόγους ἀμελεῖ
γενεσθαι.

Φιλων δε καθολου συνεβιωσεν επ' Αι-
 γυπτου τη σχολη και των λογων ερωτι.
 Και πολιτικων δη τινων εργων ουδε, του και-
 ρου μαλιστα διδοντας, βραχυ και ηψατο.
 Ταυταρα και πλεισθ' ουτος ανηρ μαλιστα
 συνεταξατο, και ου κατα Ιωσηπον λεγων
 νυνγε, αλλ' ει δη τις και αλλος των ελλογι-
 μων και δια μνημης εν' Ελλησι. και μαλιστα
 μεν τα κατα φιλοσοφιαν προουθετο, και
 των πατριων υπερβαλλοντως ων σπερδασης
 επι τοις ιεροις κατα Μωσεα παλαι γραμ-
 μασι πασαν την αυτου φιλοσοφιαν φιλοπο-
 νει, και παντ' αυτοις φερων καλλιστ' ανα-
 τιθησιν ευ μαλα προοιμος ¹⁾). και κατα
 παντα τροπον οσα και απλως ουτω δη και
 το φαινομενον επαινειν εχει, και οσα δι'
 υπονοιων και αλληγοριων της προδηλου και
 καθ' ιστοριαν εντευξεως βαθυτερα, και,
 ως

¹⁾ mallein legere: ποοιμος.

ὥς ἐπος εἶπεν, ἐνταῦθα δὴ πάσης φιλοσο-
φίας ἀφορμὴν συνεισαγεῖν, ὥς ὅιος τ' ἀν-
εῖη καὶ παταῖς μηχαναῖς ἐπειγεται, καὶ
τὰ τῆς οἰκείας ἐπιδεικνύσι σοφίας. καὶ πο-
λὺς μὲν ἐστὶ τὸν νοῦν καὶ ὑψηλὸν, ὥς εἶπεν,
φυεταί ¹⁾), καὶ τυγχάνει γε θαυμαστῶς
ὅπως ἀρα τοῦτου μάλλον, οὐ καὶ ἡ πάσα
(εἰ δ' οὐν ἡ πλείων) προφθεσίς.

Μελεῖ δὲ πῶς αὐτῷ οἰκεία ἀξιώμα-
τος καὶ σεμνοτήτος ἐν τῷ λεγεῖν ἐπιμε-
λεῖα, καὶ φροντίς τῶν ἀλλῶν μάλλον τῆς
ἐρμηνείας χρωμάτων, καὶ ὅ ταις ἐννοιαῖς
μόνον, ἀλλὰ καὶ τοῖς ῥήμασι καὶ τοῖς ῥυθ-
μοῖς καὶ ταῖς συνθήκαις ἐπαιρεται. οὐ μὴν
ἀλλὰ καὶ χάριτος οὐ καθάπαξ ὀλιγῶρει
οὐδ' ἀποτυγχάνει, καὶ ἐστὶ μάλλον αὐτῷ
ἢ κατὰ τὸν Ἰωσήπον τὰ τῆς χάριτος καὶ
τοῦ ἠθους κατ' ἐπιτηδεύσιν πλεον ἢ κατὰ

L 5

φυ-

¹⁾ anon. ἐφίεται?

Φυσιν, καὶ οὐχ' ἀπλῶς κατ' ἔθος Φυσεως
 ὡς ἐκεῖνος χρηταί, ἀλλ' ἐπιμελεῖται μαλ-
 λον ἢ ἀναδίδωσιν ἀποιητως. καὶ οὐ ῥεῖ γε
 οὕτως ἐπιον ἀπονως ἀμελεῖ, ἀλλὰ ζυν ἐρ-
 γασια καὶ διοίκησει του κατὰ Φυσιν γε συν-
 ηθους πλέον ἀξιοὶ φερειν. οὐ δια πάντων
 οὐδ' ἐργον τουτο πρῶτον αὐτου, ἀλλ' ἐστιν,
 ὃ χαριεστερος τῆς προθεσεως γινόμενος,
 ὥστε καὶ τιν' ὥραν ἐπιδεικνύσθαι. καὶ οὐκ
 ἐν σχηματι οὐδὲ ἐπιπλοκαῖς καὶ ἑτεροτησι
 του δρομου των λογων ὁ καλλωπισμος τουδε,
 ἀλλ' ἐν τῷ των ῥημάτων εὐσημῳ καὶ ταῖς
 καινοτησιν, ἐν οἷς καὶ γοργος ἐστιν εἰ δὴ τις
 ἄλλος, καὶ πολὺν νουν ἐν ὀλιγοῖς στενουμε-
 νος ὀνοματι το πλεῖστον ἀπλῶς τε καὶ φι-
 λοσοφῶς κατὰ τὴν προθεσιν τῷ λεγειν χρη-
 ται, καὶ οὐ περιεργάζεται χωρων ἀφροντι-
 σως οὕτως. τῆς δὲ λέξεως αὐτῷ το ἐκτρο-
 πον καὶ ἀηθες πολλακῖς καὶ ἀπολιτευτον
 ἐστι μὲν, ὡς εἶναι τινα, κατὰ Φυσιν εἶναι
 τρα-

τραχυτέρων αὐτῷ καὶ ἰσως οὐ καθαπαξ
νεμεσητῶς,¹⁾ ἐστὶ δ', ὥστε καὶ προσήκειν φα-
ναι τῷ παντὶ σκοπῷ καὶ τῇ προθεσῇ τῶν
λεγομένων, οὐ γὰρ πανταπασιν ἐξω οὐδ'
ανοικειὸν τοῦ σεμνοῦ καὶ ἀξιαματικῶς το
τραχυ τῆς φωνῆς, ὡς ἡ τέχνη βούλεται καὶ
νομίζει.

Habes hic Lector! quæ promisi, *Vario-
rum Theodori Metochitæ operum pericula:*
Etsi hic Scriptor, ut vides, haud interioris
sit notæ, nec cum antiquis literarum Græ-
carum monumentis argumento stylove com-
parandus; tamen idem ingenio eximiaque
eruditione præditus, cum multa contineat &
critico utilia & antiquitatis studioso jucunda,
haud

¹⁾ annon. νεμεσαι τις, de aspera Philonis dic-
tione, vid. Κεφ. ιζ. Hieron. catal. T. I.

haud indignus putandus, qui copiosissimæ Photii Bibliothecæ accessionis & appendicis instar subjungatur, Eudociæque Violeto, quod similis fere est argumenti, inferatur.

Quo etiam factum est, ut exemplo Doct. J. Meursii, qui aliud Theodori scriptum edidit, votoque immortalis Fabricii excitatus, hæc paucula, prouti temporis angustia sinebat, dederim, ratus tamen fore, ut partim ex selectis, quæ excerpfi, speciminibus Scriptoris indoles appareat, partim vero ex argumentis, quæ narravi, singulorum capitum, facillime judices, Lector candissime! digna sint necne, cetera, quæ edantur, Vale!

Errata:

- Pag. 9. not. lin. 3. lege: quæ terrorem &
 — 41. not. lin. 3. methodum lege: modum
 — 48. lin. 10. lege: οργανώσεις.
 — 53. not. lin. 3. lege: Meibomio
 — 70. not. 5. vocum lege: verborum
 — 73. lin. 1. lege: Παραπλησιως.
 — 82. lin. 6. lege: νάσσαι
 — 109. lin. 13. ἤγε lege: εὐην.
 — 120. lin. 3. pro τερπον lege: τερπνον.
 — 130. lin. ult. lege: hominum.
 — 159. lin. 14. σονιοι lege: δονιοι.

L I T E R A

— 41. — not in 2. methodum leges; modum
— 48. — in 10. leges; expositio.
— 49. — not in 7. leges; Melchioris
— 50. — not in 2. vocem leges; vel oritur
— 53. — in 1. leges; Illexiaque.
— 82. — in 6. leges; vices.
— 100. — in 13. leges; exp.
— 120. — in 3. leges; leges; leges.
— 130. — in 14. leges; leges;
— 131. — in 14. leges; leges;

Theodorus / Bloch, Jens, / Theodorus

Specimina operum Theodori Metochitae, quae inscribuntur hypomnēmatismoī
kai sēmeiōseis gnomikai

Havniae 1790

A.gr.b. 3203

urn:nbn:de:bvb:12-bsb10238378-8

VD18 1138719X-002